STAR CLUSTER

-A.E. van Vogt-

PROLOG

Nava terestră trecu atît de discret pe lîngă Gisser, soarele lipsit de planete, încît sistemul de alarmă al staţiunii meteorologice aflată pe meteorit nu avu timp să reacţioneze. Era deja vizibilă ca o dungă luminoasă pe ecranul de supraveghere, cînd o zări si Watcher. Se părea că fusese dată alarma şi pe nava străină, întrucît punctul mişcător de lumină îşi încetinise înaintarea. Frîna evident, descriind o buclă largă. Se tîra încet înapoi, era clar că încerca să localizeze micul obiect ce atinsese ecranele energetice.

Cînd apăru în cîmpul de observare directă, nava se distingea nelămurit, imensă pe fondul strălucitor al îndepărtatului soare alb-gălbui. Era mult mai mare decît orice altceva văzut vreodată în Fifty Suns. Părea o adevărată imagine de infern, o navă venită din altă lume, un monstru dintr-un univers semi-mitic. Chiar dacă era un model nou, era uşor de recunoscut după descrierile din cărţile de istorie ca fiind o navă de război a Imperiului Pămîritului. Avertismentele istoriei erau înfiorătoare, referindu-se la ce s-ar putea întîmpla, şi iată, sosise clipa cînd se întîmpla cu adevărat.

Işi cunoştea datoria. Trebuia să transmită prin subspaţiul radio non direcţional către Fifty Suns un mesaj de avertizare pe care-1 aşteptau cu toţii îngroziţi, de o viaţă-ntreagă si mai trebuia să se asigure că nu va rămîne nici o urmă a existenţei staţiei. Nu a avut loc nici un incendiu. Odată cu dezagregarea motoarelor atomice suprasolicitate, masiva clădire, ce fusese o staţie meteorologică, se dezintegra pur-şi-simplu în elementele sale componente.

Watcher nu încercă să se salveze. Creierul său, cunoştinţele depozitate acolo nu trebuiau să se lase cercetate. Simţi doar un scurt, obositor spasm de durere în momentul în care energia eliberată îl transformă si pe el în atomi.

Lady Gloria Laurr, Amiral, comandantul general al navei Star Cluster, nu se deranja să însoţească expediţia ce se îndreptă către meteorit. Urmări însă totul cu mare atenţie pe monitor. Din momentul în care razele-spion înfăţişaseră o figură omenească într-o staţie meteorologică," O staţie meteorologică aici!" înţelese importanta deosebită a descoperirii. Mintea ei evalua instantaneu cîteva posibilităţi.
O staţie meteorologică înseamnă călătorii interstelare. Fiinţe omeneşti înseamnă origine pămînteană. îşi imagină cum s-ar fi putut întîmpla lucrurile: o expediţie în urmă cu multă vreme; trebuie să fi avut loc cu foarte mulţi ani în urmă întrucît aveau acum trafic interstelar, iar acest fapt indica o populaţie numeroasă, distribuită pe mai multe planete. Majestatea sa, gîndi ea, va fi încîntată¡

Tot atît de încîntată era şi Lady Gloria. Intr-o izbucnire de generozitate, chemă compartimentul energetic.
- O acţiune promptă, căpitane Glone, spuse ea cu căldură, în vederea închiderii meteoritului într-o
 sferă de energic protectoare ar fi recomandabilă şi chiar răsplătită.
Bărbatul, a cărui imagine apăru pe monitor, se înclină.
- Vă mulţumesc, nobilă doamnă. Cred că am salvat componentele electronice şi atomice ale
întregii staţii. Din păcate, ca urmare a interferenţei energiei atomice a staţiei însăşi, se pare că
departamentul foto nu a avut tot atît succes în obţinerea unor imagini clare. Femeia zîmbi cu severitate.
- Omul va fi îndeajuns, iar **aceasta** este o matrice pentru care nu avem nevoie de imagini.
Intrerupse legătura, zîmbind în continuare, si-şi întoarse privirea din nou către meteorit. Observă strălucirea flămîndă a absorbantelor de materie şi de energie. Se gîndea la cele cîteva furtuni marcate pe harta din staţia meteorologică. Le văzuse cu ajutorul razelor-spion, iar una dintre ele era într-adevăr foarte puternică. Nici chiar uriaşa sa navă nu putea îndrăzni să se deplaseze prea repede, atîta vreme cît localizarea acestor furtuni nu era certă.
Viziunea fugară construită de razele-spion, îi înfăţişă un tînăr foarte atrăgător. Foarte decis, curajos. Interesant pentru o lume necivilizată. Pentru început trebuia recondiţionat, bineînţeles, şi

apoi stors de informaţiile relevante. O greşeală, acum, putea avea drept consecinţă demararea unui îndelung şi istovitor proces de căutare. S-ar irosi şi zeci de ani pentru cercetarea unor zone înguste de numai cîţiva ani-lumină, în care nava nu putea accelera si nici să menţină o viteză prea mare, fără a deţine informaţii exacte despre starea vremii;
Oamenii ei părăseau Pămîntul. Cu o mişcare hotărîtă deconecta sistemul de comunicaţie, îşi regla aparatura şi, cu ajutorul teleportorului ajunse în camera de primire, aflată la o jumătate de milă de puntea principală.
Ofiţerul de serviciu îi ieşi în întîmpinare si salută.
Era încruntat:
- Tocmai am primit imaginile de la departamentul fotografic. Pata de ceaţă energetică de deasupra hărţii este groaznică. Sînt de părere că ar trebui să reconstruim pentru început clădirea si obiectele din interior, si să lăsăm omul la urmă.
Păru că simte dezaprobarea din atitudinea ei si corntinuă repede:
-De altfel, individul e inferior matricii umane obişnuite. Reconstrucţia lui, deşi cumva mai dificilă,
nu diferă prea mult de felul în care aţi venit de pe puntea principală în această cameră, cu ajutorul teleportorului. In ambele cazuri se realizează descompunerea în elemente, care apoi sînt recompuse la destinaţie, aidoma modelului original.
- Dar de ce să-1 lăsăm la urmă? întrebă ea.
- Din motive tehnice, întrucît avem de-a face cu obiecte neînsufleţite de cea mai mare complexitate.
Materia organizată, după cum ştiţi, e cu mult mai importantă decît un compus de hidrocarburi, format pe bază de legături slabe.
- Foarte bine.
Nu era însă chiar sigură că un om, un creier, informaţiile după care era trasată harta erau mai puţin importante decît harta însăşi. Nu s-ar fi putut reconstitui în acelaşi timp?... Dădu din cap hotărîtă.
- Poţi începe.
Privea construcţia ce începea să capete contur în interiorul imensului receptor. In final, obiectul alunecă uşor, purtat de aripile antigravitaţionale şi fu depus pe enorma podea metalică,

în centrul camerei. Tehnicianul coborî din cabina sa de control dînd mirat din cap. O conduse pe Lady Laurr şi încă o jumătate de duzină de curioşi în interiorul staţiei meteorologice proaspăt reconstituite, scmnalînd defectele întîlnite:
- Numai 27 de sori marcaţi pe hartă, spuse. E ridicol de puţin, chiar presupunînd că aceşti oameni
au organizat doar o mică porţiune a spaţiului. Şi pe deasupra, remarcaţi cîte furtuni sînt indicate, destul
de multe dincolo de zona sorilor reconstituiţi şi...
Se opri, privirea i se fixă pe podeaua întunecată din spatele unei maşini, la vreo sase metri distanţă.
Privirea femeii o urmări pe a lui. Văzu un barbat prabusit, contorsionat:
- Credeam, făcu ea, încruntîndu-se, că omul trebuia să rămînă ultimul.
Savantul îşi ceru scuze:
-Asistentul meu a înţeles probabil greşit...
Femeia îl întrerupse:
- Nu contează, trimite-1 imediat la compartimentul psihologic şi spune-i Locotenentului Neslor că voi sosi si eu curînd acolo.
- Imediat, nobilă doamnă.
- Aşteaptă! Transmite-i complimente seniorului meteorolog si roagă-1 să coboare aici, să examineze
harta. Să-mi prezinte apoi concluziile sale.
Se răsuci către grupul din jurul ei, rîzînd din toată inima, lăsînd să i se vadă dinţii albi uniformi:
- Slavă cerului, acţionăm în sfîrşit după zece ani plicticoşi de supraveghere, îi vom găsi curînd pe
indivizii ăştia care se joacă cu noi de-a v-aţi ascunsclea, şi vom instala disciplina.
Emoţia ardea vîlvătaie în ea, ca o torţă vie.
Lui Watchcr i se păru ciudat că ştia dinainte de a se trezi că mai este încă în viată. Simţise apropierea stării de conştientă.
Instictiv, tipic dellian, îşi începu exerciţiul de pretrezire a muşchilor, nervilor si creierului, în mijlocul acestui proces ritmic, mintea i se opri într-o revelaţie îngrozitoare.
Intoarcere către starea de conştientă? El!
In acest moment, cînd creierul său ameninţa să explodeze din cauza şocului, îşi aminti ce se întîmplase. Se ridică prudent. Se holbă la tînăra femeie ce stătea întinsă într-un şezlong lîngă

patul lui. Avea o faţă fină, ovală şi un aer distins, neobişnuit la o persoană atît de tînăra. Il studia cu ochi cenuşii, scînteietori. Sub privirea ei fixă, mintea bărbatului lucra foarte liniştită. Ideea îi veni în sfîrşit: "Am fost refăcut, o simplă trezire... Ce altceva au reuşit... să afle?" Gîndul se amplifică, gata să-i spargă cutia craniană: CE ALTCEVA?
Văzu că femeia îi zîmbea, un zîmbet uşor amuzat. Era ca un tonic. Se linişti şi mai mult cînd femeia începu să-i vorbească cu o voce argintie:
- Nu te speria. Doar atît, nu te speria. Cum te numeşti?
Watcher deschise gura, apoi o închise la loc, dînd sever din cap. Avu impulsul pentru moment, să-i explice că răspunzînd la o singură întrebare doar, ar sparge scutul inerţiei mentale delliene, avînd ca efect apoi dezvăluirea unor informaţii importante. Iar asta însemna un fel de înfrîngere. Se abţinu şi mai dădu încă o dată din cap.
O văzu pe tînăra femeie încruntîndu-se:
- Nu-mi răspunzi la o întrebare aşa simplă? Sînt convinsă că numele tău nu face nici un rău.
Numele gîndi Watcher, apoi planeta de unde vine, unde se află planeta respectivă faţă de steaua Gisser, ce ştia despre furtunile din zonă, si aşa mai departe, tot mai adînc. Nu exista cale de oprire. Cu fiecare zi cîstigată, ţinînd aceşti oameni departe de informaţiile la care rîvneau, oferea locuitorilor din Fifty Suns un răgaz preţios pentru organizare împotriva celei mai mari maşinării ce a zburat vreodată în acest colţ de univers.
Gîndurile i se tîrau. Femeia de lîngă el se ridică în picioare privindu-1 lung. Ochii-i deveniseră ca de oţel. Vocea căpătase o rezonanţă metalică:
- Oricine ai fi, află că te găseşti la bordul navei imperiale de război Star Cluster, Amiralul Laurr la dispoziţia dumitale. Şi mai află că dorinţa noastră nestrămutată este să ne indici o orbită pe care această navă va ajunge în siguranţă pe planeta voastră.
Şi continuă înfierbîntată:
- Sînt convinsă că ştii deja că Pămîntul nu admite guvernări independente. Spaţiul este indivizibil. Universul nu trebuie să se umple de popoare suverane care se ceartă si se războiesc între ele pentru putere. Aceasta este' legea. Cei ce se ridică împotriva ei sînt proscrişi şi vor suporta pedeapsa

ce li se cuvine. Ia aminte.
Fără a mai aştepta răspuns întoarse capul.
- Locotenent Neslor, spuse ea către peretele din faţa lui Watcher, ai făcut progrese?
O voce feminină îi răspunse:
- Da, nobilă doamnă. Mi-am format un punct de vedere, bazat pe studiile lui Muir-Greyson, referitoare la populaţiile coloniale care s-au născut prin ruperea lor din trunchiul principal al vieţii galactice. Nu există precedente în istorie pentru o izolare atît de îndelungată ca cea întîlnită în cazul de faţă. Imi permit să afirm că au trecut deja de perioada statică si au evoluat apoi într-o direcţie proprie. Oricum, cred că trebuie să începem cu metode simple deocamdată. Cîteva răspunsuri forţate îi vor deschide creierul pentru următoarele presiuni; între timp, putem trage concluzii importante din viteza cu care-si adaptează rezistenţa la testerul mental. Pot începe?
Femeia din şezlong încuviinţa. Din peretele din faţa lui Watcher ţîsni un fulger luminos. Bărbatul încercă să se ferească si abia atunci îşi dădu seama că ceva îl tintuia în pat. Nu era frînghie^ lanţ sau altceva vizibil. Era în schimb palpabil, ceva asemănător oţelului flexibil, înainte de a-si termina gîndul lumina îi sfredeli ochii pătrunzîndu-i direct în creier, vibrînd furioasă,
năucindu-1. Din ea păreau să răzbată voci ce dansau si cîntau, îi vorbeau în minte voci
care-i spuneau:
"O întrebare atît de simplă-bineînţeles că voi răspunde,... desigur, desigur, - Numele meu e Gisser Watcher. M-am născut pe planeta Kaider III, din părinţi dellieni. Există şaptezeci de planete locuite, cincizeci de sori, o populaţie de treizeci bilioane de locuitori, patru sute de furtuni mai importante. Cea mai mare se află la latitudinea 473. Guvernul central se află pe măreaţa planetă Cassidor VII..."
Watcher se îngrozi cînd îşi dădu seama ce făcea îşi închise îndată mintea trădătoare cu un nod dellian, oprind valul devastator al dezvăluirilor. Ştia că nu va mai fi niciodată prins astfel în capcană, dar era deja prea tîrziu.
Femeia nu era tot atît de sigură. Ieşi din cameră si reveni de îndată în încăperea în care Locotenentul Neslor, o femeie de vîrstă mijlocie, îşi clasifica descoperirile pe role înregistratoare.

Cînd termină, se uită întrebător către el. Meteorologul dădu din cap cu gravitate:

- Mă tem, spuse, că nu-i chiar aşa de simplu. Punctele luminoase corespunzătoare sorilor capătă pe hartă din cauza distorsionării luminii dimensiunile unor boabe de mazăre, dar dacă le examinezi prin metroscop au doar cîteva molecule în diametru. Dacă dimensiunile respective sînt proporţionale cu replicile lor din realitate...

Lady Laurr învăţase să-si ascundă sentimentele în faţa subordonaţilor, mai ales în situaţii critice. Deşi năucită în interiorul ei, exteriorul îşi păstra înfăţişarea rece, gînditoare, calmă, într-un tîrziu spuse:

- Vrei să spui că fiecare din aceşti sori, sorii lor, este ascuns de o mie de alte stele?

- Mult mai rău. Am impresia că au colonizat un sistem din zece mii. Să nu uităm că Marele Nor Magellan este un univers cu peste cincizeci de milioane de stele. Lumină solară avem destulă, deci...

Bătrînul încheie liniştit:

- Dacă doriţi, pot pregăti orbite ce presupun viteze de maxim zece ani-lumină pe minut către toate stelele mai apropiate. Poate avem noroc.

Femeia dădu din cap, nervoasă:

- Una la zece mii! Nu bate cîmpii! Din întîmplare am idee despre legea probabilităţii. Ar însemna să vizităm minim două mii cinci sute de sisteme solare, dacă avem noroc si între trei mii cinci sute si cinci mii, dacă nu... Nu, nu... Un zîmbet aspru îi întinse buzele, nu am de gînd să petrecem cinci sute de ani căutînd acul în carul cu fin. Mă bazez pe psiholog înainte de a mă baza pe noroc. Avem omul care înţelege harta si oricît ar dura, pînă la urmă tot
va vorbi.

Dădu să se întoarcă, dar se opri:

- Dar clădirea? Ce concluzii aţi tras din felul cum e construită?

- De tipul celor folosite în galaxie în urmă cu cincisprezece mii de ani.

- Imbunatatiri, schimbari?

- Nici una notabilă. Un singur observator în post care face toată munca. Simplu, primitiv.

Lady Gloria rămase pe gînduri, clătinînd din cap, încercînd parcă să împrăştie ceaţa din minte.
- Pare ciudat, în cincisprezece mii de ani trebuia să fi adăugat ceva. Coloniile sînt statice de obicei, dar nu chiar atît de statice.
Trei ore mai tîrziu examina rapoartele de rutină, cînd staţia piui de două ori slab. Două mesaje...
Primul era de la laboratorul psihologic, o singură întrebare:
- Avem permisiunea să penetrăm în forţă creierul prizonierului?
- Nu! Se opuse ferm Amiralul.
A doua întrebare o făcu să-si arunce privirea spre panoul orbital, pe care scînteiau simbolurile. Bătrînul acela trăznit nu-i ascultase ordinele de a NU pregăti trasee orbitale. Se îndreptă către panou zîmbind înciudată si studie semnele luminoase. Trimise apoi un ordin către camera motoarelor principale. Urmărea manevrele făcute de nava ce se arunca în noapte. De altfel, gîndi ea, era ca si cum ar fi jucat două jocuri în acelaşi timp. Contrapunctul era mai vechi în relaţiile umane decît în muzică!
A doua zi privea în jos către o planetă ce se rotea în jurul unui soare albăstrui. Plutea în întuneric, sub navă, o masă de piatră si metal, lipsită de atmosferă, monotonă si îngrozitoare ca un meteorit. O lume a cantoanelor ancestrale si a munţilor neatinşi vreodată de fermentul vieţii. Razele-spion înfăţişau numai rocă, piatră fără sfîrşit, nici un semn de mişcare prezentă sau trecută. Mai cercetă încă trei planete, dintre care una era o lume caldă, verde, unde vîntul şoptea prin pădurile virgine, iar animalele mişunau pe cîmpii. Nu se vedea nici o casă, nici o umbră verticală de fiinţă omenească. Femeia rosti sever în staţia de comunicări internave:
- Cit de adînc pot penetra razele-spion în pămînt, cu exactitate?
- Treizeci de metri, sosi răspunsul.
- S-ar putea afla în subsol metale care să însele aparatura noastră, simulînd o adîncime de treizeci de metri?
- Cîteva tipuri, nobilă doamnă.
Nemulţumită, tăie legătura. In acea zi nu primi nici un mesaj de la laboratorul psihologic.
După încă o zi, în orizontul ei nerăbdător pătrunse un imens

soare roşu. Nouăzeci si patru de planete se învîrteau pe orbite gigantice în jurul uriaşului lor părinte. Două erau locuibile, dar si acestea dezvăluiră o sălbăticie îmbelşugată de plante si animale, întîlnite doar pe planetele neatinse de mîna şi metalul civilizaţiei.
Şeful compartimentului zoologic îşi făcu raportul cu voce sigură:
- Procentul de animale corespunde lumilor nelocuite de fiinţe inteligente.
- Ţi-a trecut cumva prin minte că ar putea fi o politică deliberată de conservare a unei vieţi animale abundente, îi trînti Lady Laurr, şi legi care să împiedice cultivarea solului, chiar si de plăcere?
Nu aşteptă un răspuns, si nici nu-1 primi. Şi în continuare nici o veste de la psihologul şef, Locotenent Neslor.
Al treilea soare era şi mai îndepărtat. Măria viteza treptat pînă la douăzeci de zile-lumină pe minut, dar primi un avertisment scuturător cînd se izbi de o mică furtună. Trebuia să fi fost mica, deoarece abia început, tremurul metalic se şi linişti.
Ceva mai tîrziu se adresă consiliului, celor treizeci de căpitani convocaţi în sala comandanţilor.
- S-ar spune că trebuie să ne întoarcem în galaxie si să sugerăm o expediţie specială pentru descoperirea acestor ticăloşi ascunşi. Cel mai plîngăreţ raport ce mi-a ajuns la urechi spune că noi oricum eram în drum spre casă cînd am făcut descoperirea si că cei zece ani petrecuţi în Nor ne dau dreptul la o binemeritată odihnă.
Ochii-i cenuşii fulgerau, vocea îi devenise de gheaţă.
- Puteţi fi sigur, continuă ea, că cei ce încurajează acest defetism nu vor fi obligaţi să facă Guvernului Majestăţii Sale un raport personal despre eşec. Prin urmare, îi pot asigura pe cei cu inimi slabe sau doborîţi de dorul de casă că vom mai rămîne încă zece ani aici de va fi nevoie. Ordonaţi ofiţerilor si echipajului să procedeze ca atare. Asta-i tot!
Intorcîndu-se pe puntea principală, constată că nu sosise încă nici o veste de la laboratorul psihologic. O mai stăpînea încă o urmă fierbinte de furie si nerăbdare în timp ce făcea legătura cu laboratorul. Se stăpîni însă cînd apăru pe ecran figura inteligentă şi preocupată a Locotenentului Neslor:
- Ce se întîmplă, locotenente? întrebă ea. Sînt nerăbdătoare să aud noile date obţinute de la prizonier.

Femeia clătină din cap.
- Nimic de raportat.
- Nimic!
Uluirea îi înăsprise glasul.
- Am solicitat de două ori, sosi răspunsul, permisiunea să-i penetrăm mintea. Sînt sigură că ştii că nu propun cu uşurinţă o asemenea metodă.
-Oh!
Ştia, dar dezaprobarea celor de acasă, obligaţia de a da explicaţii pentru orice acţiune imorală împotriva băştinaşilor o determinase automat să refuze. Acum...
Inainte ca Lady Laurr să poată scoate un cuvînt, psihologul continuă:
- Am făcut cîteva încercări de a-1 convinge în somn de inutilitatea împotrivirii sale, deoarece noi sîntem oricum în stare să le descoperim lumea. N-am reuşit decît să-i dau certitudinea că revelaţiile sale anterioare nu ne sînt de nici un folos.
Comandantul îşi recapătă glasul:
- Vrei să spui, locotenente, că nu ai alt plan deciu violenţa? Nimic altceva?
Figura din imaginea astroplatului se legănă uşor:
-O rezistenţă de 800 I.Q., spuse locotenent Neslor simplu, la o inteligenţă de 167 I.Q. e ceva nou pentru mine.
Lady Gloria se arătă surprinsă:
- Nu înţeleg.,. Am senzaţia că ne scapă un element esenţial, într-un sistem cu cincizeci de
milioane de sori ne împiedicăm pur şi simplu de o staţie meteorologică, în care mai întîlnim şi o fiinţă omenească. Contrar oricărei legi de autoconservare, aceasta se sinucide imediat pentru a nu cădea în mîinile noastre. Staţia este construită după un vechi model galactic, nu prezintă nici o îmbunătăţire după cincisprezece mii de ani. Totuşi, imensitatea timpului scurs, dezvoltarea intelectuală a acestor oameni ar fi trebuit să conducă la importante schimbări. Iar numele tipului, Watcher* este tipic pentru o epocă străveche, premergătoare călătoriilor în spaţiu, cînd individul purta numele îndeletnicirii sale. Este posibil ca si postul de supraveghere să fie o moştenire de familie. E ceva deprimant aici, care...
Se întrerupse încruntată.
- Ce plan ai?

După un minut încuviinţă:

-Inţeleg... Foarte bine, adu-1 într-un dormitor de pe puntea principală. Şi las-o baltă, nu te strădui să fardezi vreuna din fetele tale puternice ca să arate ca mine, nu sînt de acord. Pe mîine.

Urmărea cu răceală imaginea prizonierului de pe monitor. Bărbatul era întins în pat, nemişcat, cu ochii închişi, cu figura încordată ciudat. Arăta, gîndi ea, ca cineva care descoperea că pentru prima oară în
patru zile, liniile de forţă invizibile care-1 legaseră fuseseră desfăcute.

In spatele ci, psihologul şef şopti:

- E încă bănuitor, si va rămîne probabil aşa pînă cînd veţi slăbi parţial presiunea asupra creierului său. In general acţiunile sale se vor concentra tot mai mult asupra unui singur plan. Cu fiecare minut ce se scurge, va fi tot mai convins că are o şansă unică pentru a distruge nava si că trebuie să fie absolut necruţător, asumîndu-şi orice risc. L-am influenţat în ultimele zece ore să-si modifice rezistenţa într-un mod foarte subtil. Vei vedea în curînd... Ah!

Watcher se ridicase în pat. Işi extrase un picior de sub cearceafuri, alunecă apoi uşor înainte si se ridică în picioare. Fusese o mişcare ciudată, plină de forţă. Rămase aşa un moment, o apariţie înaltă în pijamale cenuşii. Era clar că-si planificase primele mişcări, deoarece, după ce încuie uşa, se îndreptă către un şir de sertare ce ocupau un perete întreg, le încercă şi apoi le smuci, deschizîndu-le aparent fără nici un efort, încuietorile săreau una după alta.

Oftatul Amiralului se făcu ecoul privirii Locotenentului Neslor.

- Doamne! spuse psihologul, în sfîrşit. Nu-mi cere să explic cum sparge lacătele alea metalice. Puterea de care dă dovadă trebuie să fie un rezultat al antrenamentului său dellian. Nobilă doamnă...

Tonul îi devenise alarmat. Amiralul se uită spre ea:

-Da?

- Credeţi că în aceste condiţii mai este cazul să vă implicaţi personal în îmblînzirea lui? E evident că puterea sa poate zdrobi pe oricine de la bord...

Un gest poruncitor o făcu să tacă.

- Nu pot lăsa vreun tîmpit să facă vreo greşeală acum,

spuse Prea Onorabila Gloria Cecily. Voi lua nişte pilule împotriva durerilor. Anunţă-mă cînd e momentul să trec dincolo.

Watcher era încordat, stăpîn pe el, cînd trecu în camera de control de pe puntea principală. Isi gasise hainele într-unul din sertarele încuiate. Nu ştiuse ca sînt acolo, dar sertarele îi stîrniseră curiozitatea. Nu trebui decît să facă mişcările preliminare delliene, de suplimentare a energiei şi lacătele săriră imediat.

Oprindu-se în prag, îşi plimbă privirea prin marea sală boltită. Dintr-o dată, frica îngrozitoare că el şi semenii săi sînt pierduţi fără scăpare, se transformă în speranţă. Era cu adevărat liber.

Watcher* - paznic, supraveghetor

Oamenii aceştia nu puteau avea nici cea mai mică bănuială în privinţa adevărului. Marele geniu
Joseph M. Dell, era cu siguranţă uitat de mult pe Pămînt.
Eliberarea lui Watcher făcea parte dintr-un plan, desigur, dar...
"Moarte, gîndi el cu ură feroce, moarte tuturor, după cum si ei au adus moartea cîndva, şi o vor aduce din nou..."
Examina pe rînd becurile luminoase din pupitrul de control, cînd zări cu coada ochiului femeia ce păşea spre el dinspre peretele alăturat. Ridică privirea si gîndi cu bucurie sălbatică:
"Şefa!" Era păzită de arme aţintite asupra lui, era sigur, dar ei nu aveau de unde şti că tot timpul de cînd se afla aici se întrebase cum să-i determine să folosească armele. N-ar mai fi în stare să-1 reconstituie din nou. Iar actul eliberării lui trăda o capcană psihologică.
Femeia rupse prima tăcerea, zîmbind:
- N-ar fi trebuit să te las să examinezi aceste panouri. Dar ne-am hotărît la o altă tactică în privinţa ta. Ai deplină libertate pe navă, poţi cunoaşte echipajul. Dorim să te convingem..., să te convingem.
Ceva din înverşunarea şi paloarea lui o tulburaseră, şovăi, se scutură, vizibil enervată de slăbiciunea ei şi zîmbind continuă şi mai hotărîtă pe un ton convingător:
- Vrem să te facem să înţelegi că nu sîntem căpcăuni. Vrem să abandonezi starea asta de alarmă că am putea face rău poporului tău. Acum, dacă am aflat de existenţa voastră, poţi fi

sigur   că e o chestiune de timp să vă găsim. Pătnîntul nu este crud sau tiranic, sau mai bine zis nu mai este. Pretindem o minimă supunere, în spiritul ideii unei entităţi comune, a indivizibilităţii spaţiului. Legislaţia trebuie să fie unică, iar cîstigul minim al lucrătorului de rînd menţinut la un nivel înalt. Şi încă ceva, războaiele sînt absolut interzise, în rest orice planetă sau grup de planete, poate avea formă proprie de guvernămînt, poate face comerţ cu oricine doreşte, poate trăi după bunul plac. Nu-i nimic atît de îngrozitor care să justifice tentativa ta ciudată de sinucidere în momentul în care am descoperit postul meteo.

"Ar trebui, gîndi el, ascultînd-o, să-i crap capul întîi ei." Cea mai bună metodă ar fi s-o apuce de picioare si s-o izbească de zidul metalic sau de podea. I s-ar sfărîma cu uşurinţă ţeasta şi ar rezolva două lucruri deodată, în primul rînd ar fi un avertisment necesar si îngrozitor pentru ceilalţi, ofiţeri ai navei. Apoi si-ar grăbi moartea obligîndu-i pe paznici să tragă. Vor înţelege prea tîrziu că singurul mod de a-1 opri este focul.

Făcu un pas către ea. Abia vizibil, nervii, muşchii începură să se agite, pregătindu-se să catapulteze corpul dellian pe o distanţă ce depăşea cu mult posibilităţile unui om.

Femeia vorbea în continuare:

- Ai spus mai devreme că poporul tău e răspîndit în cincizeci de   sisteme solare în acest
spaţiu. De ce numai cincizeci? In douăsprezece mii de ani, sau chiar mai mult, n-ar fi fost imposibil să
atingeţi 12000 de bilioane de locuitori.

Intre timp, el mai făcu un pas, şi încă unul. îşi dădu seama că trebuia să-i vorbească în următoarele secunde, dacă nu voia să-i stârnească neîncrederea. Era vital să se apropie de ea cît mai mult. Spuse:

- Cam două treimi din cuplurile de la noi nu au copii. E ca un blestem, dar la noi coexistă două rase diferite, înţelegi, iar acum între ele au loc căsătorii fără nici o piedică...

Aproape ajunsese la distanta dorita de el. Mai avea un pas.

-Vrei sa spui ca s-a produs o mutatie si cele doua tipuri nu se pot amesteca?

Nu mai era nevoie sa-i raspunda. Mai avea numai trei metri pina la ea. Se lansa ca un tigru spre golul ce-i despartea.

Prima rafala ii sfisie trupul prea jos pentru a-i fi fatala, dar ii

produse o ameteala fierbinte si o ingrozitoare greutate. O auzi pe "sefa" urlind:

- Locotenent Neslor, ce faci?

Atunci o apucă. Degetele înşfăcară strîns braţul femeii ce încerca să se apere, cînd o a doua rafală îl izbi în coaste, aducîndu-i în gură o spumă sîngerie. In pofida voinţei sale, îşi simţi mîinile alunecînd de pe femeie. Oh, spaţiu! Cit a dorit s-o ia cu el în imperiul morţii! Femeia ţipă:

- Locotenent Neslor, ai înnebunit? Incetează focul!

Inainte ca a treia rază să-1 pîrjolească cu violenţă, îşi spuse cu cinism: "Nici acum nu bănuieşte nimic. Dar cineva si-a dat seama, cineva care în ultimul moment a ghicit adevărul. Prea tîrziu! Prea tîrziu, proştilor! Duceţi-vă să vînaţi! Au fost avertizaţi, au timp să se ascundă si mai bine. Iar cei cincizeci de sori sînt împrăştiaţi, împrăştiaţi printre milioane de stele, printre..."

Moartea îi tăie firul gîndurilor.

Femeia se ridică de pe podea, ameţită, străduindu-se să-si adune minţile în urma socului violent. Era vag conştientă de prezenta Locotenentului Neslor ce venise prin intermediul teleportorului, se oprise mai întîi lîngă cadavrul lui Gisser Watcher si apoi se grăbi spre ea.

- Te simţi bine, draga mea? A fost atît de greu să trag prin monitor...

- Nebuno! îşi recapătă suflul Amiralul, îţi dai seama că un corp nu mai poate fi reconstituit odată ce focul i-a distrus organele vitale? Este singura metodă definitivă. Va trebui să mergem acasă fără...

Se opri. O vazu pe cealalta holbindu-se la ea.

-Intentiile sale de a ataca erau clare, ii spuse Locotenentul Nestor, si erau prea timpurii, potrivit calculelor mele. In orice caz nu se incadreaza in psihologia omeneasca. In ultima clipa mi-am amintit de Joseph Dell si masacrarea superoamenilor dellieni acum cincisprezece mii de ani. E fantastic, cind te gindesti ca o parte din ei au scapat si au pus bazele unei civilizatii in acest colt indepartat de spatiu. Intelegi acum: dellian... Joseph M. Dell... Inventatorul robotului perfect.

CAPITOLUL 1

Difuzoarele din stradă se treziră la viaţă. O voce bărbătească răsunătoare spunea;
- Atenţiune cetăţeni ai planetelor din Fifty Suns. Aici este Star Cluster, nava de război a Pămîntului. In cîteva momente, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, Amiral al navei, va face un anunţ.
Maltby, care tocmai se îndrepta către un aeroglisor se opri în loc cînd răsună vocea de la radio. Observă că nu era singurul.
Lant era o planetă nouă pentru el. Capitala ei avea un delicios aspect rural în comparaţie cu Cassidor, unde se afla baza principală a Flotei Spaţiale din Fifty Suns. Maltby sosise cu nava sa cu o zi în urmă, la ordinul general, adresat tuturor navelor de război de a se refugia imediat pe cea mai apropiată planetă locuită.
Era un ordin de alarmă, din care răzbătea panica. Din ceea ce auzise la popota ofiţerilor era clar că avea legătură cu nava pămînteană al cărei mesaj era transmis acum prin sistemul de alarmare generală.
La radio, glasul bărbătesc sună emoţionat:
- Vă vorbeşte Lady Laurr.
Se făcu auzită vocea hotărîtă, vibrantă a unei tinere femei:
- Locuitori din Fifty Suns, ştim că sînteţi acolo. De cîţiva ani nava mea, Star Cluster, cartografiază în Marele Nor Magelan. Din întîmplare, am dat peste una din staţiile voastre meteorologice şi 1-am făcut prizonier pe cel ce o deservea, înainte de a reuşi să se sinucidă, am aflat de la el că undeva în acest nor cu aproape o sută de milioane de stele, există cincizeci de sisteme solare locuite, cu un total de şaptezeci de planete populate cu fiinţe omeneşti. Intenţia noastră este să vă, localizăm, deşi la prima vedere ar părea imposibil, într-adevăr, pare dificil să descoperi cincizeci de stele împrăştiate printre alte o sută de milioane, folosind doar mijloace tehnice, am găsit însă o soluţie, doar în parte tehnică. Ascultaţi-mă cu atenţie, locuitori din Fifty Suns. Ştim cine sînteţi. Ştim că sînteţi roboţi dellieni şi nondellieni... Aşa-zişi roboţi. Nu chiar roboţi, ci humanoizi în carne si oase. Studiind cărţile noastre de istorie, am aflat despre nebunia de acum cincisprezece mii de ani care

v-a înspăimîntat, v-a făcut să părăsiţi galaxia principală şi să vă căutaţi refugiul cît mai departe de civilizaţia omenească. Cincisprezece mii de ani înseamnă mult. Oamenii s-au schimbat. Incidente neplăcute ca cele trăite de strămoşii voştri nu mai sînt posibile. Vă spun asta pentru a vă alunga teama. Trebuie să vă întoarceţi în colectivitate. Trebuie să vă alăturaţi uniunii galactice pămîntene, să acceptaţi un minimum de reguli şi să construiţi porturi comerciale interstelare.

Avînd în vedere motivele speciale pentru care va ascundeţi, vă acord o săptămînă de gîndire, pentru a ne dezvălui poziţia planetelor voastre. In acest răstimp nu vom întreprinde nimic. După ce se va scurge acest răgaz, pentru fiecare zi siderală ce trece fără a ne contacta, vă vom penaliza.

De un lucru puteţi fi siguri. Vă vom găsi. Şi încă foarte repede!

Difuzorul tăcu lăsînd parcă timp să fie pătruns înţelesul cuvintelor abia rostite. Lîngă Maltby, un bărbat spuse:

- O singură navă! De ce să ne temem? S-o distrugem înainte de a se întoarce în galaxie şi de a raporta prezenţa noastră!

O femeie comentă neliniştită:

- Oare spune adevărul sau blufează? Chiar poate crede că ne poate găsi?

Un al doilea bărbat îi răspunse cu o voce aspră:

- Imposibil. Este vechea poveste a acului în cărui cu fin, dacă nu chiar mai rău.

Maltby nu spuse nimic, dar era înclinat să-i dea dreptate. I se părea că Amiralul Laurr de pe nava pămînteană bîjbîia în cea mai neagră beznă ce a înconjurat vreodată o civilizaţie.

Radioul transmise din nou vocea Prea Onorabilei Gloria Cecily:

In eventualitatea că nu socotiţi timpul în stilul nostru, o zi siderală are douăzeci de ore a cîte o sută de minute, într-un minut sînt o sută de secunde, iar o secundă este timpul în care lumina parcurge exact o sută de mii de mile. Ziua noastră este ceva mai lungă decît în stilul vechi, în care un minut avea şaizeci de secunde, iar viteza luminii era exprimată caraghios, cu o sută optzeci şi sase de mii trei sute de mile pe secundă. Calculaţi-vă bine timpul în consecinţă. Peste o săptămînă voi face un nou apel. Urmă o pauză. Apoi vocea unui bărbat. Nu eia cel care o prezentase pe Lady Laurr.

- Cetăţeni din Fifty Suns, acesta a fost un mesaj înregistrat. A fost recepţionat în urmă cu o oră si retransmis conform deciziei

consiliului de conducere din Fifty Suns, în concordanţă cu dorinţa noastră de a menţine populaţia la curent cu evoluţia situaţiei... Este cel mai mare pericol care ne-a ameninţat vreodată. Continuaţi-vă activităţile zilnice în mod normal şi fiţi siguri că vom face tot ce ne stă în putinţă. Pe măsură ce vom mai avea informaţii, vă vom anunţa. Atît deocamdată.
Maltby urcă în aeroglisorul ce opri în dreptul său. Se aşeză pe un scaun. O femeie luă loc lîngă el. Imediat, avu o foarte uşoară senzaţie de şoc în creier. Ochii i se măriră puţin, de uimire, dar nu făcu nici un alt gest care să trădeze că ar fi simţit tatonarea făcuta de gîndul spioanei.
Femeia spuse după o vreme:
- Ai ascultat anunţul?
- Da.
- Ce părere ai?
- Şefa părea foarte hotărîtă.
- Ai remarcat că locuitorii din Fifty Suns au fost împărţiţi în roboţi dellieni şi non-dellieni?
Nu-1 miră faptul că sesizase şi ea acelaşi lucru. Oamenii de pe Pămînt nu ştiau de existenţa unui al treilea grup în acest sistem, dellhibrizii. Multe mii de ani după migraţie, căsătoriile dintre un dellian şi un non-dellian nu produseseră urmaşi. Intr-un tirziu, prin ceea ce se numea sistem de presurizare rece copii au devenit un vis realizabil. Rezultatul a fost asa-numitul dellhibrid, un om cu două creiere, avînd forţa fizică a dellianului şi capacitatea creativă a non-dellianului. Cele două creiere, perfect coordonate, puteau domina pe oricine poseda un singur creier.
Maltby era un dellhibrid. La fel şi femeia de lîngă el, o recunoscuse după felul cum îi stimulase creierul pentru o clipă. Diferenţa dintre ei era că el avea permisiunea legală de a se afla pe Lant sau pe orice altă planetă din Fifty Suns, ea nu. Dacă ar fi fost prinsă, putea fi trimisă la închisoare sau chiar condamnată la moarte.
- Te-am căutat, îi spuse ea, încercăm de mai bine de o oră să te contactăm, de cînd statul nostru major a recepţionat mesajul. Ce crezi că trebuie să facem?
Maltby ezită, îi era greu să-şi accepte rolul de lider ereditar al dellhibrizilor; el care mai era şi căpitan în Flotila Spaţială din Fifty Suns... In urmă cu douăzeci de ani, dellhibrizii încercaseră

să preia conducerea absolută în Fifty Suns. Tentativa eşuase dezastruos si ca urmare fuseseră declaraţi în afara legii. Maltby, pe vremea aceea un copil, fusese capturat de o patrulă delliană. Fusese crescut la unitate. Era un experiment, în general, se recunoştea că   problema dellhibrizilor trebuia rezolvată. Se depusese un efort susţinut pentru a-1 învăţa ce înseamnă loialitatea faţă de Fifty Suns ca entitate unică; si într-o considerabilă măsură reuşiseră. Singurul lucru pe care nu-1 cunoşteau profesorii era că-1 aveau în puterea lor pe însuşi conducătorul de dreptul dellhibrizilor.
In mintea lui Maltby se născuse un conflict, pe care nu-1 rezolvase încă. Spuse încet:
-       In clipa de faţă senzaţia mea este că ar trebui
să ne alăturăm necondiţionat celorlalti. Să tratăm deschis cu dellienii şi non-dellienii. In definitiv,
locuim si noi în Fifty Suns.
-       S-a discutat deja posibilitatea, spuse femeia, că am căpăta nişte avantaje dacă am dezvălui
coordonatele uneia dintre planete.
In pofida antrenamentului său ambivalent, Maltby fu şocat pentru moment. Şi totuşi înţelegea ce voia să spună. Gîndi cu amărăciune:
"Se pare că temperamental nu sînt potrivit pentru intrigi." Se calmă, deveni mai îngîndurat şi în acelaşi timp, mai pregătit să discute situaţia în mod preventiv.
-       Dacă Pămîntul localizează această civilizaţie şi-i recunoaşte guvernul actual, înseamnă că nu vom
mai putea schimba nimic. Orice plan am avea pentru a înclina balanţa în favoarea noastră...
Femeia, o blondă subţirică, zîmbi aspru, o lumină sălbatică îi străluci în ochii albaştri:
-       Dacă i-am preda, spuse ea, am putea pune condiţia ca în viitor să căpătăm statut de egalitate,
în fond asta-i tot ce dorim.
-       Oare?
Maltby ştia mai bine si nu era încîntat.
-       Din cîte mi-amintesc, războiul pe care 1-am dus avea alte ţeluri.
-       Ei bine... Cine are cele mai multe drepturi la poziţii înalte? spuse sfidător femeia. Psihologic le

sîntem superiori atît dellienîlor cît şi non-dellienilor. După cîte ştiu sîntem singura super-rasă din galaxie.
înflăcărată conchise:
- Şi mai există încă o mare şansă. Aceşti pămînteni nu au auzit de dellhibrizi. Dacă ne-am
folosi de avantajul surprizei... Dacă am putea duce cîţi mai mulţi oameni de-ai noştri la bordul acelei nave... Am putea captura noi arme, decisive. Inţelegi?
Maltby înţelegea multe, inclusiv că în acest plan erau amestecate o mulţime de lucruri rîvnite.
- Draga mea, spuse el, sîntem un grup mic. Revolta noastră împotriva guvernului a dat greş cu
toată surpriza iniţială, în timp, s-ar putea să ajungem să facem toate aceste lucruri. Dar ideile
noastre sînt mult mai mari decît numărul nostru.
- Hunston consideră că trebuie să acţionezi în momentele de criză.
- Hunston! spuse involuntar Maltby.
Alături de strălucitorul si revendicativul Hunston, Maltby se simţea neinteresant. Avea nepopulara sarcină de a ţine în frîu patimile sălbatice ale tinerilor nedisciplinaţi. Susţinut de cei apropiaţi, în mare parte bătrîni, foşti prieteni ai răposatului său părinte, pleda pentru săbuinţă. Se dovedi o sarcină ingrată. Huston era comandant adjunct al organizaţiei. Programul său de acţiune imediată făcea apel la cei mai tineri, care ştiau doar din auzite de dezastrul generaţiei anterioare. Atitudinea lor era: "Conducătorii au făcut greşeli atunci. Noi nu vom mai greşi."
Maltby nu avea nici o chemare de a domina asupra poporului din Fifty Suns. Ani în şir îşi pusese întrebarea: "Cum să canalizez ambiţiile delhibrizilor pe căi mai puţin belicoase?" Nu găsise însă răspuns pînă în acel moment. Rar, dar ferm, rosti:
- Cînd o colectivitate este ameninţată, trebuie strînse rîndurile. Fie că ne place sau nu, ne aflăm în Fifty Suns. S-ar putea să fie tentant să trădăm această civilizaţie Pămîntului, dar nu putem hotărî noi acum, la o oră de la apariţia unui prilej favorabil. Anunţă Oraşele Ascunse că cer trei zile de dezbateri si discuţii critice, în a patra vom organiza un plebiscit, care va da, răspunsul: trădăm sau nu trădăm. Asta-i tot.
Cu coada ochiului văzu că femeia nu era mulţumită. Faţa i se posomorise subit, în atitudinea sa se putea desluşi o furie

înăbuşită.
- Dragul meu, spuse ea drăgăstos, eşti sigur ca nu te vei împotrivi deciziei majoritatii?
Din schimbarea expresiei, Maltby trase concluzia că se declanşase în ea vechiul conflict democratic. Acesta era marele lui atu asupra poporului său: consiliul dellhibrizilor al cărui şef era, apela direct la comunitate pentru toate hotărîrile importante. Timpul demonstrase că referendumurile scot la iveală instinctele de conservare ale unui popor. Indivizi care propovăduiseră furioşi luni în şir soluţia decisivă, dură, deveneau precauţi cînd erau confruntaţi cu balotajul plebiscitului. Multe furtuni politice periculoase se răsuflaseră în cutia de vot.
- In patru zile, rosti încet femeia, o altă grupare ar putea lua decizia să trădeze, iar noi vom fi pierdut avantajul. Hunston consideră că trebuie acţionat fără întîrziere, în momentul în care guvernul trece prin criză. Mai tîrziu, îi va putea întreba pe oameni daca acţiunea lui a fost corectă.
Pentru asta, cel puţin, Maltby avea răspunsul pregătit:
- Soarta unei întregi civilizaţii este în joc. Poate oare un singur om sau o grupare mică să rişte viaţa cîtorva sute de mii de oameni, mai întîi si apoi a tuturor celor şaisprezece bilioane de locuitori din Fifty Suns? Nu cred. Dar acum trebuie să cobor. Noroc.
Se ridică şi sări din aeroglisor. Nu se uită înapoi. Se îndreptă spre bariera de oţel, în spatele căreia se afla una din cele cîteva baza de dimensiuni reduse pe care Flota Spaţială le avea pe planeta Lant.
Paznicul îi examina scrisorile de acreditare încruntat şi apoi i se adresă pe un ton oficial:
- Căpitane, am ordin să, vă escortez în clădirea Capitoliului, unde autorităţile locale se află în conferinţă cu comandanţii militari. Veniţi de bună voie?
- Desigur, spuse Maltby, aparent fără nici o ezitare.
Un minut mai tîrziu se afla într-un vehicul militar ce zbura înapoi către oraş.
Situaţia nu devenise încă fără scăpare, gîndi el.
Oricînd ar fi putut să-şi concentreze cele două creiere, astfel încît să-1 anihileze întîi pe paznicul său şi apoi pe pilot.
Se hotărî să nu acţioneze încă. O conferinţă a guvernului local

nu însemna neapărat un pericol iminent pentru căpitanul Peter Maltby. De fapt, se aştepta chiar să mai afle ceva.
Naveta ateriza într-o curte, între două clădiri acoperite cu iederă. Maltby fu condus printr-o uşă într-un coridor vast, puternic luminat şi introdus într-o sală unde se aflau aproximativ douăzeci de oameni în jurul unei mese de conferinţe. Evident, sosirea sa fusese anunţată, căci nimeni nu vorbea cînd păşi el înăuntru. Aruncă o privire scurtă şirului de feţe ce se întorsese spre el. Cunoştea personal două dintre personajele prezente. Dădură din cap salutîndu-1. Confirmă că-i recunoscuse şi el înclinînd capul în direcţia fiecăruia.
Pe ceilalţi, inclusiv patru bărbaţi în uniformă, nu-i întîlnise direct. Recunoscu figurile cîtorva conducători guvernamentali şi ale cîtorva ofiţeri. Erau uşor de deosebit dellienii de non-dellieni. Cei dinţii, rafinaţi, frumoşi, puternici. Ceilalţi difereau mult între ei. In picioare în capul mesei, cu faţa către uşă stătea un bondoc non-dellian. Maltby îl recunoscu din fotografiile din presă pe Andrew Craig, un ministru de pe această planetă.
- Domnilor, începu Craig, să nu-1 luăm pe căpitanul Maltby pe ocolite.
Apoi, adresîndu-se direct lui Maltby:
- Căpitane, tocmai discutam despre ameninţarea acestei nave de război pămîntene. Comandanta ei
 tocmai a făcut cu puţin timp în urmă un anunţ pe care probabil 1-aî ascultat.
Maltby înclină capul:
- Am auzit.
- Bun. Iată care este situaţia. S-a stabilit că nu vom desconspira nimic acestui intrus, cu toate ofertele făcute. Au fost cîţiva care au comentat ca dacă Pămîntul a ajuns deja în Marele Nor Magellan, descoperirea noastră este inevitabilă mai devreme sau mai tîrziu. Dar pînă atunci mai pot trece cîteva sute de mii de ani. In următorul deceniu putem trimite expediţii în galaxia principală, să vedem exact cum stau lucrurile. Apoi vom putea lua hotărîrea definitivă în privinţa stabilirii contactului. Inţelegeţi deci că este o cale riscantă.
Se opri uitîndu-se întrebător către Maltby. Era o doză de nelinişte în privirea lui. Maltby spuse pe un ton neutru:
- Neîndoielnic, este o cale riscantă.
Un oftat de uşurare traversă adunarea. <

- Oricum, continuă Maltby, puteţi fi siguri că localizarea noastră nu va fi dezvăluită navei
pămîntene de vreun grup sau de o planetă? Multe popoare sau planete au interese personale.
- Sîntem foarte conştienţi de acest lucru, spuse bondocul. De aceea te-am si invitat la această
întrunire.

Maltby nu era convins că fusese chiar o invitaţie, dar nu comentă.

Vorbitorul continuă:

- Am primit mesaje de la toate guvernele din Fifty Suns. Toţi sînt de acord că trebuie să rămînem ascunşi. Dar toţi sînt la fel de convinşi că dacă nu
realizăm o înţelegere cu dellhibrizii, să nu folosească acest prilej, alianţa noastră este zadarnică.

Maltby ghicise în cîteva minute unde voia bondocul să ajungă, înţelesese criza în care se aflau relaţiile dintre dellhibrizi si restul populaţiei din Fifty Suns. Inţelesese că şi el trecea printr-un moment de criză.

- Domnilor, spuse, am impresia că mi se cere să intru în legătură cu dellhibrizii. Ca ofiţer în armata acestei civilizaţii, orice contact mă va pune într-o situaţie foarte dificilă.

Viceamiralul Dreehan, comandant al navei de război Atmion, unde Maltby era asistent navigator şi meteorolog şef, i se adresă:

- Căpitane, poţi accepta orice propunere ţi se va face aici. Nu te teme, îţi înţelegem perfect situaţia.
- Ar fi preferabil să se consemneze cele ce se vor discuta în continuare.

Craig făcu semn stenografilor:

- Notaţi, vă rog!
- Vă ascult, spuse Maltby.
- După cum aţi bănuit, continuă Craig, am dori să transmiteţi propunerile noastre...

Se opri o clipă încruntîndu-se, vizibil încurcat că trebuia să folosească un termen care conferea o aură de legitimitate grupului de proscrişi...

- ... Consiliului de conducere al dellhibrizilor. Sîntem încredinţaţi că-ţi va sta în putinţă să realizezi acest contact.
- In urmă cu cîţiva ani, răspunse Maltby, 1-am informat pe

superiorul meu că am fost abordat de către emisarii dellhibrizilor si că pe fiecare planetă din Fifty Suns există în permanenţă posibilităţi de stabilire a legăturii. S-a convenit atunci să nu se dezvăluie nici o informaţie despre existenţa acestor agenţii, ca si cum activitatea lor ar fi trebuit să se desfăşoare în cea mai strictă conspirativitate... Asta-i, nu cred că-mi vor indica unde ar putea fi găsiţi.

De fapt, hotărîrea ca Maltby să informeze autorităţile despre existenţa acestor agenţii fusese luată prîntr-un plebiscit al dellhibrizilor. Simţise că un astfel de contact era suspectat şi prin urmare ar fi putut fi chiar acceptat. Consiliul dellhibrizilor considerase că Fifty Suns nu va lovi în aceste agenţii decît în situaţii extreme. Presupunerea se dovedise întemeiată. Dar acum se aflau într-o situaţie extremă.

- Sincer vorbind, spuse bondocul, sîntem convinşi că dellhibrizii văd în această ameninţare o ocazie perfectă să le întărească poziţiile de pe care poartă tratativele.

Se gîndea la şantaj politic, dar faptul că nu se exprimase întocmai spunea multe.

- Sînt împuternicit, continuă Craig să le ofer drepturi cetăţeneşti limitate, accesul pe cîteva
planete, eventual dreptul de a locui în oraşe... Urmînd ca întreaga problemă să fie rediscutată la fiecare zece ani cu perspective ca de fiecare dată, în funcţie de comportamentul anterior, să li se acorde si alte privilegii.

Făcu o pauză. Maltby constată că-1 priveau toţi cu un soi de nerăbdare tensionată. Un politician dellian rupse tăcerea:

-Ce părere ai?

Maltby ofta. Inainte de sosirea navei pamintene, propunerea ar fi fost minunata. Se repeta vechea poveste a concesiilor facute sub presiuni, in momentul care cei ce le fac nu mai pot controla situatia. Le spusese toate acestea, fara agresivitate, sincer si la obiect. In timp ce le vorbea isi controla cuvintele, i se paru ca suna logic si cinstit. Cunoscind ambitiile unor grupuri de dellhibrizi, considera ca orice concesii suplimentare ar fi fost tot atit de periculoase pentru ei cit le-ar fi si vecinilor lor impaciuitori. Avînd în vedere trecutul, trebuiau menţinute cîteva restricţii şi se impunea o perioadă de verificare. Astfel, tendinţa lui era să accepte propunerea, recunoscînd în acelaşi timp că în condiţiile date, îi va fi greu să-i

convingă. După ce-si expuse calm punctul de vedere, încheie:
- Vom trăi şi vom vedea.
Se lăsă un scurt moment de linişte, apoi un nondellian cu figură aspră spuse sever:
- Am sentimentul că pierdem vremea ca nişte fricoşi. Deşi în Fifty Suns pacea domneşte de multă vreme, avem mai mult de o sută de nave de luptă în stare de funcţionare, nemaivorbind de mulţimea de aparate de zbor mai mici. Acolo în spaţiu nu-i decît o navă pămînteană. Eu vă propun să trimitem flotila s-o distrugă. Astfel vom elimina orice fiinţă omenească ce ştie de existenţa noastră. Zece mii de ani vor mai trebui să se scurgă pînă ne vor descoperi din nou, accidental.
Viceamiralul Drcehan luă cuvîntul:
- Am mai discutat acest aspect. Motivul pentru care nu e indicat să procedăm astfel este foarte
simplu: este posibil ca pămîntenii să dispună de arme noi cu care ne vor înfrînge. Nu ne vom permite
riscul.
- Nu mă interesează ce arme poate avea o navă solitară, zise celălalt categoric. Dacă armata îşi face datoria, toate problemele noastre vor fi rezolvate printr-o mică acţiune decisivă.
Craig îi răspunse tăios:
- Aceasta va fi soluţia pentru ultimă instanţă. Se reîntoarse apoi către Maltby:
- Poţi spune dcllhibrizilor că dacă refuză oferta noastră, avem o imensă flotă de război pentru a o a folosi împotriva intrusului. Cu alte cuvinte, dacă vor, alege calea trădării, s-ar putea să nu cîştige nimic. Te poţi retrage căpitane.

CAPITOLUL II

La bordul navei pămîntene de război, Star Cluster, Amiralul stătea la biroul său aflat pe puntea
principală, cu privirea pierdută în întunericul spaţiului si evalua situaţia. In faţă se afla un ecran
multiplan. In spatele lui bezna era ruptă ici colo de strălucirea

stelelor. Magnitudinea ecranului era zero, astfel încît erau vizibile doar cîtcva stele, pete rare de lumină ce indicau intensitatea spectrală a fiecăruia. Cel mai mare, dar si cel mai voalat nor de ceaţă argintie, se afla în stingă ei: galaxia principală, în care Pămîntul era o planetă anonimă, aparţinînd unui sistem solar anonim, un graunte de nisip in desertul cosmic.

Femeia îi dădea rareori atenţie. Pe parcursul atîtor ani modificarea fantasticului decor devenise parte din viaţa ei. Vedea si ignora în acelaşi timp. Acum zîmbea, avea un zîmbet decis; apăsă un buton. Pe ecranul din faţa sa apăru figura unui bărbat căruia i se adresă fără alt preambul:

- Am fost informată, căpitane, că oamenii au început să murmure din cauza deciziei noastre de a
rămîne în Marele Nor Magelan în căutarea civilizaţiei Fifty Suns.

Căpitanul ezită un moment, apoi răspunse a precauţie:

- Excelenţă, am auzit că hotărîrea voastră de a face această cercetare nu întruneşte aprobarea
unanimă.

Modificarea frazei ei din "Decizia noastră" în "hotărîrea voastră" nu-i scăpă femeii.

Căpitanul continuă:

- Bineînţeles, nu pot vorbi în numele întregului echipaj, sînt treizeci de mii de oameni la bord.
- Bineînţeles, spuse ea.

Tonul ei trăda o ironie ascunsă. Ofiţerul păru că nu sesizează:

- Mi se pare excelenţă, că balotajul ar fi o soluţie în această problemă.
- Prostii. Toţi ar vota să plece acasă. După zece ani în spaţiu au devenit nişte cîrpe. Au minte puţină şi nici un scop. Căpitane...

Vocea îi era în continuare molcomă, dar în privire îi străluceau pumnale:

- Simt în tonul şi comportamentul tău un fel de aprobare emotivă faţă de... acest copilăresc instinct de grup. Ţine minte, cea mai veche lege a spaţiului spune că trebuie să ai chemarea de a merge mereu înainte. Ofiţerii sînt selecţionaţi cu o grijă deosebita tocmai pentru a nu cădea în dorinţa asta oarbă de-a se întoarce acasă. S-a constatat că cei ce se năpustesc

înnebuniţi către planeta lor, către căminul lor, incearca o satisfactie de moment si apoi, fara preget, se alătură altei misiuni de lungă durată. Sîntem mult prea departe de galaxia noastră pentru a ne lăsa pradă unei infantile lipse de disciplină.

Ofiţerul răspunse liniştit:

- Sînt obişnuit cu astfel de argumente.
- Mă bucur să aud asta, spuse acru Amiralul Laurr, şi întrerupse legătura.

Chemă apoi cabina de navigaţie, răspunse un ofiţer tînăr, căruia îi ordonă:

- Vreau un plan de zbor cu un set de orbite, cu ajutorul cărora să traversăm Marele Nor Magelan în cel mai scurt timp. Vreau să trecem la o distanţă de cel puţin cinci sute de ani lumină de fiecare stea din sistem.

Figura tînărului păli puţin:

- Excelenţă, murmură el, este cel mai uluitor ordin pe care 1-am primit vreodată. Acest nor stelar are sase mii de ani lumină în diametru. Cu ce viteză intenţionaţi să ne deplasăm, necunoscînd localizările furtunilor de aici?

Reacţia ofiţerului o descumpăni. Pentru moment simţi îndoiala. Conştientiza imensitatea spaţiului pe care intenţiona să-1 străbată.

Indoiala trecu. Se îndîrji.

- Cred, spuse ea, că densitatea zonelor de turbulenţă ne-ar permite înaintarea cu un an-lumină într-o jumătate de oră.

Cu asprime întrerupse discuţia:

- Spune-i şefului tău să mă caute cînd vor fi pregătite traiectoriile.
- Prea bine excelenţă, spuse tînărul. Vocea-i devenise inflexibilă.

Lady Gloria tăie legătura, se lăsă pe spate si manevră un comutator care transformă ecranul din faţa sa într-o suprafaţă reflectantă, îşi fixă privirea asupra propriei imagini. Vedea o figură subţire, aspră, frumoasă, ce aparţinea unei femei de treizeci de ani. Imaginea îi zîmbea uşor ironică, indicînd satisfacţia primilor paşi făcuţi. Vestea se va răspîndi; oamenii vor intelege in sfirsit la ce se gindea. La
 început vor fi disperaţi, apoi se vor resemna. Nu simţea nici un regret. Procedase astfel, convinsă fiind că Fifty Suns nu va consimţi să deconspire nici măcar o singură planetă.

Prinzi singură pe punte, copleşită de emoţie. Bătălia pentru controlul destinului navei era iminentă; ştia că trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate, între timp fusese chemată de trei ori, dar nu răspunse pînă nu-si termină masa. Işi activase semnalul automat la "ocupat" ceea ce însemna: "sînt aici dar nu vreau să fiu deranjată decît pentru probleme foarte urgente." Fiecare apel încetase după cîteva secunde.
După masă se întinse pentru o clipă, simţea nevoia să doarmă si să se concentreze. Se ridică apoi brusc şi se îndreptă către transmiţătorul de materie, îl regla... şi păşi în laboratorul psihologic, aflat la o jumătate de milă depărtare de cartierul ei general.
Locotenent Neslor ieşi dintr-o încăpere alăturată şi o întîmpină cu căldură. Lady Gloria îi prezentă în linii mari situaţia.
Responsabila compartimentului psihologic dădu uşor din cap.
- Bănuiam că vei veni să mă vezi, spuse ea. Dacă ai răbdare, îmi plasez pacientul unui asistent şi apoi putem sta de vorbă.
Cînd reveni în cameră Amiralul o întrebă furioasă:
- Cîţi pacienţi ai aici?
Femeia mai vîrstnică o studie gînditoare.
- Oamenii mei efectuează aproape opt sute de ore de terapie săptămînal.
- Pentru posibilităţile voastre, e enorm.
Şefa laboratorului fu de acord.
- Era vorba de cîţiva ani să ne extindem.
Lady Gloria ridică din umeri. Era gata să abandoneze subiectul cînd o izbi un alt gînd.
- Care-i problema? Dorul de casă?
- Da, i se poate spune şi aşa. Noi avem cîteva denumiri tehnice.
Se întrerupse...
- Ei hai, nu fi aşa aspră. E greu pentru oamenii ăştia a căror muncă este doar rutină. Oricît de mare ar fi nava, cu fiecare an ce trece scad posibilităţile de a mulţumi individul.
Prea Onorabila Gloria Cecily deschise gura să spună că şi munca ei era tot rutină. Işi dădu însă seama că remarca, deşi binevoitoare, ar fi sunat fals. Dădu totuşi din cap nerăbdătoare:
- Nu înţeleg. Avem la bord tot ce ne trebuie. Femei si bărbaţi în număr egal, activităţi multiple, mîncare din belşug şi mai multe decît şi-ar dori cineva într-o viaţă de om. Te poţi plimba

pe sub copaci în floare, pe malul rîurilor ce curg cu adevărat. Te poţi căsători si poţi divorţa, deşi bineînţeles nu poţi avea copii. Avem băieţi veseli la bord, fete de distracţie. Fiecare de aici are propria cameră. Fiecare ştie că acasă-i creste contul şi se poate retrage la sfirşitul fiecărei călătorii.
Se încruntă.
- Iar acum, descoperirea acestei civilizaţii din Fifty Suns ar trebui să-i stimuleze.
Cealaltă zîmbi:
- Gloria, draga mea, nu gîndesti corect. O fi interesant pentru tine sau pentru mine datorită poziţiilor speciale pe care le deţinem. Eu cel puţin încerc să prevăd cum gîndesc si acţionează aceşti oameni. Am studiat istoria acestor asa-zişi roboţi dellieni şi non-dellieni. E o întreagă lume nouă aici de descoperit, de cercetat... Pentru mine, dar nu si pentru tipul care-mi găteşte mîncarea.
Fizionomia Amiralului exprima din nou hotărîre.
- Se pare că nu va avea încotro. Va trebui să îndure. Şi acum să trecem la treabă. Avem două probleme: menţinerea controlului navei şi descoperirea lui Fifty Suns. Cred că aceasta este ordinea priorităţilor.
Discuţia se prelungi mult timp în programul principal de somn (discutară pînă spre miezul nopţii, deşi, evident în spaţiu nu se putea spune că există noapte). Intr-un tîrziu, Lady Laurr se întoarse pe puntea principală si trecu în apartamentul său. Convinsă că ambele probleme erau, după cum bănuise, de natură predominant psihologică.
Săptămîna de îngăduinţă se scurse fără evenimente deosebite. Exact la ora fixată, Amiralul convocă un consiliu la care luară parte toţi căpitanii de divizie ai giganticei nave. Lansă atacul de la primele cuvinte, intuind tensiunea ce-i stăpînea pe oamenii din echipaj si pe ofiţeri în egală măsură:
- După cum văd, doamnelor şi domnilor, sîntem nevoiţi să rămînem aici pînă vom descoperi această civilizaţie, chiar de-ar fi să dureze încă zece ani.
Căpitanii se uitară lung unii la alţii, foindu-se neliniştiţi pe scaune. Erau treizeci de căpitani, din care majoritatea bărbaţi.
Prea Onorabila Gloria Cecily Laurr continuă:
- Deci, ţinînd cont de acest lucru si acceptînd că se impune o strategie pe termen lung, are cineva în

vedere un plan de bătaie?
Căpitanul Wayless, şeful echipajului de comandă a zborului, spuse:
- Personal, mă opun ideii de a continua căutările.
Ochii comandantei se îngustară. Ghici din expresiile celorlalţi că Wayless se făcuse purtătorul de cuvînt al unei opinii mult mai hotărîte decît bănuise ea. Vorbi la fel de liniştită ca şi el:
- Căpitane, există proceduri de preluare a comenzii din mîna comandantului navei. De ce n-am
urma una din aceste căi?
Căpitanul Wayless păli:
- Prea bine, excelenţă. Invoc articolul 492 din Regulament.
Deşi se aşteptase, promptitudinea cu care fusese acceptată provocarea o şoca. Cunoştea articolul cu pricina, de vreme ce constituia o limitare a puterii sale. Nimeni n-ar fi putut avea cunoştinţă în amănunţime de toate regulile ce guvernau activitatea personalului. Dar le studiase pe cele care se refereau la funcţia ei. Cînd era vorba de drepturile individului, fiecare era avocat în spaţiu. Chiar si ea...
Dar acum îl asculta lividă pe căpitanul Wayless citind clauza cu voce puternică:
-Limitări... circumstanţe justificate... majoritate... două treimi., scopul iniţial al călătoriei...
Era scris într-adevăr tot acolo, îşi amintea,... folosit pentru prima dată împotriva ei. Star Cluster fusese trimis într-o expediţie de cartografiere. Misiunea fusese îndeplinită. Insistînd în schimbarea ţintei, intrase sub incidenţa regulamentului. Aşteptă pînă ce Wayless lăsă cârtea jos, apoi spuse cu o voce scăzută:
- Cum votăm?
Erau douăzeci si unu împotriva ei şi cinci pentru. Patru ofiţeri se abţinuseră de la vot. Căpitanul Dorothy Sturdevânt, care conducea departamentul echipaj feminin spuse:
- Gloria, trebuia să se întîmple astfel. Sîntem plecaţi de multă vreme. Lasă pe altcineva să găsească
această civilizaţie.
Amiralul Laurr, lovea nervoasă încet cu creionul în masa lungă şi lucioasă. Dar cînd vorbi vocea era stăpînită:
- Articolul 492 îmi dă dreptul să acţionez după cum cred de cuviinţă pe o perioadă ce variază între
cinci si zece la sută din durata totală a călătoriei în curs, cu

condiţia să nu depăşească şase luni. Prin
urmare, hotărăsc că vom mai rămîne încă sase luni în Marele Nor Magclan. Şi acum, să discutăm căile şi
mijloacele prin care putem localiza o planetă din Fifty Suns. Iată ce plan am...
Calmă, începu să-1 prezinte.

CAPITOLUL III

Maltby citea în cabina sa de pe Atmion, nava de război din hota Fifty Suns, cînd sună alarma:
- Personalul la posturi!
Lipsea urletul sirenei, deci nu era alarmă de luptă. Lăsă cartea jos, îşi puse jacheta si se îndrepta către cabina de navigaţie. Cîţiva ofiţeri, inclusiv cel de la navigaţie, erau deja pregătiţi cînd sosi el. Dădură scurt din cap, conform uzanţei. Maltby se aseză la pupitrul său şi extrase din buzunar insirumentul său de lucru: un fel de echer cu antenă radio, conectat la cel mai apropiat creier artificial, în acest caz cel al navei.
Tocmai îşi pregătea creioanele si hîrtia, cînd nava începu să se mişte. Simultan fîsîi un difuzor. Vocea inconfundabilă a ofiţerului comandant, viceamiralul Drcehan, se făcu auzită:
- Acest mesaj se adresează numai ofiţerilor. După cum ştiţi, acum o săptămînă am fost contactaţi de Star Cluster, navă de război a Pămîntului... Ni s-a dat un ultimatum al cărui termen a expirat cu cinci ore în urmă. Pînă în prezent cîteva guverne au comunicat că nu au fost recepţionate alte mesaje, în realitate, acum trei ore a fost primit un al doilea ultimatum, care conţine o surprinzătoare ameninţare. Considerăm că nu este cazul să alarmăm populaţia, anunţînd natura pericoluli. Oficial acest al doilea mesaj nu a fost recepţionat. Dar pentru informarea voastră personală, iată acest al doilea ultimatum. Urmă o pauză si apoi o voce bărbătească, adîncă, rezonantă si fermă spuse:
- Excelenţa sa, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, Amiral al navei Star Cluster, va
transmite cel de-al doilea mesaj către populaţia din Fifty Suns.
Urmă o pauză, în continuare, în loc de vocea căpitanului Laurr, se făcu din nou auzită vocea viceamiralului Dreehan.

- Mi s-a spus să vă atrag atenţia asupra acestei impunătoare liste de titluri. Se pare că o femeie de obîrşie aleasă comandă nava inamicului. Faptul că o femeie poate fi comandant pare foarte democratic, sugerînd egalitate între sexe. Dar cum şi-a cîştigat postul? Prin rang? In plus, însăşi existenta rangurilor este o indicaţie a sistemului de guvernare existent în galaxia principală.

Maltby nu putea fi de acord cu această analiză. Titlurile erau cuvinte care aveau înţelesuri de convenienţă, în Fifty Suns existaseră perioade de totalitarism, cînd liderii se autointitulau "slujbaşi". Existaseră "preşedinţi" ale căror capricii puteau aduce moartea indivizilor, "secretari" care controlau în mod absolut guvernul; toţi persoane foarte periculoase ale căror ranguri, democratice cu numele, acopereau o realitate criminală. Mai mult chiar, atracţia pentru simbolul verbal al realizării pe scară socială răzbătea din întreg efortul omenesc, în orice sistem politic. Chiar si acum cînd vorbea, "amiralul" Dreehan îşi exercită rangul. "Căpitanului" Maltby i se oferise un privilegiu special pentru rangul şi poziţia sa de a asculta această înregistrare.

"Conducătorul" unei afaceri, "posesorul" unei proprietăţi, "expertul" super instruit - fiecare în felul său reprezenta un titlu. Fiecare oferea posesorului un sentiment de satisfacţie similar celui obţinut prin rangul social. Locuitorii celor cincizeci de sori dispreţuiau dictatorii pomeniţi de istorie. Această atitudine, fără discernămînl, era la fel de copilărească si condamnabilă ca si extrema sa, cultul conducătorului, în situaţia disperată în care se aflau, dellhibrizii si-au desemnat fără prea mult entuziasm, un conducător ereditar, pentru a evita veninoasa rivalitate dintre cei mai ambiţioşi. Planul lor se lovise însă de un obstacol periculos, prin capturarea moştenitorului. Au fost obligaţi să reconfirme statutul acestuia pentru a pune capăt luptelor pentru putere ce se dezlănţuiseră între timp. Maltby se gîndea cu tristeţe că probabil nici un alt om nu s-a simţit mai puţin lider ereditar decît s-a simţit el. Deşi copleşit de povara rangului, înţelegea totuşi

necesitatea acestui rol. Inţelegea si cît de mare era sarcina ce îi

revenea, de a acţiona decisiv în momentele de criză. Şirul gîndurilor îi fu întrerupt de "excelenţa " sa care-şi reluă mesajul. Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily spunea:

- Noi, reprezentanţii civilizaţiei Pămîntului luam act cu regret de atitudinea recalcitrantă a guvernelor din Fifty Suns. Avem ferma convingere că populaţia a fost indusă în eroare. Autoritatea pămînteană va oferi avantaje atît indivizilor cît si colectivităţilor de pe Marele Nor Magelan. Pămîntul are multe de oferit. Pămîntul garantează prin lege drepturile de bază ale individului; în acelaşi timp garanteaza drepturile de bază ale grupurilor şi prosperitatea economică. Solicită alegerea guvernanţilor prin vot secret.

Lady Gloria continuă:

- Pămîntul nu permite existenţa separată a unui stat suveran **nicăieri în univers.** O astfel de putere militară independentă ar putea lovi centrul galaxiei stăpînite de om, ar putea bombarda planetele mai dens populate. S-a mai întîmplat. Vă puteţi imagina ce s-a întîmplat cu conducătorii care au provocal astfel de incidente. Nu ne puteţi scăpa. Dacă aveţi noroc acum şi nu veţi putea fi localizaţi de singura noastră navă, în cîţiva ani vor fi aici zeci de mii de nave în căutarea voastră, în astfel de situaţii nu ezităm. Din punctul nostru de vedere, este mai sigur să distrugem o civilizaţie întreagă decît să o lăsăm să se dezvolte ca un cancer în trupul lumii din care a înflorit. Oricum, credem că nu vom da greş, vă vom găsi. Din acest moment, Star Cluster va urma un curs precis prin Marele Nor Magelan. Ne vor trebui cîţiva ani pentru a trece pe lîngă fiecare soare din sistem, la cel puţin cinci sute de ani-lumină. Pe măsură ce vom înainta, vom arunca aleatoriu bombe cu radiaţii către planetele din majoritatea sistemelor solare întîlnite.

Inţeleg că o astfel de ameninţare v-ar putea stîrni neîncrederea în noi, de aceea am si explicat rostul acestei atitudini neîndurătoare, încă nu este

prea tîrziu pentru a vă dezvălui poziţia. Conducerea oricărei planete ne poate comunica oricînd prin radio dacă este dispusă să comunice coordonatele Fifty Suns. Prima planetă care o va face va fi de acum încolo, pentru totdeauna capitala sistemului.

Primul individ sau grup care ne va da relaţii referitoare la poziţia unei planete, va primi o recompensă de un miliard de dolari de platină, valabili oriunde în galaxia principală, sau după dorinţă, suma echivalentă în moneda voastră.
Nu aveţi de ce vă teme. Nava mea vă poate apăra împotriva oricărei armate oricît de puternice trimise de Fifty Suns. Şi acum, ca dovadă a hotărîrii noastre, navigatorul şef al navei va da citire coordonatelor noastre care vă vor permite să ne urmăriţi traiectoria prin Nor.
Mesajul se sfîrsi brusc. Se auzi vocea Amiralului Dreehan:
- Voi trimite de îndată datele la departamentul navigaţiei, întrucît intenţionăm să urmărim Star Cluster si să observăm datele programului anunţat. Mi s-a mai cerut totuşi, să vă atrag atenţia asupra unei alte consecinţe pe care o poate avea pentru noi mesajul transmis de Lady Laurr. Felul de exprimare, tonul şi cuvintele sale, sugerează că este comandantul unei nave foarte mari...
Amiralul continuă grăbit:
- Vă rog, nu vă închipuiţi că vom trage vreo concluzie. Analizăm doar afirmaţiile ei, pretinde că Star Cluster va lansa bombe cu radiaţii către majoritatea planetelor din Nor. Să presupunem în limitele bunului simţ cîte o bombă pentru fiecare o sută de planete. Tot vor fi necesare cîteva milioane de bombe. Propriile noastre fabrici de bombe pot obţine o bombă cu radiaţii doar la fiecare patru zile. O astfel de fabrică ar avea nevoie de o suprafaţă de cel puţin o milă pătrată. Pe de altă parte, femeia a afirmat că singură nava sa i-ar putea apăra pe trădători împotriva armatei din Fifty Suns. In momentul de fată avem mai mult de o sută de nave de război în dotare, la care se mai adaugă patru sute de nave de croazieră şi sute de aparate mai mici. „Să ne gîndim şi la scopul iniţial al călătoriei lui Stat Cluster în Marele Nor Magelan. După spusele lor, a fost o expediţie de cartografiere. Ori, navele noastre de acest fel sînt modele mici, învechite. E greu de crezut că Pămîntul trimite una din cele mai mari şi mai puternice nave ale sale într-o călătorie de rutină.
Amiralul se opri brusc.
- Aş vrea ca toţi ofiţerii să-mi prezinte în scris părerea personală cu privire la cele arătate aici. Deocamdată atît pentru majoritatea dintre voi. Vom difuza pentru Navigaţie si

Meteorologie datele furnizate de Star Cluster. Ne-au trebuit aproape cinci ore de muncă susţinută, atentă, pentru a adapta harta trimisă de Star Cluster la sistemul de cartare al stelelor stabilit din vechime pe Fifty Suns. Se estimează că distanţa dintre Atmion şi nava pămînteană era la acel moment de o mie patru sute de ani lumină.
Distanţa nu conta. Cunoşteau localizarea tuturor tulburărilor meteorologice din Marele Nor Magelan. Au stabilit cu uşurinţă o traiectorie care le permitea o viteză de aproape o jumătate de an-lumină pe minut.
Efortul prelungit îl obosi pe Maltby. Indată ce-şi îndeplini îndatoririle, se retrase în cabina sa şi adormi pe loc.
Fu trezit de ţipătul unei sirene de alarmă. Aprinse ecranul conectat la puntea principală. Faptul că imaginea apăru imediat demonstra că li se permitea ofiţerilor să urmărească ce se întîmpla. Constată că obiectivul focaliza cu amplificare maximă un punct luminos îndepărtat. Lumina se deplasa, în timp ce imaginea de pe ecran era ajustată în permanenţă, încercînd să menţină obiectivul în centru.
O voce spuse:
- După rezultatele oferite de computer, Star Cluster se află în acest moment la aproximativ o treime de an-lumină de noi.
Maltby se încruntă, nu avea ce răspunde. Posesorul voeii voia să spună de fapt, că cele două nave se găseau la limita de rezonanţă superioară a cimpurilor, una fată de cealaltă, un fenomen secundar în sub-spaţiul radio, un fel de ecou înăbuşit al domeniului, practic nelimitat, de rezonanţă inferioară. Era imposibil de precizat cît de departe se află inamicul. Se ştia doar că nu poate fi mai departe de o treime de an-lumină. Putea să se afle chiar la cîtcva sute de mile, deşi părea greu de crezut. Pentru detectarea obiectelor din spaţiu aveau staţiile radar.
Vocea continuă:
- Am redus viteza de deplasare la zece zile lumină pe minut, întrucît urmăm cursul transmis de pamînteni si nu i-am pierdut, putem presupune că navigam cu aceeaşi viteză.
Nici această afirmaţie nu era exactă. Era posibil să aproximeze viteza navei pămîntene, dar nu puteau naviga cu aceeaşi viteză cînd se deplasau mai rapid dctit lumina. Eroarea va deveni evidentă imediat ce se va pierde contactul dintre cele două cîmpuri de rezonantă superioară.

Abia-si termină Maltby gîndul, că spotul de pe ecran începu să clipească si apoi dispăru. După un minut de aşteptare, vocea reveni nefericită:
- Nu vă alarmaţi, vă rog. Mi s-a spus că probabil în cîteva minute contactul va fi restabilit.
Trecu o oră si punctul luminos nu mai apăru. Maltby încetase demult să mai privească cu atenţie ecranul, îi arunca din cînd în cînd cîte o privire. Se gîndea la ce spusese Vice-amiralul Dreehan despre mărimea lui Star Cluster. Inţelese că ofiţerul comandant le prezentase cinstit situaţia. Pericolele care-i ameninţau erau nenumărate. O navă de dimensiunile celei descrise de Amiralul Laurr părea imposibilă. Prin urmare pămîntenii blufaseră. Una dintre dovezi ar fi fost numărul bombelor aflate li bordul navei.
Timp de sase zile, Atmion a tot intrat îi rezonanţă cu cîmpul nave pămîntene. A încercat sa menţină contactul cît mai mult cu putinţă. Verificau cu această ocazie traiectoria duşmanului, examinînd şi planetele din jurul stelelor învecinate. O singură dată au dat peste dovezi de distrugere. Părea ca bomba fusese lansată greşit, lovise o planeţi periferică din sistemul solar respectiv, mult prea rece si îndepărtată de soarele său pentru a putea adăposti viaţa. Acum nu mai era rece, era un iad clocotind de energie nucleară, ce topise crusta de stîncă si pătrunsese pînă în miezul metalic. Strălucea ca un soare în miniatură. Probabilitatea ca o bombă dintr-o sută să lovească o planetă populată era din punct de vedere matematic atît de apropiată de zero, încît vederea planetei incadescente nu alarmă pe nimeni de pe Atmion.
In cea de-a şasea zi de căutare, ecranul lui Maltby se aprinse. Imediat apăru în imagine figura Vice-amiralului Dreehan:
- Căpitane Maltby, te rog, vino la mine în birou.
- Da, domnule.
, Maltby se prezentă imediat. Adjutantul de serviciu îl salută şi-1 pofti în cabina lui Dreehan. Ofiţerul comandant era aşezat într-un fotoliu, studiind ceva ce părea a fi o radiogramă. Lăsă documentul din mînă, cu faţa în jos si-1 invită pe Maltby să ia loc pe scaunul din faţa biroului său.
- Căpitane, ce statut ai printre dellhibrizi?
Ajunseseră deci, în sfirşit, la întrebarea capitală.
Maltby nu se alarmă. Il privi lung pe ofiţer, afisînd o expresie de

nedumerire. Dreehan era un dellian de vîrstă mijlocie, posedînd un fizic plăcut; era o prezenţă agreabilă, ca toţi cei din rasa sa. Maltby spuse:
- Nu vă pot spune exact cum sînt privit de ei. Intr-o oarecare măsură, ca un trădător, cred. De cîte ori mă contactează, - iar eu am raportat de fiecare dată superiorilor mei cînd s-a întîmplat - îl somez pe omul de legătură să transmită superiorilor săi că eu recomand o politică de conciliere si menţinerea integrităţii sistemului.
Dreehan păru că meditează la cele auzite, apoi spuse:
- Ce gîndesc ei despre această poveste?
- Nu sînt sigur. Contactele mele sînt destul de vagi.
- Totuşi ai o idee probabil...
- Din cîte am înţeles, spuse Maltby, un grup minoritar consideră că, mai devreme sau mai tîrziu, Pămîntul va descoperi Fifty Suns, deci, argumentează ei, în momentul de faţă ar putea sa obţinute cîteva avantaje. Ceilalţi, majoritatea, obosiţi să trăiască ascunzîndu-se, au votat categoric să ni se alăture.
- In ce proporţie?
- Mai mult de patru la unu.
Maltby trînti minciuna fără să clipească. Dreehan ezită, apoi zise:
- Există vreo posibilitate ca minoritatea să acţioneze unilateral?
Răspunsul lui Maltby sosi repede:
- S-ar putea să dorească acest lucru, dar nu poate... aşa mi-a spus.
- De ce nu poate?
- Pentru că nu au printre ei nici un meteorolog spaţial calificat.
Şi asta era o minciună. Problema era mult mai profundă decît existenţa specialiştilor în fiecare din cele două grupuri. Hunston dorea să capete puterea asupra dellhibrizilor prin mijloace legale. "Atîta vreme cît este convins că poate acţiona prin cadru legal, Husnton va fi corect.", îl informaseră pe Maltby oamenii săi. Pe baza acestor informaţii îşi tesea acum păienjenişul de minciună si adevăr.
Dreehan cîntărea spusele lui Maltby. Intr-un tîrziu spuse:
- Conducătorii noştri sînt speriaţi că acest ultimatum - pe care 1-ai auzit deja - ar putea oferi un prilej ideal dellhibrizilor. Ne-ar

putea trăda în schimbul unor avantaje, la fel de mari ca cele pe care le-ar fi obţinut dacă ar fi cîştigat războiul cu o generaţie în urmă.
Maltby nu găsi nimic de răspuns decît să repete într-o altă formă minciuna anterioară:
- Există şanse de patru la unu să cîştige cei ce preferă să rămînă alături de Fifty Suns.
Se lăsă din nou o tăcere grea. Maltby se întreba ce se află de fapt în spatele acestor întrebări. Era clar că nu se puteau baza pe asigurările venite de la căpitanul Peter Maltby. Dreehan îşi drese glasul:
- Căpitane, am auzit multe despre aşa-zisul creier dublu al dellhibridului, fără să obţin însă vreo explicaţie despre cum funcţionează şi ce face. Mă poţi lămuri?
- Este absolut lipsit de interes.
Maltby trînti cea de-a treia minciună la fel de liniştit:
- Cred că frica de creierul dublu a determinat în mare măsură ferocitatea cu care s-au purtat ultimele lupte din războiul trecut. Cunoaşteţi cum este alcătuit un creier normal: nenumărate celule, fiecare în parte capabilă să se conecteze la cele învecinate. La acest nivel, creierul dellhibridului nu se deosebeşte de al vostru. Coborînd la alt nivel, fiecare celulă a creierului conţine o serie de molecule mari, proteice, perechi. Ale voastre nu sînt pereche, ale lui da.
- Dar ce rol au?
- Dellhibridul are abilitatea dellianului de a rezista la tentativele de forţare asupra creierului său, si pe altă parte a potenţialului non-dellianului pentru munca de creaţie.
- Asta-i tot?
- Asta-i tot ce cunosc eu, domnule, minţi Maltby.
- Dar zdrobitoarea forţă hipnotică ce li se atribuie? Nu există date despre felul cum funcţionează?
-Am înţeles că folosesc dispozitive hipnotice, ceea ce e cu totul altceva. Generează o teroare confuză a necunoscutului.
Drehan păru că ia o hotărîre. Ridică radiograma si i-o înmînă lui Maltby.
- A sosit pentru tine, spuse.
Apoi adăugă cu francheţe:
- Dacă-i codificată, n-am reuşit să descifrăm codul.
Bineînţeles că era codificată. Maltby constată acest lucru chiar

de la prima vedere. Mesajul de război spunea: CĂTRE: CĂPITAN PETER MALTBY NAVA DE RĂZBOI ATMION

Guvernul dellhibrizilor doreşte să vă mulţumească pentru activitatea desfăşurată ca mediator în negocierile cu conducătorii din Fifty Suns. Vă rugăm să fiţi convins că înţelegerile noastre vor fi respectate întocmai şi că dellhibrizii sînt nerăbdători să obţină privilegiile promise.

Nu era semnat, însemna că apelul de ajutor fusese trimis prin sub-spaţiul radio şi transmis direct către Atmion.

Maltby trebuia să se prefacă, desigur, că nu înţelegea ce era cu acest mesaj, pînă nu se hotăra cum să procedeze. Spuse cu un ton nedumerit:

- Constat că nu-i semnat. Intenţionat, oare?

Vice-amiralul Dreehan era dezamăgit:

- Nici eu nu ştiu.

Pentru o clipă, lui Maltby i se făcu milă de ofiţer. Nici un dellian sau un non-dellian nu ar fi putut sparge codul acestui mesaj! Aflarea secretului depindea de existenţa a două creiere antrenate să lucreze împreună. Antrenamentul era foarte important în educaţia unui dellhibrid. Maltby îşi desăvîrsise educaţia înainte de a fi capturat, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Ideea de bază a acestui mesaj era că minoritatea îşi anunţase intenţia de a contacta nava Star Clustei şi de o săptămînă începuse o campanie pentru a capta sprijinul celorlalţi. Programul lor avertiza că numai cei ce vor susţine vor beneficia de fructele trădării.

Era nevoit să se ducă la ei. Dar cum? Ochii i se dilatară cînd îşi dădu seama că singurul mijloc de transport aflat la îndemînâ era chiar nava sa. Inţelese că trebuia s-o facă. Incepu să-si încordeze muşchii în stil dellian. Simţi excitarea electrică produsă prin această stimulare, într-o clipă, cele două creiere ale sale deveniră suficient de puternice. Percepu în imediata apropiere prezenţa unei alte minţi. Aşteptă pînă senzaţia păru că devine parte din propriul său corp şi comandă în gînd: "Vidare!" Pentru un moment alungă orice gînd conştient din minte, în sfîrşit se ridică.

Vice-amiralul Dreehan se ridică si el, exact cu aceleaşi mişcări, în acelaşi timp, de parcă muşchii erau controlaţi de creierul lui Maltby. Ceea ce se si întîmpla. Se îndreptă către panoul

instrumentelor si atinse un comutator:

- Daţi-mi camera motoarelor, spuse. Cu voce şi mişcări controlate de voinţa lui Maltby, dădu ordinele necesare pentru a stabili nava Atmion pe cursul ce conducea către capitala dellhibrizilor.

CAPITOLUL IV

Amiralul Laurr citi înştiinţarea de contestare şi rămase pentru cîteva minute neschimbată, cu pumnii strînşi de furie, îşi recapătă stăpînirea de sine şi făcu legătura cu căpitanul Wayless. Faţa ofiţerului se crispa cînd văzu cine-1 chemase.

- Căpitane, intră direct în subiect Lady Gloria, tocmai am citit documentul vostru, semnat de douăzeci si patru de persoane.

- E legal, după părerea mea, răspunse el, cu un ton oficial.

- Da, sînt convinsă, i-o întoarse ea.

Se opri brusc si apoi continuă:

- Căpitane, ce înseamnă fixaţia aceasta disperată de a vă întoarce imediat acasă? Viaţa e mai de preţ decît legalitatea. Am pornit într-o mare aventură. Sînt sigură că simţiţi şi voi ceva asemănător.

Doamnă, sosi distantă replica, nutresc deopotrivă admiraţie si afecţiune pentru dumneavoastră. Capacitatea organizatorică de care dispuneţi este remarcabilă, dar aveţi în vedere numai ideile personale si vă uimeşte, chiar vă răneşte, cînd alţii gîndesc diferit. Aveţi dreptate atît de des încît uitaţi că s-ar putea cîndvâ să si greşiţi. Acesta este si motivul pentru care pe o navă mare ca aceasta există treizeci de căpitani cu care să vă consultaţi şi cu care, în situaţii critice, de fapt oricînd, au puterea de decizie conform regulamentului. Credeţi-mă, ţinem foarte mult la dumneavoastră, dar ne cunoaştem datoria fată de ceilalţi oameni aflaţi la bord.

- Dar vă înşelaţi. Putem obliga această civilizaţie să ni se supună.

Ezită puţin, apoi continuă:

- Căpitane, nu vreţi să mergeţi alături de mine, măcar de această dată?

Era o rugăminte personală si regretă aproape imediat că o făcuse. Cererea făcu să-1 mai destindă pe Wayless. Il pufni rîsul, încercă să se abţină dar izbucni din nou.

- Vă cer iertare, nobilă doamnă, spuse el într-un tîrziu. Vă rog să mă scuzaţi.

- Ce te-a amuzat? întrebă ea ţeapănă.
Căpitanul îşi recăpătase aerul sobru.
- Expresia "măcar de această dată". Lady Lauri, de cîte ori ne-aţi solicitat pînă acum să vă susţinem în planurile dumneavoastră, mai ţineţi minte?
- De două-trei ori, poate.
Tonul ei devenise brusc precaut, încerca să-şi amintească...

- Nu am ţinut o statistică, spuse Wayless, dar cu aproximaţie, pot spune că ne-aţi cerut sprijinul fie pe considerente personale, fie folosindu-vă de prerogativele legale ale comandantului, de cel puţin o sută de ori în această călătorie, pentru a vă impune părerile. Acum, pentru prima oară, legalitatea este utilizată împotriva dumneavoastră si resimţiţi acest lucru cu amărăciune.
- Nu sînt amărîtă, sînt...
Se întrerupse o clipă:
- Oh, înţeleg că nu pot discuta cu voi. Dintr-un motiv sau altul aţi hotărît că sase luni înseamnă eternitate.
- Nu e vorba de timp, ci de scop. Fără nici dovadă credeţi că puteţi găsi cincizeci de sori împrăştiaţi printre alţi o sută de milioane. O nava uriaşă ca a noastră nu-si poate permite să încerce şansă la două milioane. Dacă nu puteţi înţelege acest lucru, sîntem nevoiţi să ne impunem în situaţia data, în pofida afecţiunii ce o avem pentru dumneavoastri
Amiralul ezită. Argumentele erau împotriva ei. Simţi nevoia să-si susţină cu mai multă grijă cauza Incepu să vorbească rar, cu voce scăzută:
- Căpitane, nu se pune problema de posibilitătile tehnice. Dacă ar fi să depindem doar de noroc, atitudinea voastră este cît se poate de justificata. Speranţa noastră stă în factorul psihologic.
- Lucrurile nu sînt chiar atît de simple spuse liniştit Wayless. Noi, cei care am semnat "contestarea" deciziei dumneavoastră, am luat în discuţie şi aspectul psihologic.

- Si pe ce v-aţi bazat respingerea planului meu? Pe ignoranţă?
Era o remarcă usturătoare si văzu că-1 iritase. Răspunsul lui veni protocolar:
- Doamnă, am remarcat tendinţa dumneavoasti de a vă baza deciziile aproape exclusiv pe sfaturi
oferite de Locotenent Neslor. Intîlnirile pe care le aveţi cu ea sînt între patru ochi. Nu ni se aduce
cunoştinţă ce discutaţi, în schimb luaţi brusc hotărîri în funcţie de cele dezbătute împreună.
Fu uimită puţin de felul în care fusese pusă problema.
- Recunosc că nu m-am gîndit la asta. Am fost să discut cu ea doar în calitatea de psiholog şef,
numit oficial la bordul acestei nave.
Căpitanul Wayless continuă:
- De ce nu este avansată la gradul de căpitan, dacă sfatul ei este atît de valoros, permiţîndu-i să-si
expună opiniile în faţa celorlalţi căpitani.
Ridică din umeri, aproape îi ghicise gîndurile. Inainte ca ea să poată spune un cuvînt, el îi spuse: - -
Vă rog, nu-mi răspundeţi că veţi semna imediat numirea. O astfel de promovare are nevoie de cel puţin o lună pînă la ieşirea deciziei, chiar dacă nu se opune nimeni; apoi noul căpitan trebuie să asculte în tăcere dezbaterile timp de alte două luni, pentru a-şi însuşi procedura întrunirilor consiliului.
Lady Laurr spuse cu asprime:
- Şi nu-mi veţi acorda această întîrziere de trei luni?
-Nu.
-Nu puteţi renunţa la procedura ordinară pentru astfel de numiri?
- Ba da, dar numai în situaţii critice. Dar acum este vorba doar de ideea dumneavoastră de a găsi o
civilizaţie rătăcită undeva prin spaţiu. Va fi căutată si chiar găsită, eventual, de o expediţie pregătită pentru
acest scop.
- Deci susţineţi în continuare "Contestarea"?
-Da.
- Foarte bine. Voi da ordin să se organizeze un plebiscit de azi în două săptămîni. Dacă votul va fi
împotriva mea şi nu va mai apare nimic nou între timp vom

pleca spre casă.
Intrerupse legătura.
Se gîndea la situaţia ei, conştientă că se angajase într-un război pe două fronturi. Pe de-o parte lupta împotriva lui Wayless si a celor trei patrimi majoritare care-1 susţineau pentru a impune plebiscitul, pe de altă parte ducea bătălia pentru a forţa Fifty Suns să iasă la lumină... In ambele direcţii, războiul tocmai se declanşase.
Chemă Comunicaţiile. Ii răspunse căpitanul Gorson.
- Mai sîntem în legătură cu nava de pe Fifty Suns care ne urmărea? întrebă Lady Gloria.
- Nu, v-am raportat cînd am pierdut contactul. Nu s-a restabilit încă. Ne vor lua urma probabil din nou, mîine, cînd vom transmite coordonatele noastre din momentul respectiv.
- Anunţă-mă!
- Bineînţeles.
Ea tăie legătura şi chemă compartimentul armament. Răspunse un soldat. Amiralul aşteptă cu răbdare pînă cînd fu chemat căpitanul de serviciu si-1 întrebă:
- Cîte bombe aţi aruncat?
- Şapte în total.
- Trimise toate la întîmplare?
-E cea mai sigură metodă, doamna. Probabilitatea ne împiedică să lovim planete capabile să adăpostească viaţă.
Ea încuviinţă din cap, dar rămase încruntată, nerăbdătoare. După un timp spuse, simţind parcă nevoia să exprime din nou situaţia.
- Din punct de vedere logic sînt de acord cu metoda. Dar emoţional...
Se opri.
- O singură greşeală căpitane, şi Curtea Marţială ne aşteaptă pe amîndoi dacă se va afla vreodată.
Căpitanul zise aspru:
- Cunosc legea, excelenţă. Cînd eşti de serviciu la armament, decide hazardul.
Ezită o clipă, apoi continuă:
-Am impresia că ameninţarea făcută de dumneavoastră este foarte periculoasă... pentru noi,
asta e! Oamenii n-ar trebui să fie supuşi unei astfel de tensiuni.
-Aceasta e responsabilitatea mea, răspunse ea tăios si

întrerupse legătura.
Se ridică si făcu cîţiva paşi prin cameră. Două săptămîni! Era imposibil să intervină ceva într-un timp aşa de scurt, în două săptămîni, după planul ei, presiunea psihică asupra dellienilor si non-dellienilor abia ar începe să se manifeste.
Rămase cu gîndul la ei. Se îndreptă încet către teleportor, îl regla... şi păşi în biblioteca centrală, aflată la o treime de milă de carticrul sau general.
Se afla în biroul personal al bibliotecarei şefe, care stătea la masă şi scria. Lady Laurr i se adresă fără introducere:
- Jane, ai obţinut informaţiile despre afacerea Dell?
Bibliotecara tresări, se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se reaşeză. Oftă:
-Gloria, tu mă bagi în mormînt. Trebuie neapărat să dai buzna aşa aici?
Lady Laurr spuse vinovat:
- Imi pare rău. Eram preocupată. Dar ai... ?
- Da, am. Dacă ai fi aşteptat încă zece minute ţi-ar fi parvenit pe cale oficială. Ai mîncat de prînz?
- Prînzul? Nu, bineînţeles că nu.
-Imi place felul cum îmi spui asta. Şi cunoscîndu-te, ştiu exact ce înseamnă. Bun, vii cu
mine să mîncăm. Si nu vom vorbi despre dellieni şi non-dellieni cît timp stăm la masă.
- Imposibil, Jane. Nu am timp acum...
Femeia mai în vîrstă se ridică de pe scaun. Ocoli biroul şi o luă hotărîtă pe Lady Laurr de braţ.
- Nu poţi? Ia aminte: nu capeţi nici o informaţie de la mine pînă nu mănînci. N-ai decît să-ţi invoci legile si regulamentele, să vezi dacă-mi pasă! Haide!
O clipă opuse rezistenţă apoi spuse istovită:
-Blestematul ăsta de factor uman! E atît de greu să-i faci pe oameni să înţeleagă!
Incordarea i se spulberă deodată. Se văzu, severă şi preocupată, de parcă soarta întregului univers îi apăsa pe umeri. Incet, se relaxa.
- Iţi mulţumesc, Jane, spuse. Mi-aş dori u pahar de vin şi ceva de mîncare.
Nu uita însă că avea dreptate. Chiar dacă putea destinde pentru o oră, realitatea rămîns aceeaşi. Trebuia neapărat să găsească

Fifty Suns pentru un motiv care se contura tot mai pregnant in mintea ei, perspectivele puteau fi fatale.
După masă, discutară despre civilizaţia Fift Suns pe un fundal muzical discret. Rezumaul cronologic al istoriei fu prezentat de bibliotecară inti intr-o manieră extrem de simplă şi fără ascunzişuri.
In urmă cu cincisprezece mii de ani, Joseph Dell descoperise o deviaţie infimă a transmiţătorului de materie. Maşina presupunea sinteza mecanică a unui anumit tip de ţesut, în special al glandelor endocrine, care nu putea fi controlată, adecvat de către om. Cînd acesta a putut păşi la un moment dat într-un capăt al acestei maşini şi a apărut aproap instantaneu la o mie de mile distanţă, sau chiar mai mult, nu au fost sesizate imediat modificările extrem de subtile ce avuseseră loc asupra individului.
Nu se putea spune că le lipsea ceva în mod special, deşi în timp dellienii au pierdut mult din capacitatea creativă. In anumite privinţe se părea ca avuseseră de dştigat chiar. Dellianul se dovedi tot mai puţin supus stressului şi dominaţiei mintale exterioare. Forţa sa depăşea de departe orice vis al omului. Se putea concentra pentru a putea susţine un efort supraomenesc, printr-un proces curios de marire treptată a tensiunii musculare. Normal, iar cînd ajunse aici tonul bibliotecarei deveni ironic, în aceste condiţii au fost numiti
"roboti" de către oamenii înspăimîntaţi. Numele nu-i deranja pe dellieni, dar îi tulbura pe oameni, a caror ură teribilă nu a fost sesizată imediat de către autorităţi.
Urmă o perioadă cumplită, în care bande furioase bîntuiau străzile, linşîndu-i pe dellieni. Prietenii-oameni ai dellienilor reuşiră să convinga guvernul să-i lase să emigreze. Pînă acum nimeni nu aflase unde se stabiliseră.
Prea Onorabila Gloria Cecily rămase gînditoare pentru o vreme, după, ce bibliotecara încheiase prezentarea raportului, într-un tîrziu rosti:
-Nu prea mi-ai fost de ajutor. Ştiam toate acestea cu excepţia cîtorva detalii.
Era conştientă de privirea pătrunzătoare, de gheaţă, cu care o studiau ochii albaştri ai femeii din fata ei.
-	Gloria, ce urmăreşti de fapt? De obicei cînd vorbeşti astfel încerci să susţii o teorie personală.

Remarca fusese bine ţintită. Amiralul văzu că ar putea deveni periculos pentru ea să recunoască acest lucru. Persoanele care încearcă să forţeze faptele pentru a le adapta teoriilor personale, nu pot gîndi ştiinţific. Fusese de multe ori foarte aspră cu ofiţerii care încercaseră să emită cea mai vagă opinie. Rosti rar:
- Pur şi simplu am nevoie de toate informaţiile care le putem obţine. Cînd s-a produs o mutaţie, ca cea a dellienilor, în urmă cu o sută cincizeci de secole, trebuie luate în considerare toate posibilităţile de evoluţie. Iar atitudinea mea înseamnă că nu putem rata ocazia de a afla, dacă ne stă la îndemînă.

Jane încuviinţă. Privind-o, Lady Laurr înţelese că explicaţia se dovedise satisfăcătoare; si mai înţelese că trecătoarea putere de pătrundere a bibliotecarei se topise în clipa confruntării cu agerimea celeilalte.
Se ridică. Nu putea risca o altă revelaţie. A doua ar fi fost mult mai greu de reparat. Spuse un "noapte bună" nepăsător si se întoarse în cabina de comandă. După cîteva minute de gîndire, apelă la laboratorul de biologie:

- Doctore, ţi-am trimis mai devreme date despre delllieni si non-dellieni, locuitori din Fifty Suns.
 Dupa parerea ta ar fi posibil ca un cuplu format dintre un dellian si un non-dellian sa aiba copii?

Biologul nu se putea mindri cu o minte agera. Rosti cu voce taraganata:
- Istoria spune că nu.
- Dar tu ce spui?
- Eu aş putea s-o fac.
- Asta-i ceea ce voiam să aud, spuse triumfătoare.

Emoţia produsă de această veste nu se topi cînd se strecură în aşternut, cîteva ore mai tîrziu. Stinse lumina si rămase o vreme fixînd întunericul spaţiului. Peisajul exterior se schimbase putin. Punctele de lumină erau aranjate altfel, dar fara amplificare nu avea dovada vizuală că se afla a Marele Nor Magellan. Se vedeau cel puţin o sută stele individualizate. Ici-colo cîte o sclipire, ca un fulg de lumină, indica prezenţa altor sute de mii de stele milioane, poate.
Se întinse către panoul de control vizual si mari amplificarea la maxim.
Splendoare!

Bilioane de sori sclipeau în faţa ochilor ei. Privea apropiata strălucire a nenumăratelor stele din
Nor, ampla spirală a galaxiei principale, marcată de puncte luminoase, mai multe decît ar fi putut fi socotite vreodată. Iar ceea ce vedea era abia o mică pată pe harta cosmică. De unde veneau? Zeci de mii de generaţii omeneşti trăiseră si muriseră si nu fusese găsit un răspuns satisfăcător.
Reduse din nou amplificarea la zero şi aduse iar universul la nivelul propriilor percepţii. Cu ochii larg deschişi se gîndi: "Presupunînd că ar fi reuşit sa încrucişeze dellieni cu non-dellieni... cu ce m-ar ajuta pe mine în două săptămîni?"
Nu-si putea imagina. Adormi neliniştită.
Dimineaţă... In timp ce-si lua anemicul mic dejun, realiză brusc că mai are numai două săptămîni. Se ridică de la masă deprimată, conştientă că trăia într-o lume a visului. Dacă nu lua măsurile necesare, marea aventură în care se lansase semeaţă navă se va spulbera. Se îndreptă hotărîtă către puntea de comandă şi chemă Comunicaţiile.
-Căpitane, se adresă ea ofiţerului care-i răspunse, am intrat în contact de rezonanţă cu nava din Fifty Suns care ne însoţea pînă acum?
- Nu, doamnă.
Fu dezamăgită. Acum cînd luase în sfîrşit o decizie, orice întîrziere o irita. Ezită, apoi oftă, acceptînd realitatea.
- In momentul în care realizaţi contactul, anunţaţi Armamentul, spuse ea.
- Am înţeles, doamnă.
Tăie legătura si chemă Armamentul. Trufaşul ofiţer, comandant al acestui compartiment, înghiţi în sec cînd auzi ce i se cerea.
- Dar, doamnă, asta înseamnă să desconspirăm arma noastră cea mai puternică. Presupunînd că...
- Nu presupui nimic! se înfurie ea brusc. In această clipă nu mai avem nimic de pierdut. Am eşuat în ademenirea flotilei din Fifty Suns. Iţi ordon să capturezi această navă izolată. Toţi ofiţerii de la bord vor primi, probabil ordin să se sinucidă, dar ne vom descurca.
Ofiţerul se încruntă, gînditor, apoi aprobă:
- Marele pericol este ca cineva din afara cîmpului să-1 detecteze si să-1 analizeze. Dar dacă credeţi că ne putem asuma acest risc...

Prea Onorabila Gloria îşi îndreptă apoi atenţia către alte probleme, dar o parte din gîndurile ei nu puteau părăsi comanda pe care tocmai o dăduse. Deveni tot mai neliniştită, timpul trecea şi nu venea nici un apel. Chemă din nou comunicaţiile, dar nu aveau nici ei nici o veste. Nava de pe Fifty Suns era prin preajmă.
Trecu astfel o zi, apoi încă una. In continuare nici un semn.
In a patra zi, Amiralul de pe Star Cluster devenise o persoană foarte dificilă, cu care nu se mai putea înţelege nimeni. Şi ziua aceea trecu şi ea fără vreun incident.

CAPITOLUL V

- Planetă dedesubt! anunţă vice-amiralul Dreehan.
Maltby, care dormea iepureste, se dezmetici tresărind, se ridică în picioare şi se îndreptă spre panoul de control.
La comanda sa, nava se deplasă rapid de la zece mii de mile deasupra planetei la o mie şi apoi la mai puţin de o sută de mile.
Mări amplificarea şi examina terenul. Deşi nu mai văzuse locul acesta pînă atunci, memoria lui sortă imediat hărţi fotografiate ce-i fuseseră arătate în trecut.
Atmion se îndrepta cu cea mai mare iuţeală către cea mai largă gură de peşteră ce conducea în jos, către capitala ascunsă a dellhibrizilor. Ca măsură de prevedere finală, mai verifică o dată ca ofiţerii mai mici în funcţie să nu poată vedea pe ecranele lor ce se întîmpla afară (toţi cei paisprezece ofiţeri superiori aflîndu-se sub controlul lui). Dirija apoi nava cu îndrăzneală, prin deschidere.
Aştepta cu încordare. Liderii care-l sustineau fusesera anuntati ca se indreapta catre ei. Il chemasera din nou sa-l asigure ca totul va fi in regula. Era posibil insa sa se fi intimplat ceva neprevazut. Iar aici, la intrare, nava sa era la discretia apararii antiaeriene.
Tenebrele peşterii se închiseră în jurul lui. Stătea cu mîna pe comutatorul luminii de căutare, privea noaptea din faţa sa.
Deodată, clipi o lumină undeva, departe, sub el. Maltby aşteptă puţin, se convinse că aceasta nu avea de gînd să dispară si întoarse comutatorul.

Imediat izbucniră luminile de căutare, iluminînd peştera din tavan pînă în podea si mult în faţă. Nava zbura înainte si treptat în jos. Trecu astfel o oră si nu apăru aici un indiciu că se apropia de sfîrşitul călătoriei.
Peştera se ondula şi se răsucea, în jos şi lateral. De cîteva ori avu senzaţia că se întorceau pe drumul pe care veniseră. Ar fi putut urmări traseul pe monitorul automat, dar i se ceruse să n-o facă, încă înainte ca Atmion să se apropie de planetă. I se spusese că nici o fiinţă vie nu ştia cu exactitate unde era localizată capitala sub crusta planetei. Alte oraşe ale delhibrizilor de pe alte planete erau ascunse în acelaşi fel.
Trecură douăsprezece ore. In două rînduri Maltby trecuse comanda vice-amiralului, în timp ce el se odihni. Se întoarse la comandă pentru a-1 înlocui pe Dreehan ce moţăia pe un pat de campanie într-un colţ.
Treizeci de ore! Uimit şi extenuat în acelaşi timp, Maltby îl trezi pe vice-amiral şi se întinse el în locul lui. Abia închisese ochii, cînd ofiţerul îl trezi spunîndu-i:
- Clădiri în faţa noastră, căpitane! Lumini…
Maltby făcu un salt către panoul de control; cîteva minute mai tîrziu dirija nava către un oraş cu o populaţie de aproape optzeci de mii de locuitori. I se spusese că nici o navă de dimensiunile lui Atmion nu pătrunsese vreodată în peşteri. Astfel că urma să devină centrul atenţiei tuturor. Deschise o staţie radio normală şi roti discul de acord pînă captă o voce.
-… Şi Peter Maltby, spunea vocea, conducătorul nostru moştenitor, a luat cu împrumut nava de război Atmion, încercînd să discute personal cu cei care…
Maltby închise radioul. Locuitorii tocmai erau înştiinţaţi de sosirea lui. Căută pe ecran cartierul general al lui Hunston. Recunoscu clădirea după descrierea pe care o primise prin radio şi opri nava chiar deasupra acesteia.
Lansă un paravan energetic în mijlocul străzii, la un bloc distanţă. Apoi, uşor, cobori şi alte paravane pînă zona fu blocată complet. Oamenii puteau pătrunde în zona îmbrăcată de ecranele energetici, fără a obsevra că intră într-o capcană, dar nu o mai puteau părăsi. Invizibilă din exterior, bariera avea o tentă purpurie privită dinspre interior. Producea un puternic soc electric oricui ar fi atins-o dinăuntru.
Era foarte probabil ca Hunston să fi fost prins si el în această

capcană, de vreme ce locuia chiar îi cartierul general. Maltby nu se amăgea, ştia ca acţiunea nu putea fi decisivă. Lupta se dădea pentn controlul politic, putea fi influenţată de forţă, e drept, dar nu putea fi rezolvată numai cu ajutorul ei. In această bătălie, însăşi metoda folosită pentru a ajunge pe această planetă, dădea duşmanilor săi un argument puternic împotriva lui. "Iată, ar fi putui spune ei, un singur dellhibrid a fost în stare să pună mîna pe o navă de război, dovada superiorităţii noastre." Era o momeală grasă pentru un popor a cărui ambiţie era stimulată după un sfert de secol.
Zări pe ecran mica aeronavă ce se apropia, îi contactă pe ocupanţi prin radio, se convinse că fac parte din tabăra lui şi urmări cum ofiţerul comandant în persoană îi întîmpina prin trapa deschisă a navei. Cîteva minute mai tîrziu strîngea mîinile unor bărbaţi pe care nu-i mai văzuse niciodată.
Imediat trecură la discuţiile despre tactica si strategiile ce trebuiau adoptate. Cîţiva vizitatori propuseră ca Hunston să fie executat. Majoritatea erau de părere că ar trebui întemniţat. Maltby asculta neliniştit ambele grupuri, conştient că ei cunoşteau situaţia direct si erau cei mai buni judecători. Pe de altă parte însă, vecinătatea pericolului îi crispa. Era foarte posibil ca el, care urmărise lucrurile de la distanţă, să aibă cea mai detaşată şi în consecinţă cea mai sănătoasă atitudine. Era doar o bănuială şi nu-i acordă o prea mare atenţie. Oricum, începu să creadă că juca rolul unui arbitru, cînd brusc, ambele grupuri începură să-i pună întrebări.
- Putem avea certitudinea că Fifty Suns va rămîne în continuare ferm în refuzul de a stabili contactul cu nava pămînteană?
- Ai văzut sau ai auzit ceva care să pară o dovadă de slăbiciune din partea lor?
- De ce a fost ţinut ascuns al doilea mesaj faţă de populaţie?
-Atmion era singura navă desemnată să urmărească pe Star Cluster?
- Există cumva scopuri ascunse în spatele acestei urmăriri?
- Ce poziţie ar trebui să adoptăm în cazul în care Fifty Suns hotărăşte brusc să se predea?
Pentru scurtă vreme, Maltby fu copleşit. Apoi, constatînd că întrebările urmau un şablon în spatele căruia se ascundea o falsă implicaţie, ridică mîna si spuse:
- Domnilor, se pare că teoria voastră este: dacă un alt guvern

îşi schimbă cumva hotărîrea, să dăm si noi năvală poate obţinem nişte avantaje. Nu este aşa. Vom rămîne ferm aiături de Fifty Suns, indiferent ce decizii va lua. Vom acţiona solidar cu ceilalţi. Nu urmărim alte privilegii speciale în afara celor oferite în propunerea ce ni s-a făcut.

Incheie cu un ton mai personal si mai puţin sever:

- Inţeleg că asupra voastră s-au făcut presiuni uriaşe. Vă rog să mă credeţi că apreciez atitudinea voastră, atît ca indivizi cît şi ca grup. Dar sîntem datori să ne menţinem, integritatea. Nu avem nevoie să devenim oportunişti în aceste momente de criză.

Oamenii se uitară unul la celălalt. Unii, mai ales cei tineri, păreau nemulţumiţi de parcă fuseseră obligaţi să înghită o pilulă amară. Dar în final acceptară cu toţii să susţină acest plan pentru viitor.

Urmă întrebarea crucială:

- Ce facem cu Hunston?

Maltby spuse cu răceală:

- Aş vrea sâ stau de vorbă cu el.

Collins, cel mai bătrîn dintre prietenii intimi ai tatălui lui Maltby, îl privi pe căpitan cîteva secunde şi se duse în cabina de transmisiuni radio. Era palid cînd se întoarse:

- Refuză să vină aici. Spune că dacă ai chef să-l vezi poţi coborî la el. Pcter, e jignitor !

- Spune-i, răspunse Maltby hotărît, că voi cobori imediat.

Aruncă un zîmbet catre fetele intunecate ce-l inconjurau.

-Domnilor, spuse el cu o voce răsunătoare individul ăsta se află în mîinile noastre. Transmiteţi-i că voi coborî de dragul unei înţelegeri, necesare acum în vreme de criza. Fără să exageraţi, încercaţi sa sugeraţi că ar fi posibil să se recurgă la violenţă.

Işi încheie expunerea:

-Bineînţeles, nu se va întîmpla nimic, atîta vreme cît nava domină întreaga zonă. Totuşi, dacă nu
mă voi întoarce într-o oră si jumătate, încercaţi sa luaţi legătura cu mine. Mai faceţi apoi cîte un pas
începeţi cu ameninţări, pînă ajungeţi să deschideti focul.

In pofida încrederii sale, din momentul în care-şi oprise nava deasupra acoperişului lui Hunston avea un sentiment ciudat de deşertăciune şi singurătate.

Hunston, era un tip înalt, cu un aer sarcastic in jur de treizeci şi

cinci de ani. Cînd îl văzu pe Maltby intrînd în biroul său, se ridică şi-i ieşi în întîmpinan cu mîna întinsă. I se adresă cu o voce plăcută, calma:
-Am vrut să te scot din adunătura aceea de găini moarte de frică, ce domnesc peste coteţul din
vale. Nu intenţionam să comit o crimă de lesmajestate. Voiam să-ţi vorbesc, în speranţa că te pot convinge.
Işi susţinu pledoaria cu voce scâzută, dar foarti aprins. Argumentele sale erau prăfuite deja, se baza pe superioritatea demonstrată a dellhibridului. El credea cu toată tăria în propriile-i teorii. In final Maltby ajunse la concluzia că cel mai mare defect a interlocutorului său era lipsa de informare generala si specifică asupra lucrurilor din afară. Trăise prea mult în spaţiile înguste ale acestor oraşe ascunse risipise prea mulţi ani vorbind si gîndind fără a cunoaşte cu adevărat realitatea. In pofida inteligenţei sale scînteietoare, Hunston gîndea ca un provincial.
Liderul rebel îşi încheie monologul cu o întrebare:
- Crezi că Fifty Suns va putea rămîne ascuns pămîntenilor?
- Nu, răspunse Maltby cu sinceritate. Cred că e inevitabil să ne descopere într-un tîrziu.
- Şi totuşi îi susţii în amăgitoarea lor tentativă de a rămîne ascunşi?
- Eu susţin unitatea în rezolvarea acestor situaţii. Consider că ar fi înţelept să fim prudenţi în acceptarea acestui contact. Există chiar posibilitatea de a întîrzia desconspirarea noastră încă o sută de ani, dacă nu mai mult.
Hunston rămase tăcut. Figura lui plăcută se întunecase.
- Constat, spuse el în cele din urmă, că punctele noastre de vedere sînt opuse.
Maltby spuse rar, fixîndu-1 cu privirea:
- Intenţiile noastre pe termen lung sînt probabil aceleaşi. Poate doar planurile pentru atingerea
ţelurilor propuse sînt diferite.
Faţa lui Hunston se lumină, pupilele i se dilatară imperceptibil. Spuse ca înfocare:
-Excelenţă, dacă aş putea să cred acest lucru... Se opri, ochii i se îngustară brusc:
- As vrea să-ţi ascult părerea despre rolul în viitor al dellhibrizilbr, în cadrul civilizaţiei.
- Cînd se va ivi ocazia, folosind căi legale, spuse Maltby, vor

fi propulsaţi inevitabil către înalte funcţii
de conducere. Vor domina pentru început Fifty Suns, şi apoi întreaga galaxie, fără a profita în mod neloial,
faţă de capacitatea lor de a controla gîndurile celorlalţi. Dacă vreodată în drumul lor către putere
vor folosi forţa, vor fi distruşi pînă la ultimul, bărbat sau femeie sau copil. Ochii iui Hunston străluceau:
- Şi cît crezi că va dura acest proces?
-Ar putea începe curînd. Ne vor trebui cel puţin o sută de ani, în funcţie de cît de rapid,
dellienii si non-dellienii vor începe să aibă copii... după cum ştii, astfel de mariaje nu au dreptul
la moştenitori...
Hunston încuviinţă încruntat.
- Am fost informat greşit despre atitudinea ta, spuse el. Eşti alături de noi într-adevăr.
- Nu, zise ferm Maltby. Te rog, nu confunda un plan de viitor cu o atitudine pe termen scurt. In această situaţie, diferenţa este ca între moarte si viaţă. Dacă ne-am limita numai să aşteptăm pentru a cîstiga în final puterea, i-am alarma pe ceilalţi. Guvernele i-au prevenit deja să manifeste faţă de noi o prietenie precautǎ. In schimb, daca ne dovedim acum alături de ei în această încercare, ar putea
însemna un prim pas spre ţelul propus. Dacă sîntem doar nişte oportunişti, atunci această mică super rasă, din care facem parte amîndoi, va fi distrusă mai devreme sau mai tîrziu.
Hunston se ridică.
- Excelenţă, sînt de acord. Merg alături de tine. Vom aştepta evoluţia situaţiei.
Era o victorie neaşteptată pentru Maltby, care venise pregătit să folosească forţa. Oricum, în pofida convingerii personale că Hunston era sincer, nu avea de gînd să se bazeze prea mult pe cuvîntul acestuia. Bărbatul din faţa lui îşi putea schimba hotărîrea imediat ce ameninţarea lui Atmion se va îndepărta. Ii aruncă în final cu franchete:
- In condiţiile date, sînt nevoit să-ţi cer să accepţi o întemniţare de şase luni, undeva unde să nu poţi intra în legătură cu suporterii tăi. Va fi un soi de arest la domiciliu. Iţi poţi lua cu tine soţia. Vei primi toate onorurile si vei fi eliberat imediat, daca între timp se stabileşte contactul între nava

pămînteană si Fifty Suns. Statutul, tău va fi mai curînd de ostatic decît de prizonier. Iţi dau douăzeci si patru de ore să te hotărăşti.
Hunston se predă singur, cînd cele patruzeci si patru de ore se scurseră. Avu o singură pretenţie: să
fie difuzate prin radio condiţiile acestui arest la domiciliu.

Astfel, Fifty Suns era protejat pentru moment de o descoperire iminentă. Era evident că o singură navă n-ar fi putut găsi, fără ajutor din afară, nici măcar o planetă a acestei civilizaţii atît de bine ascunse. Maltby era convins de acest lucru. Rămînea totuşi inevitabilă, problema descoperirii lor în cîţiva ani, cînd vor sosi şi alte nave din galaxia principală. Era ciudat, începuse să se îngrijoreze după ce trecuse pericolul cel mare. In timp ce-si conducea nava înapoi spre cursul iniţial, Maltby era preocupat cum să asigure şi în viitor securitatea Marelui Nor Magellan.

Cineva trebuia să afle cit de mare era primejdia. Doar gîndul la ceea ce ar fi de făcut îl cutremură. Cu fiecare ceas, era tot mai convins si mai hotărît că el era persoana cea mai potrivită pentru această misiune.
Maltby, cufundat în gînduri, căuta o soluţie ca nava sa să poată fi capturată. Brusc alarma începu să urle.

- Lady Laurr, am stabilit contactul de rezonanţă la **cu o navă a acestui sistem.**

- Prindeti-o!

CAPITOLUL VI

Maltby nu avea o idee clară despre condiţiile în care fusese capturat. La început îşi dorise chiar el să fie făcut prizonier. In timp ce razele tractoare îl înhăţau pe Atmion era deja prea tîrziu să analizeze cum reuşise nava invadatoare să-i absoarbă.

Ceva se întîmplase, avea senzaţia că e supt de un vîrtej, percepea o tensionare şi o răsucire a propriului său corp, de parcă materia era supusă unui efort deosebit. Orice ar fi fost acel ceva, se întrerupse brusc cînd nava fu înşfăcată de acele gheare invizibil, ce începură să o tîrască prin beznă către cealalta navă, ascunsă încă în depărtare.
Nerăbdător, Maltby supraveghea instrumentele de măsură, de la

care spera să obţină, măcar cu aproximaţie, dimensiunea celeilalte nave. Pe măsura ce minutele se scurgeau unul după altul, înţelesei ca de fapt, era improbabil să vadă maşinăria duşmana. De jur împrejur noapte, cele mai apropiate stele păreau nişte confuze puncte de lumina
Caracteristicile oricărui obiect puteau fi determinate numai după un timp considerabil. Un
lucru atît de mic cum era nava pămînteană era ca un fir de praf rătăcit în întunericul fără sfîrşit. Bănuieli i se adeveriră. Cînd Atmion se afla numai la cîteva minute-lumină de răpitorul său, o durere feroce se înşuruba în muşchii lui Maltby. Avu timp doar sa înţeleagă: raze paralizante. In momentul următor se zvîrcolea pe podeaua din cabina de comandă, învăluit de beznă.
Cînd îşi reveni, era încordat, îngrijorat, hotăi să preia controlul situaţiei cu orice preţ. Bănuia ca pămîntenii deţineau metode destule pentru a-i supune voinţa, forţîndu-1 să le dea informaţii. Trebui să presupună chiar că puternicul său creier dublu ar fi putut fi învins, dacă i-ar fi   fost cunoscute capacităţile.
Deschise puţin ochii, relaxa muşchii pleoapele. Fusese ca un semnal. De undeva din apropiere cineva şopti într-o engleză ciudată, dar inteligibilă:
- Gata, ajutaţi-o să treacă prin trapă.
Maltby închise ochii nu înainte de a-şi da seama, că se află la bordul lui Atmion si că, aparent, răpirea acestei maşini de luptă era ţinută secretă. Faptul ca zăcea în acelaşi loc unde căzuse, în cabina de comandă, părea să indice că nici ofiţerii, nici, echipajul de pe Atmion nu fuseseră interogaţi încâ.
Il străbătu un fior. Era oare chiar aşa de simplu? Era oare posibil? I-ar fi fost de ajuns sa testeze prudent cu cele două creiere ale sale lumea din jur, ca să poată supune orice fiinţă omenească pe care ar fi contactat-o? Şi astfel să supună întregul echipaj de la bord? Chiar era în stare de acest lucru?
Era. Şi-1 înfăptui.
Maltby se alătură celorlalţi membri ai echipajului de pe Atmion, înşiruiţi deja pe coridor. Pămîntenii, bărbaţi si femei, păşeau înarmaţi de-a lungul si în fruntea şirului de captivi.
Era o iluzie. Adevăraţii prizonieri erau ofiţerii însărcinaţi să-i păzească pe prizonieri. La momentul potrivit comandantul, un tip viguros de vreo patruzeci de ani, ordonă calm grupului principal de captivi să-şi continue înaintarea pe coridor. Maltby,

însă, şi ceilalţi ofiţeri de la Navigaţie si Meteo fură împinşi într-un culoar lateral si apoi într-un vast apartament ce conţinea sase dormitoare.

Ajunşi aici, ofiţerul de pe Star Cluster le comunică:

-Vă veţi simţi bine aici. Vă vom aduce uniforme adecvate si vă puteţi plimba pe navă oricît doriţi, cu condiţia să nu discutaţi prea mult cu oamenii noştri. Avem la bord o mulţime de dialecte dar nici unul nu seamănă cu al vostru. Nu vrem să fiţi remarcaţi, aşa că aveţi grijă!

Maltby nu era îngrijorat. Singura lui problemă era să se familiarizeze cu nava şi cu obiceiurile ei. Era deja evident că dimensiunile ei erau impresionante. Se aflau prea mulţi oameni la bord pentru a putea fi controlaţi direct de o singură persoană. Bănuia de asemenea că existau capcane si pentru intruşi. Dar merita riscul, îndată ce-si va forma o imagine generală despre navă şi compartimentele ei funcţionale, va trece la explorarea pericolelor.

Cînd "temnicerii" se îndepărtară, se alătură celorlalţi ofiţeri de la navigaţie într-un raid prin bucătărie. După cum se aştepta, întîlni multe similarităţi în alimentaţie. Dellienii aduseseră cu ei, cu milenii în urmă, o mulţime de animale domestice. Iar acum descoperiră în încăpătoarele congelatoare friptură de vită, halci de carne friptă de porc sau de miel şi o enormă diversitate de orătănii originare de pe Pămînt, păstrate fiecare în pungi vidate.

Oamenii săi mîncară pe săturate. Maltby discuta foarte serios cu ei misterul acestui tratament special ce li se aplica. Era conştient că începuse un lucru foarte primejdios. Oamenii săi aveau mintea ascuţiţi, iar dacă vreunul din ei ar fi făcut legătura între aceste întîmplări neobişnuite şi frica locuitorilor din Fifty Suns faţă de dellhibrizi, raportul acestuia i-ar fi înspăimîntat pe superiori, mult mai mult decit o făcuse nava pămînteană. Respiră uşurat cînd ofiţerul asupra căruia îşi exercit deja controlul, se intoarse cu un brat de uniforme.

In faţa oamenilor de pe Fifty Suns, problem controlului asupra creierului cuiva era extrem de delicată. "Sclavul" era convins că acţiona călăuzit de raţiuni personale. Motivul pentru care pămînteanul acceptase colaborarea era sentimentul acestuia că se supunea ordinelor de a cîstiga încrederea celor mai valoroşi ofiţeri de pe nava capturată. Mai mult chiar avea impresia că n-ar fi fost înţelept să comunice imediat această informaţie

superiorilor săi si, mai ales, să discute cu ceilalţi ofiţeri de pe navă. Prin urmare, era pregătit să furnizeze mijloacele care să le permită lui Maltby si colegilor lui să se mişte, e drept, limitat, la bordul lui Star Cluster. Pămînteanul nu era însă pregătit să le ofere prea multe date despre navă. Atîta vreme cît se mai aflau şi ceilalţi prin preajmă, Maltby acceptă această piedică. Dar mai tîrziu, cînd ofiţerul plecă, - cu conştiinţa datoriei împlinite - Maltby îl însoţi. Spre dezamăgirea lui creierul omului se dovedi inexpugnabil cînd ajunse la informaţiile despre navă. Deşi ar fi vrut, **nu** putea **furniza aceste date.** Ceva mai presus de_voinţa lui, de natură hipnotică poate, îl proteja. In final i se contura clar lui Maltby concluzia că trebuia să afle ceea ce dorea de la un ofiţer superior, cu posibilitate de decizie. Gradele inferioare, după cum constatase, nu aveau libertate de opţiune, iar el nu-şi putea pierde timpul să analizeze si deactiveze sistemul folosit pentru protejarea informaţiilor.
Bănuia că autorităţile navei descoperiseră deja că lipseau navigatorii şi meteorologii de pe Atmion. Probabil cineva se ocupa acum de acest lucru în maniera severă şi hotărîtă, specifică unei gîndiri militare. Dacă ar putea să vorbească direct femeii care comanda nava.... Dar acest lucru îl obliga apoi la alţi paşi importanţi. Să evadeze?
Deşi era în criză de timp, mai pierdu două ore pentru a supune voinţei sale ofiţerii însărcinaţi cu paza echipajului de pe Atmion si a navei. Trebuia ca la semnalul său, aceştia să-si coordoneze acţiunile pentru a le înlesni evadarea. Pentru fiecare dintre ei era necesar un ordin, real sau iluzoriu, venit de la un superior care să impună obedienţă automată individului. Ca măsură de precauţie, Maltby pregăti explicaţia că eliberarea lui Atmion era un gest de amiciţie faţă de autorităţile din Fifty Suns.
Odată planul pregătit, Maltby reuşi să-i transmită unui ofiţer de rang mai înalt că Amiralul ţinea neapărat să-i vorbească. Cum urmau să decurgă lucrurile, Maltby nu avea nici cea mai vagă idee.
Locotenentul Neslor sosi pe punte şi-şi depuse corpul subţire într-un fotoliu. Oftă:
-Ceva nu-i în regulă, spuse ea.
Amiralul se întoarse dinspre panoul de control si o studie gînditoare pe femeia din faţa ei. Ridică apoi din umeri cu o izbucnire de furie şi-i spuse iritată:

-Cîţiva din aceşti locuitori de pe Fifty Suns trebuie să ştie unde se află planetele lor, sînt convinsă.
Cealaltă dădu din cap:

- N-am găsit nici un ofiţer navigator la bord. Ceilalţi prizonieri au fost la fel de miraţi ca si mine.

Lady Laurr se încruntă.

- Nu înţeleg, spuse ea silabisind.

-Erau cinci ofiţeri, îi explică Neslor. Toţi au fost văzuţi cu cîteva minute înainte ca Atmion sa fi fost capturat. Acum nu mai sînt.

Tînăra spuse imediat:

-Căutaţi peste tot! Sună alarma generală!

Se întoarse pe jumătate către uriaşul tabloul de lîngă ea, dar se opri. Gînditoare, o privi pe psiholoagă.

-Inţeleg că nu eşti de acord cu metoda asta.

-Avem deja experienţa celuilalt dellian, sosi răspunsul.

Lady Gloria se cutremură imperceptibil. Imaginea supraveghetorului de pe Gisser, capturaţ
in staţia de pe, meteorit, nu fusese încă ştearsă din memoria ei. Intr-un tîrziu spuse:

-Ce propui?

-Aşteaptă! Şi-au făcut deja un plan pentru a scăpa de sub controlul nostru energetic. As vrea sa văd încotro încearcă să fugă, ce-au de gînd să faca.

-Inţeleg...

Comandanta navei nu mai făcu alt comentariu. Privea în gol, undeva, departe.

-Bineînţeles, continuă cealaltă, va trebui să fi protejată. Voi avea grijă personal.

Lady Laurr ridică din umeri.

-Nu-mi vine să cred că un nou sosit la bord acestei nave ar putea spera să-mi găsească vreodata apartamentul. Nu mi-aş dori să calculez cum să ma întorc aici, în cazul în care m-as rătăci...

Se întrerupse.

-Asta-i tot ce-mi propui? Să aşteptăm si sa vedem ce mai urmează?

-Atît.

Tînăra dădu din cap.

-Pentru mine nu-i de ajuns, draga mea. Presupun că

ordinele mele anterioare privitoare
la siguranţa navei au fost executate si sînt încă sint in vigoare.

Se întoarse brusc spre panoul de control. Puţin mai tîrziu, pe ecran apăru un chip.

- Ah, căpitane, spuse Gloria, ce-ţi fac oamenii din gardă în acest moment?

- Patrulează, veni răspunsul.

- Au găsit ceva?

- Nava este perfect apărată împotriva exploziilor accidentale. Bombele au fost inventariate, iar la intrările depozitului există sisteme de supraveghere la distanţă. Nu putem avea vreo surpriză.

-Bine, spuse Amiralul Laurr. Aveţi grijă în continuare.

Tăie legătura si căscă.

-Cred că-i timpul să mergem la culcare. La revedere, draga mea.

Locotenent Neslor se ridică.

- Sînt ferm convinsă că vei dormi în siguranţă.

Plecă. Tînăra îşi petrecu următoarea jumătate de oră dictînd instrucţiuni cîtorva departamente,
modifică planul de comunicare al fiecăruia. Apoi se băgă în pat îmbrăcată. Adormi aproape instantaneu.

Se trezi cu o senzaţie bizară de nemulţumire. Cu excepţia strălucirii palide a tabloului de bord, puntea era în întuneric, dar după o clipă gîndi uimită: "E cineva aici în cameră."

Rămase în continuare întinsă, adulmecînd primejdia, amintindu-si ce spusese Locotenentul Neslor. Părea incredibil ca cineva nefamiliarizat cu uriaşa navă să-i poată descoperi reşedinţa atît de repede. Ochii i se obişnuiră cu întunericul, putînd sa distinge silueta vagă a unui bărbat ce stătea la cîţiva metri de patul ei.

Aşteptase probabil ca ea să-1 descopere. Ştiuse cumva că femeia se trezise deoarece îi şopti: - Nu aprinde lumina. Şi ai grijă!

Vocea îi era foarte blîndă, aproape drăgăstoasă; şi totuşi era convinsă că cel ce-i vorbea era
un om extrem de periculos. Ordinul lui o ţintui în pat, înţepenindu-i mîna în loc, pe cearceaf, nemişcată. Simţi chiar primul junghi de teamă, înţelegînd ca putea fi moartă înainte de a-i veni cineva în ajutor. Spera doar că Locotenent Neslor era

trează si o păzea.

Intrusul i se adresa din nou:

-Nu ţi se va întîmpla nimic dacă faci exact ce spun eu.

-Cine eşti?

Din tonul ei răzbătea puternică, dorinţa de a afla.

Maltby nu-i răspunse. Observă un scaun, se aşeză, dar situaţia nu-1 mulţumea. Erau prea multe dispozitive tehnice pentru el, la bordul acestei nave de luptă, pentru a se simţi cît de cît în siguranţă in acţiunile sale. Putea fi ameninţat, chiar distrus, fâra a şti măcar ce i se întîmpla. Işi dădea seama câ in acel moment putea fi ţinut sub observaţie de către o sursă îndepărtată, peste puterea lui de control. Vorbi cu glas scăzut:

-Doamnă, nu ţi se va întîmpla nimic, dacă nu faci mişcări bruşte. Mă aflu aici în speranţa că voi găsi răspunsuri la cîteva întrebări. Pentru lămurire, tin să vă spun că sînt unul dintre navigatorii de pe Atmion. Nu vreau să intru în detalii asupra felului in care am reuşit să scăpăm de plasa voastră. Mă aflu aici din cauza propagandei voastre. Aţi avut dreptate să bănuiţi disensiuni printre locuitorii celor cincizeci de sori. Unii sînt gata să accepte asigurările voastre, alţii se tem. Bineînţeles cei mai speriaţi erau în majoritate şi au avut cîstig de cauză. Intotdeauna pare mai sigur să aştepţi si să speri.

Făcu o pauză, îşi ascultă din nou vorbele cu urechea minţii: deşi i se părea că ar fi putut să le formuleze mâi bine, în esenţă sunau corect şi cinstit. Dacă oamenii de pe navă ar fi putut fi convinşi de ceea ce spunea el în acest moment, i-ar face să creada că atît el cît si camarazii săi erau încă nehotărîti. Maltby continuă în aceeaşi manieră, fără grăba precaut:

-Reprezint o colectivitate care are o poziţie privilegiată. Doar navigatorii şi meteorologi
diferitelor planete şi cei de pe nave pot cunoaste poziţia lumilor locuite. Există probabil zeci de mii de trădători potenţiali care si-ar vinde pe dată poporul pentru avantaje personale, dar nu şi din cadrul personalului antrenat şi disciplinat al administraţiei sau al armatei. Sînt convins că înţelegi ce vreau să spun.

Făcu o pauză, lăsîndu-i parcă vreme să priceapă.

Pe măsură ce Maltby continua să vorbească, femeia se relaxa treptat. Vorbele lui păreau corecte, iar intenţiile, deşi ciudate, plauzibile. O deranja în schimb un lucru minor: cum găsise drumul spre apartamentul ei? Oricine, mai puţin familiarizat

decît ea cu labirinturile navei şi comenzile acesteia, ar fi putut accepta prezenţa lui acolo şi n-ar fi dat importantă. Era ca si cum el ar fi pătruns într-un oraş străin cu o populaţie de treizeci de mii de locuitori si fără să fi fost îndrumat, se îndreptase direct către casa celui căutat. Dădu din cap uşor, refuzînd explicaţia ce-i venea în minte. Aşteptă oricum nerăbdătoare ca el să continue. Cuvintele lui îi garantaseră siguranţa, iar cu fiecare minut ce trecea, era tot mai convinsă că Locotenent Neslor era la datorie. Ar fi putut afla ceva interesant chiar din această discuţie.

Maltby continuă:

-Era necesar să obţinem cîteva informaţii. Incercăm să amînăm pe cîţ posibil hotărîrea pe care vreţi să ne-o impuneţi prin forţă. Pentru noi ar fi mult mai simplu dacă v-aţi întoarce în galaxia principală şi aţi trimite alte nave ceva mai tîrziu. Am avea vreme să ne obişnuim cu inevitabilul şi nimeni n-ar trebui să-şi asume rolul infam de a-şi trăda poporul.

Gloria dădu din cap, în întuneric. Putea înţelege acest punct de vedere. Spuse:

- La ce întrebări ai vrea să-ţi răspund?
- De cît timp vă aflaţi în Marele Nor Magellan?
- De zece ani.

-Cît intenţionaţi să mai ramîneţi? continuă Maltby.

-Această informaţie nu este disponibilă, spuse cu voce hotărîtă Amiralul.

O izbi faptul că afirmaţia era reală si în ceea ce o privea pe ea. Peste două zile avea să aibă loc referendumul.

Maltby îi spuse:

-Vă sfătuiesc sincer să-mi răspundeţi la întrebare.

- Ce se va întîmpla dacă nu răspund?

In timp ce vorbea, mîna ei, care se miscast încetişor către un mic panou aflat la marginea patului, îşi atinse scopul. Triumfătoare apăsă unul dintre butoane. Aproape instantaneu se relaxa si ea. Din întuneric, Maltby îi spuse:

-M-am gîndit să te las să faci asta. Sper că te face să te simţi mai în siguranţă.

Calmul lui o deconcentră, dar se întrebă dacă înţelesese exact ce făcuse. Ii explică distantă ca acţionase un sistem cunoscut sub numele de lumina senzitivă. Din acel moment erau urmăriţi de nenumăraţi ochi electronici. Orice încercare din partea lui de

a folosi o armă energetică ar fi fost împiedicată. Era adevărat că nici ea n-ar fi fost lăsata să folosească vreo armă, dar nu consideră înţelept să-i comunice si acest lucru.

Maltby îi spuse:

- N-am intenţia să folosesc o armă energetica. Aş vrea însă să-mi mai răspundeţi la cîteva întrebări

-S-ar putea s-o fac.

Vorbise cu un ton potrivit, dar începuse să o enerveze Locotenent Nesler. Se impunea o iniţiativă din partea acesteia.

-Cît de mare e această navă, continuă Maltby.

-Are cinci sute de metri în diametru şi transportă un echipaj complet de trei mii de oameni,
ofiţeri si personal auxiliar.

-Măricică, se miră Maltby.
Era impresionat. Se întreba cît de mult exagerase femeia.

Amiralul nu comentă. Dimensiunile erau de zece ori mai mari decît cele recunoscute de ea. Dar ceea ce conta cu adevărat nu era dimensiunea navei, ci calitatea conţinutului acesteia. Era aproape sigură că interlocutorul ei nici nu bănuia măcar extraordinarul potenţial ofensiv si defensiv al enormei maşinării pe care o comanda ea. Dintre ofiţerii superiori aflaţi la bord doar cîţiva erau în măsură să înţeleagă natura anumitor forţe ce puteau fi aruncate în joc. In acel moment ofiţerii respectivi erau supravegheaţi în permanenţă prin camerele spion de luat vederi.

- Sînt nedumerit, cum aţi reuşit să ne capturaţi? Imi puteţi explica?

Ajunsese si aici, în sfîrşit. Lady Laurr ridică glasul:

- Locotenent Neslor!

- Da, nobilă doamnă.

Replica sosi prompt de undeva din întuneric.

- Nu crezi că această comedie durează cam mult?

- Ba da. Să-1 omor?

- Nu. Vreau să-mi răspundă el la nişte întrebări.

Maltby îi supuse creierul în timp ce se îndrepta către teleportor. In spatele lui...

- Nu trage! ţipă Gloria. Lasă-1 să plece!

Nici atunci, nici mai tîrziu nu-si puse serios problema comenzii sau impulsului ce o determinase să reacţioneze astfel. Explicaţia pe care şi-o oferi singură după un timp era: de vreme

ce intrusul n-o ameninţase şi pe deasupra, mai era si unul dintre mult vînatii navigatori, distrugerea lui în scopul de-a nu-1 lăsa să scape, undeva tot în interiorul navei, părea un act iraţional.

Prin urmare, Maltby părăsea puntea nevătămat si gata să dea semnalul de eliberare a navei sale. Pe masura ce Atmion se indeparta de nava paminteana, supunindu-se ultimului ordin al lui Maltby, ofiterii de pe Star Cluster incepusera sa uite contributia personala a fiecaruia la evadare.

Asta fusese tot ce reuşise Maltby. Să intre in vasul duşman şi să iasă din nou. Părea cu adevărat o aventură periculoasă. Ce aflase însă, nu-1 mulţumt deloc, ştia doar că avea de-a face cu o navă foarte mare. Chiar dacă la confruntarea cu o flotilă întreaga, Star Cluster ar fi fost obligată să acţioneze prudent, Maltby era convins că existau la bordul său arme capabile să distrugă deodată cîteva nave de luptă din Fifîy Suns.

Iar ce-1 preocupa în mod deosebit, era reacţia ofiţerilor săi, a echipajului de pe Atmion, a locuitorilor de pe Fifty Suns în general. Era un proces prea complicat pentru a putea fi evaluat de mintea unui om. Şi ce era si mai greu de explicat, atitudinea lui la bordul lui Star Cluster.

Bineînţeles că reacţiile nu vor apărea imediat. Maltby era la curent cu raportul făcut de viceamiralul Dreehan. Două zile nu se întîmplă nimic.

In cea de-a treia, comunicatul zilnic transmis de la bordul lui Star Cluster indică o modificare drastica de curs. Motivele acestei schimbări erau ascunse.

In ziua a patra, pe ecranul lui Maltby se aprins imaginea lui Dreehan. Ofiţerul comandant spuse cu gravitate:

- Acesta este un anunţ general pentru toate gradele. Tocmai am primit un mesaj de la statul major al flotei noastre.

Liniştit, dădu citire mesajului: "Prin următoarea declarăm că între locuitorii din Fifty Suns şi nava terestră Star Cluster s-a declanşat războiul. Flotila noastră trebuie să taie calea inamicului şi să deschida focul. Navele avariate sau în pericol de a fi capturaţe au obligaţia să distrugă hărţile stelare; iar ofiţerilor navigatori si meteorologi aflaţi la bordul unor astfel de nave li se cere în mod patriotic să se sinucida. Politica declarată a guvernului nostru este distrugerea totală şi cît mai rapidă a invadatorilor."

Maltby asculta palid si încordat, cînd Dreehan schimbă tonul comunicatului, devenind mai confidenţial:

- Deţin o informaţie personală că autorităţile noastre au ajuns la concluzia că Star Cluster ne-a abandonat deoarece n-a îndrăznit să stîrnească mînia poporului nostru. De aici şi din alte date obţinute, şefii au hotărît că nava pămînteană poate fi distrusă de un atac concertat. Dacă urmăm exact instrucţiunile primite, inamicul n-ar avea nici un avantaj de pe urma capturării unor nave de-ale noastre. Am desemnat oamenii care să asigure executarea ordinului de către ofiţerii din toate compartimentele de Navigaţie si Meteorologie, în cazul în care aceştia nu mai sînt în măsură să dispună de ei în momente cruciale. Vă rog să notaţi.

Căpitanul Peter Maltby, meteorolog şef şi navigator asistent pe Atmion constată scîrbit că fusese si el trecut pe listă. Iniţiase o politică de solidaritate în acţiuni cu guvernul din Fifty Suns, nici nu putea fi vorba ca tocmai el să abandoneze pripit, din motive personale, această atitudine. Singura lui speranţă era ca lupii spaţiului, cum erau numite navele de război, să termine repede cu nava pămînteană solidară, printr-o acţiune concentrată.

Porniseră în urmărirea unui tigru.

CAPITOLUL VII

Pierduse referendumul cu o majoritate ce-i zdrobea inima: nouă voturi din zece. Ordonă sever modificarea cursului navei spre casă. Tîrziu, în aceeaşi "zi", fu chemată de compartimentul Comunicaţii:

- Mai continuăm transmiterea coordonatelor?

Cel puţin atîta lucru îi mai rămăsese în putere a să comande.

- Bineînţeles, spuse ea tăios.

In după-amiaza următoare, se deşteptă din moţăiala în sunetul sirenei de alarmă.

-Avem în faţă mii de nave! îi raportă căpitainul comandant al sectorului operativ.

-Incetiniţi pentru acţiune! comandă ea. Ocupati posturile de luptă!

Cînd ordinele-i fură îndeplinite, se adresa căpitanilor din consiliu:

-Ei bine, doamnelor şi domnilor, spuse cu plăcere nedisimulată, aş avea nevoie de permisiuni de a începe lupta împotriva autorităţilor recalcitrante care ne demonstrează acum că sînt capabile sa întreprindă acţiunile cele mai ostile împotriva civilizaţiei Pămîntului.

-Gloria, spuse una dintre femei, nu mai insista te rog. Ai avut şi de această dată dreptate.

Se vota în unanimitate pentru intrarea în lupta. Se punea însă întrebarea:

-Ii distrugem sau îi facem prizonieri?

-Vor fi capturaţi.

-Toţi?

-Toţi.

Flota din Fifty Suns era despărţită de nava pămînteană de aproximativ patru sute de milioane de mile, cînd Star Gluster genera un cîmp care ocupa o felie groasă din spaţiu.

Era un univers în miniatură, puternic curbat. Navele care urmaseră o traiectorie aparent rectilinie se treziră întorcîndu-se în acelaşi punct. Incercarile de a ieşi din capcană folosind viteze mai mari decit aceea a luminii se dovediră zadarnice.

O ploaie de torpile îndreptate spre sursa cîmpului, devie puternic şi au fost explodate in spaţiu, pentru a evita distrugerea propriilor nave.

Se dovedi imposibilă şi comunicarea cu orce planetă din Fifty Suns. Subspaţiul radio era tăcut ca moartea.

După aproape patru ore, Star Cluster trimise o serie de raze tractoare. Inexorabil, una după alta navele erau absorbite de către uriaşa maşină de război, în acel moment sosi ordinul pentru toti ofiţerii meteorologi şi navigatori să se sinucidă imediat.

La bordul lui Atmion, Maltby făcea parte din micul grup de bărbaţi care îşi strîngeau mîinile cu vice-amiralul Dreehan; imediat, în prezenţa ofiţerului comandant, îşi îndreptă distrugătorul către tîmplă.

In acest penultim moment ezită. "As putea să-1 "'domin acum, chiar în clipa asta si să-mi salvez viaţa." Işi spuse furios că întreaga acţiune fusese zadarnică şi inutilă. Descoperirea civilizaţiei lor devenise inevitabilă în sensul că se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu, indiferent de ce ar fi făcut el în clipa aceea.

Apoi se gîndi: "De fapt asta am susţinut eu printre dellhibrizi. Trebuie să fim alături de grup, si în moarte dacă este nevoie."

Momentul de ezitare se sfirşi. Apăsă butonul de activare al armei sale.

După ce fuseseră inspectate primele nave capturate de către echipele de tehnicieni, o anunţară despre sinucideri si pe tînăra comandantă a celei mai mari nave ce pătrunsese vreodată în Marele Nor Magellan, care era în al nouălea cer de bucurie. Fu cuprinsă de milă.

-Să fie regeneraţi toţi! ordonă ea. Nu-i nevoie să moară cineva.

-Cîţiva sînt spulberaţi de-a binelea, i se răspunse. Au folosit detonatoare.

Se încruntă la auzul acestei veşti. Asta însemna o muncă suplimentară imensă.

-Nebuni! spuse ea. Aproape că-şi merită moartea.

Se întrerupse.

-Aveţi mare grijă! Dacă e necesar treceţi toate navele prin teleportor, accentuînd sinteza ţesuturilor avariate şi a organelor.

Incepuse de mult perioada de somn, dar ea continuă să rămînă în biroul său primind rapoartele.
Fuseseră aduşi în faţa ei cîţiva navigatori reînsufleţiţi; cu ajutorul Locotenentului Neslor de la compartimentul Psihologic îi interogă.

Se retrase mulţumită la culcare: fuses descoperită o civilizaţie nouă.

CAPITOLUL VIII

Gazul se împrăştia de mii de ani de-a lungul a mii şi mii de kilometri. Materie risipită din zece mii de stele, o ceaţă difuză de explozii demult consumate, de flăcări de infern. Furia sutelor de milioane de sclipiri cuprinse de turbare... fără formă, fără ţel.

Era doar începutul.

Materia gazoasă se furişa prin beznă. Conţinea calciu, sodiu, hidrogen; aproape toate elementele... iar viteza de alunecare putea ajunge pînă la douăzeci de mile pe secundă.

Pentru un moment, infinit de scurt, forţa de gravitaţie îşi îndeplini funcţia. Masa difuză se concentră. Stropi mari de gaz căpătară forme separate între ele prin întinse porţiuni de neant, alunecau, alunecau... Ajunseseră în zona unde cîndv demult, o mie de sori incadescenţi de seetee "traversaseră" şuvoiul de stele din materie terrena. Traversaseră şi lăsaseră în urmă excremente gazoase.

Prima ciocnire grăbi mişcarea uriaşelor mase gazoase. Ceaţa electronică terrenă se afundă ca o herghelie de armăsari sălbatici, gonind spre adîncurile la fel de violente în reacţie, ale negurei pozitronice de materie antiterrenă. Instantaneu, se produs izbucnirea luminoasă a unei radiaţii puternice, generate de electronii şi protonii cu masă orbitali mică.

Incepuse furtuna.

Nucleele de seetee, dezbrăcate de învelişurile lor, purtau acum fantastice sarcini negative
necompensate, respingeau electronii dar aveau tendinţa de a atrage nucleele atomilor de materie terrenă. La rîndul lor nucleele jumulite de materie terrenă tindeau să atragă materia anti-terrenă. Rezultatul anulării de sarcini era de o violentă ce depăşea orice imaginaţie. Cele două mase opuse se umflârâ si se răsuciră. Se îndreptară în direcţii opuse, învălmăşeala sporea tot mai mult, era ca un vîrtej nebun de apă.

Noul curs, nesigur la început se stabiliza; apoi frontul lat de nouă ani lumină al furtunii se îndreptă către destinaţia sa, deplasîndu-se cu o viteză apropiată de cea a luminii.

Stelele erau înghiţite pentru cincizeci de ani şiaruncate apoi în urma şuvoiului. Doar izbucnirea de raze cosmice trăda faptul că mai fuseseră obiectul unei invizibile şi impalpabile devastări atomice.

Incepu să se mişte!

In cel de-al patru sute nouăzecilea an sideral de existenţă, furtuna se intersecta cu orbita unei nove în momentul străfulgerării acesteia.

Pe hartatridimensională a centrului meteorologic de pe planeta Kaider III, furtuna era colorată în portocaliu, ceea ce însemna că

era cea e mai mare dintre cele patru sute de furtuni neobişnuite ce bîntuiau dezlănţuite în zona Fifty Suns si a Marelui Nor Magellan.
Apărea ca o pată ciudată situată la latitudinea 473 longitudinea 228 şi central, 190 de parseci. Dar sistemul de coordonate era specific pentru Fifty Suns, nu avea nici o raportare la centrul magnetic al o Norului Magellan privit ca tot unitar.
Datele despre novă nu fuseseră încă înregistrate pe hartă. Culoarea furtunii ar fi trebuit să devină un roşu violent.
Se opriseră să privească harta. Maltby stătea alături de membrii consiliului în faţa uriaşei ferestre, privind fix către nava pămînteană. Maşina era doar un disc argintiu atîrnat de cer. Dar vederea ei părea să producă o atracţie fatală asupra celor mai în vîrstă.
Maltby era distant, hotărît şi în acelaşi timp sardonic. Era de-a dreptul caraghios: oamenii aceştia, în ceasul în care plana asupra lor primejdia, trimiseseră tocmai după el.
Işi dezlipi ochii de navă, şi-şi fixă privirea ca de oţel asupra unui individ grăsuţ, transpirat în permanenţă, preşedintele sfatului de pe Kaider III Concentrîndu-se, îl sili pe dolofan să se uite spre el.
Consilierul, nedîndu-şi seama că fusese obligat să faca această mişcare spuse:
- Ai înţeles instrucţiunile, căpitane Maltby?
- Da, încuviinţă el.
Mai mult chiar, accepta atitudinea lor, scopurile lor ca parte din credinţa sa că numai deplina cooperare ar fi putut permite dellhibrizilor să-si ocupe locul meritat în cultura din care răsăriseră. Rezistenţa poporului său în acest ultim ceas părea o speranţă zadarnică. Ca ofiţer însă nu era în măsură să cîntărească logica guvernului.
Replica scurtă trebuia să sugereze celuilalt o imagine clară asupra situaţiei. Faţa grăsanului se încreţi ca o meduză paralizată si explodă apoi într-un şuvoi de sudoare.
- Căpitane Maltby, spuse el, nu ai voie să dai greş. Ne-au cerut un navigator care să-i conducă spre Cassidor VII unde se află guvernul central. Nu trebuie să ajungă acolo, îi vei călăuzi spre marea furtună de la 473. Te-am ales pentru această misiune întrucît poţi uza de cele două creiere ale dellhibridului. Ne pare rău că n-am apreciat întotdeauna cum trebuia serviciile dumitale în trecut.

Dar trebuie să admiţi că după războaiele cu dellhibrizii, era natural să fim bănuitori...
Maltby reteză şirul neconvingător de scuze.
- Nu contează, spuse el. Din cîte ştiu, dellhibrizii sînt la fel de implicaţi în povestea asta ca si dellienii sau non-dellienii. Vă pot asigura că voi face tot ce-mi stă în putinţă să distrug această navă.
- Fii atent! îl îndemnă speriat preşedintele. Ne-ar putea distruge, ar putea nimici această planetă, acest soare într-o clipă. Nu ne-am închipuit vreodată că Pămîntul ar fi putut ajunge atît de departe faţă de noi, să producă o astfel de maşinărie devastatoare, în definitiv non-dellienii si bineînţeles dellhibrizii care ni s-au alăturat sînt capabili să ducă o activitate de cercetare; cei dintîi s-au străduit cu ardoare mii de ani în şir. In fine, ţine minte, nu ţi se cere să te sinucizi. Nava este invincibilă. Doar că nu ni s-a spus cum va supravieţui într-o furtună adevărată, cînd ni s-a prezentat nava. Dar va supravieţui. Oricum, toţi cei aflaţi la bord vor cădea în nesimţire. Fiind dellhibrid, vei fi primul care îţi vei reveni. Flota noastră combinată, care după cum ştii a fost eliberată, va aştepta pregătită de abordare în momentul în care vei da semnalul. E clar?
Fusese clar de prima dată cînd i se explicase, dar aceşti non-dellieni aveau prostul obicei de a repeta, de parcă mai întîi trebuiau să-şi clarifice lor ideile.
Cînd Maltby închise uşa după el, unul dintre membrii consiliului îl întrebă pe vecinul său:
- I s-a spus că în mijlocul furtunii se găseşte nova?
Grăsanul dădu din cap. Ochii îi străluceau în timp ce vorbea liniştit:
- Nu. De altfel, este un dellhibrid. Nu putem avea prea multă încredere în el, indiferent ce scrie în dosarul lui.

CAPITOLUL IX

Rapoartele continuară să sosească toată dimineaţa. Unele indicau un anumit progres, altele dimpotrivă. Dar buna ei dispoziţie nu putea fi împrăştiată de eşecuri. Adevărul era că norocul ţinuse cu ea. Sosiră si informaţiile aşteptate: populaţia de pe Kaider III, două miliarde o sută de milioane de locuitori, din care două cincimi dellieni, restul non-dellieni. Primii mai erau numiţi şi roboţi.

Dellienii erau din punct de vedere fizic un tip superior, dar le lipsea talentul creator. Non-dellienii predominau în laboratoarele de cercetare.
Celelalte patruzeci si nouă de sisteme solare locuite se numeau, în ordinea alfabetică: Assora, Atmion, Bresp, Buraco, Cassidor, Corrab... Poziţia lor în spaţiu era:
1-Assora: latitudine 931, longitudine 27, centri 21 .parseci.
2-Atmion...
Şi aşa mai departe, în jurul prînzului constată uşor mirată că tot nu sosise nimic privitor la starea meteo, absolut nimic despre furtuni. Făcu legătura si întrebă:
- Ce se întîmplă locotenent Cannons? Asistenţii dumitale au făcut înregistrări si duplicate ale multor hărţi de pe Kaider. N-aţi găsit nimic?
Bătrînul meteorolog dădu din cap.
- Vă amintiţi nobilă doamnă, că atunci cînd ara capturat robotul acela în spaţiu, a avut totuşi vreme să transmită un semnal de alarmă. Imediat, pe toate planetele din Fifty Suns au fost distruse toate hărţile, navele comerciale spaţiale au fost deposedate de aparatele radio capabile să comunice prin sub-spaţiu şi au primit ordin să se îndrepte către cea mai apropiată planetă, oricare ar fi fost ea, unde vor rămîne pînă la noi ordine. După părerea mea, aceste măsuri au fost luate înainte de a fi priceput clar ca flota lor nu avea nici o şansă în faţa noastră. Acum sînt pe cale să ne trimită un meteorolog, dar sîntem nevoiţi să ne bazăm pe detectorul de minciuni pentru a afla dacă ne spune sau nu adevărul.
- Inţeleg, zîmbi femeia. Nu vă temeţi. Nu vor îndrăzni să ni se opună făţiş. Nu există îndoială că au pus ceva la cale împotriva noastră, dar nu-si pot pune planul în aplicare ştiind că putem utiliza oricînd forţa pentru a ne realiza dorinţa neclintită. Indiferent pe cine vor trimite, acesta va spune adevărul. Anunţaţi-mă cînd soseşte.
Sosi vremea prînzului. Mîncă în cabina de comandă privind imaginile fulgerătoare de pe ecran, ascultînd murmurul vocilor, memorînd fapte, impresii generale.
- Fără îndoială căpitane Turgess, comentă ea deodată cuprinsă de furie, am fost minţiţi în stil mare. Dar fie si aşa. Putem folosi testele psihologice pentru verificarea detaliilor vitale. Deocamdată, important este să le înlăturăm temerile.

Trebuie să-i convingem pe aceşti oameni că Pămîntul îi va accepta ca pe nişte egali, fără idei preconcepute sau prejudicii de orice fel din cauza originii lor robo....
Işi muscă buzele.
- E un cuvînt urît. Trebuie să-1 înlăturăm din gîndurile noastre.
- Mă tem, ridică ofiţerul din umeri, că din minte nu se poate.
Ea îl privi îung, îngustîndu-si ochii, apoi tăie furioasă legătura. O clipă mai tîrziu se adresa prin transmiţătorul general:
- Este interzisă folosirea cuvîntului robot pentru toţi membrii echipajului, sub pedeapsa cu amenda...
Inchise si trimise semnalul de ocupat pe celălalt receptor. Chemă apoi laboratorul psihologic. Figura locotenentului Neslor îşi făcu apariţia pe ecran:
- Am auzit ordinul de adineauri, nobilă doamnă, spuse el. Mă tem că avem de-a face totuşi cu cele mai adinci instincte ale animalului - om - frica sau ura pentru străini, pentru necunoscuţi. Excelenţă, provenim dintr-un lung şir de strămoşi care la vremea lor s-au simţit superiori datorită unei minore diferenţe de pigmentare a pielii. Sînt înregistrate decizii istorice egoiste, influenţate de culoarea ochilor. Am navigat în ape adînci şi tulburi, şi ar fi încununarea vieţii noastre ca umanitate, dacă am ieşi la liman în mod onorabil.
Din vocea psihologului răzbătea un entuziasm înfocat, iar Lady Laurr simţi ecoul ca un fior de
bucurie. Apreciase întotdeauna gîndirea poziţiva, genul de om care ia în piept toate obstacole, stăpînit de un elan tineresc şi de dorinţa de a învinge. Continuă să zîmbească şi după ce întrerupse legătura.
Bucuria îi păli. Analiză gînditoare problema ei. Era o problemă. A ei. Toţi ofiţerii aristocraţi aveau mandat în alb, ce le dădea dreptul să rezolve orice dificultate, chiar de ar fi implicat întreaga
colectivitate a unui sistem planetar.
După un minut chemă din nou cabina meteo:
- Locotenent Cannons, cînd va sosi ofiţerul meteorolog as vrea sa folositi urmatoarea tactica...
Maltby facu un semn de concediere cu mina către conducătorul navetei de salvare cu care venise. Maşina îşi desprinse cablul de ancorare, în timp ce Maltby rămase cu privirea încruntată,

aţintită asupra barierei strălucitoare de energie care bloca înaintarea în lungul străzii, în direcţia din care venise. Intr-un tîrziu se uită din nou către nava pămînteană.
Era chiar deasupra capului său. Străbătuse atitea mile prin oraş pentru a ajunge lîngă ea. Era nemaipomenit de sus, o lungă si întunecată forma fuziformă, aproape invizibilă în ceaţa depărtării. Dar chiar aşa sus cum era, tot era cu mult mai mare decit orice altceva văzut în Fifty Suns, o creaţie metalica incredibilă, venită dintr-o lume atît de îndepărtaţa încît se crezuse că era doar un mit.
Aici se afla însă realitatea, îi vor face teste, se gîndi el, nenumărate teste, înainte de a accepta vreo traiectorie propusă de el. Nu se îndoia de abilitate creierului său dublu de a depăşi orice fel de test, dar era totuşi bine să-şi amintească de înspăimîntătoare prăpastie de timp care separa cunoştinţele pămîntenilor de cele ale locuitorilor celor cincizeci de sori, şi care deja le făcuse surprize neplăcute. Maltt se scutură cu asprime şi-şi concentra atenţia catre capătul străzii.
Spre est se înălţa un evantai roz de artifici aruncate de două maşini ce stăteau în mijlocul
străzii. Flacăra era de un trandafiriu palid, perfect transparent. Părea mortală, de natură electronică. In spatele acestui evantai mişunau nişte bărbaţi in uniforme argintii. Cîţiva intrau şi ieşeau din clădirii învecinate. La trei blocuri mai jos pe şosea se aprinse o a doua perdea de flăcării rozalii.
Păreau că nu dădeau atenţie la ce se intimpla jurul lor. Cei pe care-i putea vedea se arătau încrezători, în largul lor. Se auzeau murmure de conversaţii, rîsete înfundate şi după cum observase şi cînd fusese ultima oară, la bordul lui Star Cluster nu erau numai bărbaţi. Maltby înainta. Două fete drăguţe, în uniformă, coborîră treptele clădirii rechiziţionate, din apropiere. Unul din paznicii de lîngă flamă spuse ceva. Răsună un clinchet dublu de rîs argintiu. Se îndepărtară cu paşi mari, rîzmd in continuare.
Rămase impresionat. Era ceva nedesluşit in aceste fiinţe sosite de departe, din lumi minunate şi   îngrozitoare, dincolo de cele mai îndepărtate orizonturi ale liniştitului Fifty Suns. I se făcu frig apoi cald. Privi din nou în sus către imensa navă şi senzaţia de frig reveni. O singură navă, gindi el, dar   atît de mare, atît de puternică, încît flotila ce reprezenta un popor de treizeci de bilioane de oameni se dovedise neajutorată în faţa ei.

Işi dădu seama că unul dintre strălucitor împodobiţii gardieni îl privea fix. Omul vorbi intr-o staţie radio pe care o ţinea la încheietura mnmi stingi si după cîteva momente, un al doilea individ îşi întrerupse conversaţia cu un soldat şi se apropie. Se uită prin perdeaua luminoasă la Maltby.
- Doriţi ceva? Sau doar priviţi?
Vorbise cu un ton scăzut, aproape prietenos, atent. Lăsă impresia de naturaleţe, de firesc, impresie generală care făcea plăcere. De fapt, gndi Maltby, nu-i era frică de aceşti oameni. Planul său de distrugere a navei se baza pe convingerea că "robotii" erau indestructibili, nimeni nu i-ar fi putut desfiinţa vreodată complet.
Calm, Maltby îşi explică prezenţa.
- Ah, da, dădu celălalt din cap, vă aşteptam. Mi s-a spus să vă conduc imediat în camera meteo a navei. Un moment...
Flacăra barierei coborî şi Maltby fu condus într-una dintre clădiri. Se afla într-un coridor, asupra
căruia fusese focalizat probabil teleportorul deoarece se trezi dmtr-o dată într-o cameră foarte mare. In scobitunle antigravitaţionale, în număr de sase, pluteau hărţile tridimensionale. Pereţii împrăştiau
lumimina provenită din milioanele de surse punctiforme. Pretutindeni se aflau mese cu tăbliile incrustate cu contururi curbe, difuze şi adînci, din lumină.
Călăuza lui Maltby nu se vedea nicăieri. In schichimb, se îndrepta către el un bărbat în vîrstă, înalt si bine făcut, care-i întinse mîna.
- Mă numesc Cannons, meteorologul şef al navei. Daca vreţi să luaţi loc aici, putem începe să calculăm o orbită şi apoi nava va putea fi pe drum in mai puţin de o oră. Amiralul este foarte nerăbdător să pornim.
Maltby aprobă nepăsător. Era însă rigid, in alertă. Se ridică liniştit, cercetînd în jur cu mintea sa pătrunzătoare, cea de-a doua minte a sa, delliană, căutmd focare de energie care să trădeze tentative mascate de a-i supraveghea creierul. Nu găsi nimic de acest fel. Zimbi imperceptibil. Să meargă totul chiar aşa de uşor? Se părea că da.

CAPITOLUL X

Cînd se aşeză, Maltby se simţi dintr-o dată mulţumit şi plin de viaţă. Bucuria de a trăi ardea în el ca o tortă. Recunoştea în el emoţia dinaintea bătăliei, era fericit că i se dăduse această ocazie.
De cînd era în armată întîmpinase ostilitatea si suspiciunea celorlalţi pentru că era dellhibrid. Şi de aceea se simţise legat de mîini si de picioare. Acum avea de-a face cu o ostilitate cu mult mai profundă, desi cumva voalată, şi cu o suspiciune ce mocnea ca un jaratic. Iar de această dată putea lupta. Il putea privi drept în ochi pe bătrînelul aceasta vorbăreţ, prietenos, bine pregătit si...
Prietenos?
-Cîteodată îmi vine să rîd, spuse bătrînelul, cind ma gândesc la aspectele neştiinţifice ale orbitei pe care sîntem puşi s-o calculăm acum. De exemplu, la cît timp sosesc rapoartele despre furtuni aici?
Maltby nu-şi putu ascunde un zîmbet. Deci locotenentul Cannons vroia să afle ceva? La drept vorbind nu era o introducere proastă. Adevărul era că singurul mod de a pune o întrebare era, în fine, s-o si pui.
Maltby spuse:
-Trei, patru luni. Nimic neobişnuit. Fiecare meteorolog spaţial are nevoie de acest interval de timp pentru a verifica marginile unei furtuni din zona sa, apoi întocmeşte raportul, iar noi modificăm hartile. Din fericire... si-şi activă cel de-al doilea creir trîntind marea minciună, nu avem furtuni importante între Kaider şi Cassidor.
Alunecînd pe deasupra minciunii ca un tipar ce se strecoară pe deasupra unei stînci ude, Maltby continuă:
-Oricum, cîţiva sori ne împiedică să adaptăm o traectorie rectilinie. Deci, dacă-mi arătaţi cîteva din harţile voastre pentru o distanţă de două mii cinci sute de ani-lumină, aş putea să le aleg pe cele mai bune.
Işi dădu seama imediat că celălalt n-o să treacă aşa de uşor peste această problemă capitală.
-Nu există furtuni pe parcurs? spuse bătrînul.
Işi încreţi buzele. Liniile plăcute ale feţei sale păreau să se adîncească. Părea cu adevărat perplex.

Nu era nici o îndoială că nu se aşteptase la o declaraţie atît de directă.

-Hm... nu sînt furtuni. Asta simplifică lucrurile, nu-i aşa?

Se opri brusc.

-Ştiţi, lucrul cel mai important între doi... ezita asupra cuvîntului, apoi continuă... doi oameni, care au fost educaţi în două lumi diferite, cu standarde ştiinţifice diferite, este să se convingă întîi ca abordează un subiect din acelaşi unghi. Chiar si in acest sistem solar relativ mic, Marele Nor Magellan este atît de vast încît depăşeşte imaginaţia noastră. Noi, cei de pe Star Cluster am petrecut zece ani cercetîndu-1 si ne putem lăuda acum că am aflat ca măsoară două sute şaizeci de bilioane de ani lumina si conţine o sută de milioane de stele. Am descoperit centrul magnetic al Norului şi am luat ca origine a sistemului cea mai luminoasă stea mare, S. Doradus; iar acum, cred că se găsesc destui fraieri care consideră că avem aceste informaţii stocate în cutiuţele noastre craniene.

Maltby rămase tăcut, era si el unul din acei fraieri. Era un avertisment. I se spusese cu alte cuvinte că erau în măsură să verifice orice altă orbita pe care le-ar fi propus-o el, raportată la stelele din jur.

Şi mai însemna ceva. Insemna că Pămîntul era pe cale să-si extindă dominaţia asupra Marelui Noi Magellan. Distrugerea navei urma să lase un răgaz de cîţiva ani preţiosi celor din Fifty Suns, timp în care ar fi putut hotărî ce era de făcut.

Dar numai atît. Ar fi apărut într-un tîrziu alte nave. Inexorabila presiune a ciudatelor populaţii din galaxia principală va penetra tot mai adînc în spaţiu. Ţinute permanent sub control, păstorite de puternice, invincibile nave de luptă, marile convoaie urmau să înainteze tot mai mult în Nor, iar fiecare planetă întîlnită în cale era obligată să recunoască suveranitatea Pămîntului. Imperiul nu accepta naţiuni independente sub nici un motiv, nicăieri. Dellienii, non-dellienii, dellhibrizii, toţi deopotrivă aveau nevoie de fiecare zi cîstigată, de fiecare ceas.

Rezultatele inspecţiei lor de zece ani fusesera salvate pe suport magnetic si cuprindeau informaţii despre toţi sorii din Nor. Dar nu aveau date despre localizarea furtunilor. O singură navă nu era capabila să detecteze poziţiile acestora nici în zece, nici intr-o sută de ani. Zona investigată avea peste două mii cinci sute de ani-lumină în diametru. In aceste condiţii,

Maltby îşi putea duce la îndeplinire sarcina primită, în speranţa că psihologii de pe navă n-ar descoperit calităţile speciale ale creierului său dublu. Se îndoia însă că acest lucru ar fi fost posibil.

In acest timp locotenentul Cannons începuse să manevreze comenzile tabelelor pe orbite.

Linii luminoase alergau pe ecran, se aprindeau si se stingeau. Se stabilizară, în fine, asemeni unor bile pe masa de biliard. Maltby alese sase dintre ele care duceau direct în marea furtună. Zece minute mai tîrziu simţi o zguduitură, dovadă că nava începuse să se mişte. Se ridică încruntat. Era ceva ciudat, acţionau fără să-i verifice indicaţiile... Maltby gindi repede: nu putea fi chiar atît de simplu. In orice clipă trebuia să înceapă presiunea asupra lui şi...

Gîndul i se rupse brusc. Era în spaţiu. Undeva foarte, foarte departe dedesubt, descrestea planeta Kaider III, îndepărtmdu-se. In dreapta lui lucea carena uriaşă, intunecata cenuşie a navei; în rest, de jur împrejur, deasupra şi dedesubt, numai stele, separate de tenebrele spaţiului. In pofida voinţei sale, impactul asupra lui fu nespus de violent. Mintea activă, non-delhană i se tulbură. Se clătină; ar fi căzut ca o fiinţă neajutorată dacă în mişcarea sa de a încerca să se ţină pe picioare n-ar constatat că era în picioare.

Intreaga fiinţă i se încorda. Instinctiv îşi stimula cel de al doilea creier, îl activă, încercă să folosească toate calităţile forţelor sale delliene pentru a se apăra de oricine ar fi intreprins ceva împotriva lui.

Undeva în ceaţa întunericului, o voce de femeie vibrantă şi clară, spuse:

-Ei, Locotenente Neslor, surpriza a dat roade psihologice?

Replica sosi după o secundă, aparţinea unei femei mai în vîrstă:

-După trei secunde, nobilă doamnă, rezista lui a facut un salt la I.Q.900. Asta înseamnă că ne-au trimis un dellian. Excelenţă, credeam că aţi cerut in mod clar ca reprezentantul lor să nu fie un dellian.

Maltby spuse imediat către, noaptea ce-l înconjura:

-Greşiţi. Nu sînt dellian. Vă asigur că îmi pot slăbi rezistenţa pînă la nivel zero, dacă doriţi. Am reacţionat instinctiv la surpriză, destul de firesc

Se auzi un clic. Iluzia spaţiului si a stelelor dispăru. Maîîby zări ceea ce începuse deja sa
bănuiască. Se aflase tot timpul în cabina meteorologică. Alături se afla bătrînul, zîmbind.
Pe un podium ascuns parţial în spatele unui pupitru cu instrumentaţie de măsură, stătea o tînără deosebit de frumoasă.

Bătrînul îi spuse cu un ton protocolar:

-Vă aflaţi în prezenţa Amiralului, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr. Vă rog să ţineti cont de aceasta.

Maltby se înclină, dar nu spuse nimic. Amiralul se încruntă, impresionată de apariţia lui. Inalt, superb clădit, puternic, figură extrem de inteligentă. Dintr-o singură privire observă trăsăturile specifice oamenilor de condiţie socială înaltă si.... roboţilor.

Populaţia asta poate fi mult mai periculoasa decît îşi închipuise ea. Vorbi cu o asprime neobişnuită pentru ea:

-Sîntem nevoiţi să te interogăm, după cum stii. As vrea să au te simţi jignit. Ne-ai spus că planeta capitala din Fifty Suns, Cassidor VII se află la doua mii cinci sute de ani lumină de aici. In mod normal un astfel de dram, acoperă un gol imens intr-un spaţiu necartografiat de noi pînă acum. Trebuie sa fim convinşi că orbitele propuse sînt corecte, propuse fară viclenie sau fără gînduri rele. In acest scop îţi cerem să-ţi deschizi mintea si să ne răspunzi la întrebări sub strictă supraveghere psihologică.

-Am ordin, spuse Maltby, să cooperez cu voi pe toate planurile.

Se întrebase cum se va simţi cînd se va confrunta cu momentul decisiv. Constata că nu se întîmplase nimic anormal. Corpul îi era puţin mai încordat, dar crcierele sale... Işi retrăsese conştiinţa
in planul secund si lăsase mintea delliană să se descurce cu întrebările ce urmau. Păstra în mod
deliberat creierul dellian departe de gîndurile sale personale. Un creier ciudat, care nu avea voinţă proprie, dar care reacţiona cu capacitatea maximă la comenzile din afara lui, la un coeficient de I.Q.191.

Uneori îl mira chiar si pe el această a doua minte. Nu avea o abilitate creatoare, dar memoria ei era prodigioasă, se putea compara cu cea a unui calculator, iar rezistenţa la

presiuni externe, după cum analizase rapid psihologul navei, era peste 900. Mai exact era echivalentă cu I.Q.917.

-Cum vă numiţi?

Aşa începea: numele, gradul... Răspunse la toate întrebările, concret, fără ezitări. In încheiere jură pentru adevărul fiecărui cuvînt despre furtuni. Se lăsă un lung moment de tăcere apăsătoare. Apoi o femeie de vîrstă mijlocie păşi înăuntru prin peretele din apropiere, îi indică un scaun lui Maltby şi cînd acesta se aşeză, femeia îi înclină capul, începînd examinarea. O făcu cu multă blîndeţe. Degetele-i erau mîngîietoare ca ale unui îndrăgostit. Dar cînd îşi ridică privirea, vorbi cu asprime:

-Nu sînteţi nici dellian, nici non-dellian. Iar structura moleculară a creierului si a corpului este cea mai curioasă din cîte am văzut vreodată. Toate moleculele sînt pereche. Am văzut o dispunere similară o dată, într-o structură electronică artificială, cînd s-a făcut o tentativă de echilibrare a unei reţele instabile. Paralela nu este tocmai corectă dar... Hm! Trebuie sa-mi amintesc ce rezultat a avut în final experimentul.

Se opri brusc.

-Ce explicaţie aveţi? Ce sînteţi?

Maltby oftă. Era hotărît să spună doar o singură minciună importantă. Nu pentru că ar fi avut mustrări de conştiinţă. Dar minciunile produc mici variaţii în presiunea sîngelui, creea spasme neurale şi perturba intensitatea concentrarii musculare. Nu-si putea permite riscul unei noi minciuni, dacă nu era absolut necesar.

-Sînt un dellhibrid, explică el.

Descrise pe scurt cum încrucişarea între dellieni si non-dellieni atîta vreme imposibil de realizat devenise realitate cu o sută de ani în urmă, cind fusese descoperită metoda de presurizare rece...

- O clipă, spuse femeia în vîrstă.

Dispăru. Cînd păşi din nou prin peretele teleportor era îngîndurată.

-Se pare că spune adevărul, mărturisi ea, fara tragere de inimă.

-Ce înseamnă asta? izbucni comandanta navei. De cînd am pus mîna pe primul individ din Fifty Suns, departamentul psihologic a cîntărit fiecare afirmaţie a acestuia. Am crezut că

psihologia este singura ştiinţă perfectă. Spune sau nu spune adevăl acest om?

Cealaltă părea amărîtă. Se uită fix multă vreme la Malby, părea dezorientată de privirea lui calma rece si în fine, se întoarse către şefă spunînd:

- Structura aceasta moleculară, dublă, ma încurcă, în afară de asta, nu văd de ce n-ai ordona viteza maximă.

In timpul acesta Gloria se gîndea: "Asta era! Asta am căutat atîta vreme. Există deci urmaşi din căsătoriile dintre dellieni si non-dellieni."

Nu avea o idee prea clară despre ce ar putea însemna acest lucru. Spuse cu voce tare, zîmbind uşor:

-Il invit pe căpitanul Malthy la masa. Sînt convinsă că după aceea va accepta să colaboreze si la alte experimente, pe care ai timp să le pregăteşti pină atunci, între timp cineva să-1 conducă într-un apartament potrivit.

Se întoarse si vorbi către un microfon:

- Camera motoarelor, măriţi vneza la jumătate de an-lumină pe minut, urmînd traiectoria următoare...

Mallby asculta, calculînd. Jumătate de an-lumină pe minut. Va dura ceva pînă vor atinge această viteză, dar... în opt ore se vor izbi de furtună.

In intervalul ăsta trebuia să ia masa cu Amiralul.

Opt ore!

După ce pleca el, Ladly Laurr îşi studie prost dispusă însotitoarea.

-Ei bine, ce părere ai?

-E greu de crezut că vor îndrăzni să încerce sa ne tragă pe sfoară.

Vocea psihologului trăda furia înăbuşită.

Comandanta spuse încet:

-Au un sistem foarte complicat aici. Singurele hărţi importante se află doar pe planete. Cei care ştiu să le interpreteze sînt pe nave. Folosind cuvinte cod date de persoane care nu ştiu să citească hărţile de navigatorii îşi fac calculele respective. Singurul mod de a afla dacă Maltby spune adevărul, sînt testele psihologice. Ca întotdeauna, mă bazez pe

priceperea ta. Neîndoielnic, se pune ceva la cale, dar nu ne putem lăsa copleşiţi de frică. Trebuie să presupunem că în orice capcană vom cădea, vom putea ieşi, chiar folosind numai puterea mecanicii, dacă nu mai avem altceva. Intre timp caută bine. Supraveghează-1 mereu pe omul acesta. Trebuie să aflăm totuşi cum a evadat cu Atmion.

-Mă voi strădui, spuse locotenentul Neslor cu severitate.

CAPITOLUL XI

Mareea uriaşă de materie antiterrenă a novei izbindu-se de masa gazoasă de materie terrenă, înfuriată de seetee, deveni de-a dreptul nebună... Lua naştere o nouă furtună de o violentă ieşită din comun.

Imensul soare a adăugat prin explozia sa forta materiei difuze înebunite. Şi mai adăugase ceva si mai periculos. Viteză! Tumultul creştea în salturi, in momentele de vîrf ale vitezei. In rapidele prăbuşri depresionare, furtuna dansa şi ardea cu furie îndrăcită. Succesiunea fenomenelor era accelerată, aproape peste limita suportabilă de către materie. Lumina novei alerga cel mai iute, împrăstiindu-si avertismentul orbitor cu mai bine de o sută optzeci si şase de mii de mile pe oră, către toţi cei ce înţelegeau că aceasta izbucnea din marginea unei furtuni interstelare.

Dar avansul avertismentului strălucitor era anulat de colosala viteză a furtunii însăşi. De
săptămîni şi luni alerga prin noapte cu o viteza comparabilă cu a luminii.

Vesela fusese strînsă de pe masă. Maltby se to gîndea: "Intr-o jumătate de oră... o jumătate de oră!"

Se întreba ce se va întîmpla cu o navă confruntată brusc cu mii de gravitaţii de decelerare.

Spuse cu voce tare:

- Ce-am făcut azi? Am stat în bibliotecă. Eram interesat de istoria recentă a colonizării interstelare pămîntene. Sînt curios să văd ce se întîmpla cu grupuri izolate, cum e cazul dellhibrizilor. V-am mai spus, după războiul în care au fost înfrînţi, mai ales din cauza numărului lor redus, dellhibrizii se

ascund de autorităţile din Fifty Suns. Eu am fost printre copii capturaţi, care....

Fu întrerupt de un strigăt venit din panoul comunicaţii:

- Nobilă Doamnă, am găsit!

Se scurse o clipă pînă cînd Maltby recunoscu vocea psihologului şef. Aproape uitase că ea trebuia să-1 supravegheze. Următoarele cuvinte îi produsei frisoane.

- Doua creiere! Adineaori mi-am dat seama, este înzestrat cu dispozitiv dublu de supraveghere... Intreabă-1, întreabă-1 despre furtuni. Intre timp opreşte nava! Imediat!

Privirea întunecată a lui Maltby se ciocni de cea fulgerată de ochii îngustaţi, de culoarea oţelului a Amiralului. Fără ezitare, îşi concentra cele două creiere asupra ei, obligînd-o să rostească.

- Nu te prosti, Locotenente. O persoana poate avea două creiere. Te vei explica mai tirziu.

Spera într-o întîrziere cit mai mare. Aveau la dispoziţie zece minute în care s-ar putea salva. Trebuia să lupte pentru fiecare secundă din acest răstimp, să reziste la toate eforturile lor, să preia controlul asupra situaţiei. Dacă ar fi putu folosi puterea sa hipnotică specială, tridimensională, prin comunicator...

Dar nu mergea. Chingi luminoase se aruncări asupra lui dinspre perete şi se încrucişară in jurul corpului său, îl ţintuiră în scaun ca nişte cabluri invinciblle. In timp ce era legat de miini şi de picioare de această formă de energie palpabilă, un al doilea complex de forţe se ridică în faţa sa, barind calea gîndurilor sale către Amiral, şi in final acest ecran fu condus în jurul capului său, ca o casca.

Era prins atît de bine, de parcă asupra lui ar fi tăbărît o duzină de bărbaţi ce-1 apăsau cu întreaga lor forţă. Maltby se relaxa şi începu să rîda:

- Prea tîrziu, îşi bătu el joc. Aveţi nevoie de o oră cel puţin pentru ca nava să-şi reduca viteza la limita de siguranţă; iar la această viteză nu puteţi vira, pentru a evita cea mai mare furtună din acest colţ de univers.

Nu era chiar adevărat ce spusese. Mai era încă timp si spaţiu să devieze din calea furtunii ce înainta spre ei. Imposibil era să evite coada furtunii sau marginile ce continuau să se bombeze.

Gîndurile îi fură întrerupte de primul strigăt al tinerei femei, un strigăt pătrunzător:

-Motoarele centrale! Reduceţi viteza! Imediat!

Urmă un şoc ce zgudui pereţii şi o forţă imensă îi răsuci muşchii. Maltby îşi reveni şi-şi fixă privirea asupra tinerei. Aceasta zîmbea, o mască îngheţată a zîmbetului, si vorbi printre dinţii încleştaţi:

- Locotenent Neslor, foloseşte orice mijloc fizic sau de altă natură, numai să-1 faci să vorbească.

Trebuie să afli ceva.

- Al doilea creier al său este cheia, sosi vocea psihologului. Nu este dellian. Rezistenţa sa este în limitele normalului. Il voi supune celor mai puternice concentrări şi sugestionări care au fost
aţintite vreodată asupra unui creier uman, pe două direcţii: sex si logică. Va trebui să mă ajutaţi, Nobilă Doamnă, ca obiect al afecţiunii sale.

- Repede! spuse tînăra.

Vocea îi era ca de metal.

Maltby se afla într-o ceată confuză, mentală şi fizică. Adînc în minte, avea senzaţia că era o entitate pe care aceste maşinării se străduiau s-o modeleze. Rezistă. Rezistenţa sa era la fel de puternică precum viaţa însăşi, tot atît de intensă pe cît puteau suporta bilioanele şi trilioanele de impulsuri ce-i străbăteau corpul.

Dar gîndul din afară, presiunea acestuia, crescu în intensitate. Ce prostie din partea lui să reziste Pămîntului, cînd această minunată pămînteancă îl iubea, îl iubea, îl iubea... Era măreaţă această civilizaţie a Pămîntului si a întregii galaxii principale. Trei sute de milioane de bilioane de locuitori! Numai atingerea ei ar fi întinerit Fifty Suns. Ce frumoasă este; trebuie s-o salvez! înseamnă totul pentru mine.

Ca de la distanţă, începu sâ-si audă propria voce, explicînd ce trebuie făcut, cît trebuie să vireze nava, în ce direcţie, cît timp mai avea. Incerca să se oprească, dar inexorabil vocea lui continua să se audă, rostind cuvintele ce semnau a doua înfrîngere pentru Fifty Suns.

Ceaţa începu să pălească. Teribila presiune asupra creierului său supraîncordat slăbi. Blestematul şuvoi de cuvinte încetă să se mai scurgă printre buzele sale. Se ridică în picioare,

conştient că legăturile sale energetice si casca energetică fuseseră îndepărtate. O auzi pe comandant spunînd către un post de comunicaţie:

- Cotind la 0100 vom evita furtuna la o distanţă de şapte săptămîni-lumină. Admit că este o curbă îngrozitor de strînsa, dar cred că trebuie să ne punem măcar la acest adăpost.

Se întoarse către Maltby, fixîndu-1 cu privirea:

- Pregăteste-te şi tu. La o viteză de jumătate de an-lumină pe minut, chiar si a suta parte dintr-un grad viraj îi poate face pe mulţi să ameţească.

- Nu e cazul meu, spuse Maltby, si-şi încorda muşchii dellieni.

Ea leşină în trei rînduri pe parcursul următoarelor patru minute, în timp ce el o urmărea cu privirea. De fiecare dată Lady Laurr îşi reveni în cîteva secunde.

- Noi, fiinţele omeneşti, spuse ea palidă, sîntem slabe. Dar cel puţin ştim să suportăm.

Minutele înfiorătoare abia se tirau. Maltby începu să simtă apăsarea acelei întoarceri infinitezimale. Se gîndi în cele din urmă:
"Cum ar putea spera aceşti oameni să supravieţuiască unei lovituri directe a furtunii?"

Fu întrerupt brusc. O voce bărbătească se auzi liniştită, calmă:

- Am urmat cursul prescris, Nobilă Doamnă, si sîntem în afară de orice per...

Se opri speriat:

- Căpitane, în direcţia furtunii a fulgerat lumina unei nove.

CAPITOLUL XII

In minutele care precedară lovitura dezastrului, nava Star Cluster licărea ca un briliant imens. Strălucirea ce venea ameninţătoare dinspre nova declanşa un vuiet inimaginabil de strigăte alarmate pe toate cele o sută douăzeci de punţi ale navei. Luminile de avertizare scînteiau înnebunite pretutindeni la bord. Ardeau în şiruri drepte, un lîngă alta, de-a lungul celor o

mie trei sute de metri cît era lungimea navei, scăpărînd puternic, asemeni faţetelor unor nestemate. Reflectând lumina, muntele întunecat al carenei semăna cu fabuloasa planeta Cassidor, catre care se îndreptau, aşa cum se vedea ea de departe în întunericul nopţii, presărată cu diamantele strălucitoare ale oraşelor.

Tăcută ca o nălucă, uriaşă şi superbă, depăşind orice imaginaţie, impunătoare prin forţa ei, marea navă aluneca în beznă pe fluviul de timp şi spaţiu, pe traiectoria aleasă.

Nici cînd pătrunseră în marea furtună nu putură vedea nimic. Spaţiul dinaintea lor părea la fel de gol ca orice alt colţ al universului. Masa gazoasă din care se născuse furtuna era atît de plăpîndă încît nava ar fi putut trece prin ea fără s-o ia în seamă, dacă ar fi călătorit cu viteză mica, indiferent cît de violentă ar fi fost dezintegrarea materială în această perturbaţie cosmică, unica sursă de raze cosmice în zonă. Da imensa, catastrofala ameninţare pentru Star Clustc rezulta direct din viteza ei înspăimîntătoare.

Izbirea de această masă de gaze cu o jumătate de an-lumină pe minut. Era asemeni unei tentative de a trece printr-un perete solid, de grosime infinită. Uriaşa navă se zgîlţîi din toate încheieturile cînd decelerarea începu s-o răsucească cu furie. In cîteva secunde folosi toată gama de sisteme de frînare cu care fusese echipată din proiectare.

Incepuse să se descompună...

Totul se desfăşura însă conform planului iniţial, studiat cu grijă de firma constructoare. Odată atinsă o limită de efort, nava se dizolva în nouă mii de secţiuni separate.

Modulele aveau o formă aerodinamică, asemănătoare unor ace uriaşe, lungi de o sută douăzeci si cinci de metri şi late de cincisprezece metri; ţăndările se insinuau viclean prin gaz, lăsînd presiunea enormă a acestuia să se prelingă pe suprafeţele lor netede. Şi totuşi nu era de ajuns... Metalul gemea sub tortura frînării. In camerele de decelerare, bărbaţi si femei zăceau întinşi, la limita inconştienţei, suporiînd aproape insuportabilul. Sute de secţiuni se înclinau în spaţiu, evitîndu-se una pe alta cu ajutorul ecranelor de protecţie automată.

In ciuda menţinerii îngrozitoarei viteze, masa de gaze nu fusese încă traversată. Mai aveau cîţiva ani-lumină de furtună în fată.

Incă o dată limitele rezistenţei umane erau pe cale de a fi depăşite. Acţiunea finală era de ordin chimic, directă, asupra acelor trei mii de fiinţe omeneşti. Fiinţe pentru protecţia cărora, ca unic scop fuseseră concepute şi construite toate acele dispozitive extraordinare de siguranţă. Plăpînde si fragile fiinţe omeneşti, care dintotdeauna continuau să moară peste un anumit prag de presiune, ceva mai puţin de cincisprezece atmosfere.
La comanda promptă a automatelor, podelele basculară, cufundînd toate persoanele de la bord în camerele de decelerare ale fiecărei secţiuni. Operaţia de salvare se înteţi, camerele respective fură umplute instantaneu cu un gaz special. Era umed gazul... si lipicios. Se depunea ca o peliculă pe îmbrăcămmt oamenilor, era absorbit apoi pînă la piele si prin piele de întreg organismul.
Somnul venea uşor, şi cu el o destindere minunată. Sîngele devenea imun la şoc; muşchii, care cu un minut mai devreme erau contractaţi dureros, se relaxară; creierul, impregnat cu chimicalele dătătoare de viaţă ce-1 eliberaseră, nu mai era tulburat nici măcar de vise. Toţi deveniseră extraordinar de flexibili sub presiunea gravitaţiei - 100, 150 de atmosfere de decelerare. Viaţa triumfase.
Marea inimă a Universului bătea în continuare.
Furtuna clocotea în albia sa, din care nu se putea evada, dînd strălucire vieţii, curătind întunericul de propria-i otravă... In cele din urma, micile navete, urmînd traiectorii, diferite, sparsera pereţii laterali ai furtunii.
Incepură să se adune, să se caute una pe cealaltă, de parcă ar fi fost stăpînite de o pasiune irezistibilă, care cerea neapărat intimitatea unirii. Alunecau apoi automat, fiecare în poziţiile avute anterior; nava de război Star Cluster începea si capete din nou formă. Dar mai rămăseseră goluri. Se pierduseră segmente.
In cea de-a treia zi, comandantul provizorii, Marele Căpitan Operativ Rutgers, îi chemă pe căpitanii supravieţuitori pe puntea din faţă, unde-si stabilise temporar cartierul general.
După şedinţă fu transmis un comunicat întregului echipaj:
"In dimineaţa aceasta, la ora 008 a fost recepţionat un mesaj de la Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, I.C.., C.M., G.K.K.. A fost aruncată pe o planetă cu un soare alb-gălbui. Nava s-a strivit la aterizare si este irecuperabilă. Cum toate

comunicaţiile cu ea s-au făcut prin sub-spaţiul radio non-direcţional, şi cum este absolut imposibil si detectăm un astfel de soare printre milioane de sori de acelaşi tip, Sfatul Căpitanilor anunţă cu regret că numele Nobilei Noastre Stăpîne va fi adăugat pe cea mai lungă listă a pierderilor navale cosmice: lista celor pierduţi pentru totdeauna în timpul serviciului.
Luminile amiralităţii vor arde albastru pînă la noi ordine."

CAPITOLUL XIII

Stătea cu spatele către el cînd se apropie. Maltby ezită, apoi se concentra si o ţintui acolo, lîngă bucata de navă ce fusese cîndvâ puntea principală a lui Star Cluster.

Lunguiaţă formă metalică zăcea arsă, pe jumătate îngropată în solul mlăştinos al unei văi întinse. Coada modulului se înfipsese în apele strălucitoare, adînci, de un negru gălbui, ale unui rîu ce se scurgea leneş. Maltby se opri la cîţiva paşi de femeia înaltă şi subţirică. Era în continuare în puterea lui, nu-i sesiza prezenţa. Acesta examina încă o dată decorul ce urma să fie de acum încolo căminul lor. Burniţa întunecată, ce-1 urmărise pe parcursul expediţiei sale de explorare a împrejurimilor, se retrase către marginea gălbuie a văii, înspre "vest". Un mic soare galben se ivi din spatele perdelei de nori, de un ocru întunecat. Strălucirea sa era de-a dreptul orbitoare. Dedesubt se afla o junglă sălbatică ce licărea ciudat în galben şi cafeniu. Pretutindeni acelaşi brun întunecat şi galben intens, aproape lichid.

Maitby se întoarse către tînără, sugestionînd-o să nu-1 vadă, în timp ce el, ocolind-o, se opri în faţa ei. Se gîndise mult la Prea Onorabila Gloria Cecily în timpul acestei plimbări. Deşi, normal, problema unui bărbat şi a unei femei destinaţi să-şi petreacă restul vieţii împreună, singuri pe o planetă îndepărtată, era foarte simplă. Mai ales cînd unul dintre cei doi fusese condiţionat să-1 iubească pe celălalt. Zîmbi amar. Işi dădea seama de originea artificială a acestei iubiri, dar asta nu-1 putea ajuta să se debaraseze de ea.

Maşina de condiţionat îl afectase în adîncul inimii. Din nefericire, n-o influenţase şi pe ea; iar după două zile de

singurătate îi apăru clară situaţia: Lady Laurr nici pe departe nu se gîndea să se supună cerinţelor impuse de situaţie. Sosise momentul să fie atenţionată, nu pentru că o soluţie imediată era necesară, sau doar de dorit ci pentru că trebuia ca ea să priceapă că problema exista. Făcu un pas înainte si o luă în braţe.
Era o femeie înaltă, plină de graţie; se cuibări în braţele lui de parcă ar fi aparţinut dintotdeauna acelui loc. Faptul că se mai afla încă sub controlul lui făcu să-i întoarcă sărutul. Căldura acestui sărut avu
un efect mai presus de intenţiile lui. Intenţionase să-i elibereze gîndurile în mijlocul sărutului.
N-o făcuse.
Cînd o eliberă într-un tîrziu, fu doar o eliberare fizică. Mintea ei era în continuare complet sub dominaţia lui. Un scaun de metal fusese scos din modulul spaţial si rezemat de una dintre uşi. Maltby se îndreptă către el se aşeză şi rămase cu ochii aţintiţi asupra ei. Incepuse să tremure. Flacăra dorinţei ce ardea în el, era o dovadă grăitoare a sugestionării căreia îi fusese supus. Era mai mult decît presupusese analiza anterioară a propriilor sentimente. Crezuse că autocontrolul mai funcţiona încă, dar nu era aşa. Işi închipuise că sarcasmul, uşoara detaşare, obiectivitatea lui îi vor domina reacţiile în această situaţie; realitatea nu se potrivea însă cu ce-si imaginase el. Maşina de condiţionat lucrase cu conştiinciozitate.
O iubea pe această femeie cu violenţă, simpla ei atingere era suficientă pentru a-i împrăştia gîndurile. Inima i se mai linişti în timp ce o studia pe Lady Laurr, cu aparentă detaşare. Era de o frumuseţe impunătoare, deşi aproape toate femeile din rasa dellienilor arătau cu muit mai bine. Buzele ei, deşi de grosime medie, trădau o oarecare notă de cruzime; si mai era ceva în privire care-i accentua aerul crud. Emoţiile ascunse în adîncurile sufletului ei, nu s-ar obişnui prea uşor cu ideea de a fi părăsită pentru tot restul vieţii pe o planetă necunoscută. Trebuia să se mai gîndească la acest lucru. Pînă atunci...
Maltby oftă şi o eliberă din vraja hipnotică, tridimensională, impusă de creierul lui dublu. Işi luase precauţia s-o îndepărteze de el. O privea curios um sta cu spatele spre el, pentru o clipă foarte linistită. Apoi, ea se îndreptă către un mic pîlc de copaci aflaţi pe un dîmb, deasupra terenului umed, fastos. Urcă în vîrful

acestei movilite si-şi îndreptă privirea în direcţia din care venise el cu cîteva minute in urmă. Era evident că-1 căuta. Se întoarse, în sfîrşit, apărîndu-si ochii cu mîna de strălucirea soarelui galben, ce apunea. Coborî de pe colină si-1 zări.

Se opri. Ochii i se îngustară. Continuă să păşească încet; vorbi cu o intonaţie ciudată în voce:

- Nu te-am auzit cînd ai venit. Ai făcut probabil un ocol si te-ai apropiat dinspre vest.

- Nu, spuse el deliberat, am rămas în est tot timpul.

Ea păru să mediteze la cele spuse, privind uşor încruntată, într-un tîrziu strînse din buze, avea acolo vînătaie care o duru probabil, fiindcă tresări, apoi spuse:

- Ce ai descoperit? Ai găsit ceva?...

Tăcu brusc. Probabil în acel moment constientizase existenţa vînătăii de pe buză. Cînd degetele îi atinseră mica pată, ochii i se aprinseră cu violenţă, înainte de a scoate un cuvînt, ei îi spuse:

- Da, aşa este.

Rămase privindu-1 fix. Era încordată de furie înăbuşită. Se relaxa apoi si spuse cu voce tăioasă:

- Dacă mai încerci asta vreodată, voi fi nevoită să te împuşc.

Maltby dădu trist din cap:

- Şi-ţi vei petrece restul vieţii singură aici? O să înnebuneşti.

Văzu însă că furia ei este prea mare pentru acest model de logică, aşa că adăugă iute:

- In plus, va trebui să mă împusti pe la spate. Nu mă îndoiesc că ai putea face acest lucru în timpul serviciului. Dar nu din motive personale.

Spre uimirea lui, ochii femeii se umplură de lacrimi. Lacrimi de furie, evident. Dar, totuşi, lacrimi! Făcu un pas repede spre el si-1 pălmui peste fată:

- Robotule! hohoti ea.

O privi cu tristeţe; apoi izbucni într-un hohot de rîs, spunîndu-i cu o urmă de batjocură în glas:

- Dacă-mi amintesc bine, doamna care tocmai a vorbit, este aceeaşi persoană care a transmis prin radio un mesaj pompos adresat tuturor planetelor din Fifîy Suns, jurînd că în cei cincisprezece mii de ani oamenii de pe Pămînt au uitat toate

prejudecăţile împotriva "roboţilor". E posibil, sfirşi el, ca problema să se dovedească mult mai dificilă la o cercetare mai de aproape?

Nu primi răspuns. Prea Onorabila Gloria Cecily trecu pe lîngă el şi dispăru în inteiorul navei. Ieşi din nou după cîteva minute, cu un aer liniştit. Inlăturase si urmele lacrimilor. Vocea-i sună calmă cînd întrebă:

- Ce-ai descoperit? Mi-am amînat apelul catre navă pînă la întoarcerea ta.

Maltby spuse:

- Aveam impresia că ţi-au cerut să-i chemi la ora 010.

Femeia ridică din umeri. Era o notă de aroganţa, în glasul ei cînd răspunse:

- Vor primi apelurile mele cînd le voi face Ai găsit vreun semn de viaţă inteligentă?

Il năpădi un sentiment de compătimire pentru fiinţa umană din faţa lui, care mai avea încă multe , şocuri de primit.

- In mare parte, înspre vale zona este mlăştinoasă, iar dincolo este jungla, foarte bătrînă. Cîţiva copaci sînt imenşi, deşi în secţiune nu se observă inele de creştere... Mai sînt si nişte animale interesante. Am văzut o fiinţă cu patru picioare şi cu două braţe, ce mă urmărea de la distanţă. Purta o suliţă, dar era prea departe de mine pentru a încerca să-1 hipnotizez. Trebuie să fie un sat pe aici prin apropiere. Probabil pe malul văii. In lunile următoare voi încerca să desfac nava bucăţi şi s-o transport pe un teren mai uscat. Cît despre informaţiile pe care le putem oferi oamenilor de ştiinţă, acestea ar fi: ne aflăm pe o planetă ce aparţine unui soare de tip G. Soarele este mai mare decît majoritatea din această clasă. Mai mare si mai fierbinte, deoarece, deşi e foarte departe, este suficient de cald pentru a menţine în emisfera tropicală, o climă subtropicală. Soarele se afla puţin spre nord la prînz, dar acum se deplasează înapoi spre sud. Pot spune fără şovăială, că planeta are o înclinaţie de aproape patruzeci de grade, ceea ce înseamnă că va veni o iarnă geroasă, deşi nu prea se potriveşte cu vîrsta şi tipul vegetaţiei. Lady Laurr se încruntă.

- Nu pare prea mult, spuse ea. Dar bineînţeles, eu sînt doar un executant.
- Iar eu doar un meteorolog.
- Exact. Hai înăuntru. Poate astrofizicianul meu se lămureşte

mai bine.
- Astrofizicianul tău! spuse Maltby, cu voce scăzută.
O urmă în modul şi închise uşa.
Examina interiorul punţii principale cu un zîmbet trist, în tiriip ce ea se aşeză în faţa monitorului. Strălucirea impresionantă a tabloului de bord ce ocupa cîndva un perete întreg, era acum aproape ironică, întreaga maşinărie pe care o controlase, se afla acum undeva, departe, în spaţiu. Cîndva dominase întregul Nor Magelan; acum pistolul lui Maltby era cel mai puternic instrument din preajmă, îşi dădu seama că Lady Laurr îl privea.
- Nu înţeleg ce se întîmplă, spuse ea. Nu răspund.
- Poate, şi Maltby nu-şi putu stăpîni o vagă notă sarcastică în glas, poate aveau motive întemeiate cînd ţi-au cerut să-i chemi la 010.
Ea făcu o mişcare uşor exasperată, muşchii feţei i se crispară puţin, dar nu răspunse nimic. Maltby continuă cu răceală:
-Oricum, nu contează, îndeplinesc doar un program de rutină, au gijă numai să nu fie încuiaţa nici o portiţă de salvare. Nu văd prin ce miracol ne-ar mai putea găsi cineva.
Femeia părea că nu-1 asculta. Se încruntă spuse:
- Cum se face că n-am auzit niciodată o transmisiune din Fifty Suns? Intenţionam să te întreb mai demult. Nici măcar odată în zece ani n-am prin vreo şoaptă în domeniul radio.
Maltby ridică din umeri.
- Toate aparatele radio lucrează cu frecvenţe ce variază extrem de complicat. Se modifică la flecare douăzecime de secundă. Instrumentele voastre au înregistrat doar un ticăit la fiecare zece minute si...
Fu întrerupt de o voce venită dinspre monitor. Apăru imaginea unui bărbat, Căpitanul Operativ Rutgers.
- In sfîrsit, căpitane, i se adresă femeia. Ce s-a întîmplat?
- Sîntem pe cale sa debarcăm armata pe Cassidor VII, sosi răspunsul. După cum stiti regulamentul cere ca Amiralul...
- Da, da. Acum sînteţi disponibil?
- Nu. Mi-am îngăduit un răgaz să văd dacă totul este în regulă cu dumneavoastră. Ii voi ceda legatura căpitanului Planston.
- Cum merge debarcarea?
- Perfect. Am luat legătura cu guvernul. Par resemnaţi. Trebuie să plec acum. Vă las cu bine doamnă.
Imaginea clipi si figura căpitanului dispă. Ecranul rămase orb.

Fusese cel mai scurt salut care-1 primise cineva vreodată. Dar Maltby scufundat în gîndurile sale nu sesizase.
Totul era deci sfîrsit. Planul disperat al liderilor din Fifty Suns, tentativa lui de a distruge uriaşa nava, se dovediseră zadarnice, împotriva unui dusman invincibil. Se simţea înfrînt, cu toate implicaţiile decurgeau de aici. înţelese într-un tîrziu, că de fapt, lupta nu mai însemna nimic în viata lui, de cîtva timp. Dar gîndul acesta nu reuşi să-i alunge tristeţea.
Zări cum pe fata fină si voluntară a Prea Onorabilei Glora Cccily se amestecau buna dispoziţie cu supărarea. Nu era nici un dubiu, nu se simţea... ruptă de importantele evenimente ce se desfăşurau acolo, în spaţiu. Nu-i scăpaseră nici implicaţiile întreruperii bruşte a convorbirii.
Ecranul se lumină din nou şi apăru un alt chip, pe care Maltby nu-1 mai văzuse pînâ atunci. Era al unui bătrîn fălcos, care li se adresă cu o voce greoaie:
- Am onoarea, nobilă doamnă. Sperăm să aflăm ceva ce ne va ajuta să vă salvăm. Să nu-ţi pierzi speranţa, se spune, pînă nu este bătut ultimul cui în cosciugul tău.
Urmă un chicotit. Femeia îi spuse:
- Căpitanul Maltby îţi va da informaţiile pe care le are, şi apoi, fără îndoială, îi vei putea da cîteva sfaturi, căpitane Planston. Din nefericire, nici eu si nici el, nu sîntem astrofizicieni.
- Nu putem fi experţi în toate, pufni căpitanul Planston. Ei, căpitane Maltby, ce ai să ne spui?
Maltby îi transmise datele, scurt şi concis, apoi ascultă instrucţiunile pe care i le dădu celălalt. Nu erau prea multe:
- Află care este durata anotimpurilor. Ne interesează efectul acela gălbui al luminii solare si predominanţa brunului. Fă fotografiile necesare, folosind un filtru ortosensibil. Foloseşte trei tipuri de filtre, sensibile la roşu, albastru si galben. Ne interesează o analiză a spectrului. Vreau să verific dacă nu cumva avem de-a face cu un soare intens albastru, ultravioletele fiind oprite de atmosfera încărcată, toată căldura si lumina parvenind prin intermediul luminii galbene. Nu vă pot da speranţe, după cum ştiţi Marele Nor este înţesat cu sori albaştri, din care aproape cinci sute de mii mai puternici decît Sirius, încercaţi deci să obţineţi informaţiile despre anotimpuri de la băştinaşi.
Concentraţi-vă în această direcţie. Noroc!

CAPITOLUL XIV

Băştinaşul era circumspect. Se retrăgea mereu înspre junglă, ascunzîndu-se. Cele patru picioare ale sale îi ofereau un avantaj de viteză, de care parea conştient, pentru că revenea din nou, obsedant. Femeia îl privi la început amuzată, apoi exasperată,

- Ce-ar fi, sugeră ea, să ne despărţim si sa-l împing în direcţia ta?

Il văzu pe Maltby încruntîndu-se cînd accepta propunerea, fără tragere de inimă. Vocea lui era dură, trăda încordarea.

-Ne poate atrage într-o capcană. Activează-ţi senzorii din cască şi ia-ţi arma cu tine. Nu te pripi sa tragi, dar dacă eşti ameninţată, nu ezita. O sulita poate produce o rană foarte urîtă, iar noi nu avem la dispozitie mijloacele necesare pentru a trata ceva de genul acesta.

Ordinele lui o iritară pe moment. Parcă Maltby nu înţelegea că era şi ea la fel de conştientă ca si el de imperativele situaţiei. Lady Laurr oftă. Dacă erau obligaţi să rămînă pe această planetă, se impuneau modificări majore de gîndire, şi nu numai din partea ei, gîndi ea cu amărăciune.

- Acum! spuse Maltby, lîngă ea. Repede, Remarcă felul în care se bifurcă valea îngustă. Am trecut pe aici ieri. Cele două crăpături se întîlnesc la vreo sută de metri mai încolo. El a apucat-o pe braţul din stînga, eu voi pleca spre dreapta. Tu te opreşti aici, îl laşi să treacă să vadă ce se întîmplă si apoi îl împingi spre mine.

Maltby se îndepărtă ca o umbră pe poteca întunecată ce şerpuia acoperită de frunziş. Se las liniştea.

Ea aştepta. După un minut se simţi copleşită d singurătate, într-un decor galben-negru lipsit de viata parcă de la facerea lumii.

Inţelese la ce se gîndise Maltby cînd îi spusese cu o zi în urmă că n-ar îndrăzni să tragă în el, riscînd să rămînă singură. Ieri nu ştiuse ce voia să spună. Azi aflase. Singură, pe o planetă fără nume ce se rotea în jurul unui soare mediocru. O femeie ce se trezea în fiecare dimineaţă pe o epavă pe cale de dezmembrare, ce-si odihnea metalul inert pe un sol întunecat, noroios, o pastă gălbuie.
Se opri gînditoare. Fără îndoială, problema dellienilor, a dellhibrizilor si oamenilor trebuia rezolvată si aici, ca si aiurea.
Un zgomot o trezi din visare. Alarmată, zări un cap ca de pisică ce se iţi prevăzător dintr-un şir de tufişuri, aflat la vreo treizece de metri dincolo de luminiş. Era un cap interesant. Ferocitatea era una din calităţile cele mai fascinante ale apariţiei. Trupul gălbui era ascuns de peria vegetaţiei, dar ea avusese de mai multe ori ocazia să-1 zărească pînă atunci. Se încadra în tipul CC, din familia aproape universală a Centaurului. Corpul i se legăna nehotărît pe picioarele din faţă si pe cele din spate.
O privea. Ochii lui negri, mari si scînteieton, erau dilataţi de uimire, îşi sucea capul dintr-o parte în cealaltă. Evident, îl căuta pe Maltby. Gloria ridică arma şi făcu un pas înainte. Creatura dispăru imediat. O putea auzi cu senzorii din cască, fugea îndepărtîndu-se. Deodată paşii îi încetiniră. Apoi nu se mai auzi nici un sunet. "L-a prins", gîndi ea.
Era impresionată. Mintea dublă a dellhibridului era cutezătoare şi capabilă. Ai fi fost într-adevăr păcat ca prejudecata să împiedice acest popor să se alăture civilizaţiei galactice a Imperiului Pămîntului. Cîteva minute mai tîrziu îl privea încercînd să dialogheze cu creatura, folosind blocul de comunicaţii al navei. Ridicînd privirea, Maltby dădu cu ochii de ea. Clătină din cap, zăpăcit parcă:
- Spune că întotdeauna a fost cald ca acum, iar el trăieşte de o mie trei sute de luni. O lună are patruzeci de sori - patruzeci de zile. As vrea să ieşim mai departe de vale. Trebuie să încercăm nişte acţiuni de apropiere şi...
Se opri brusc, înainte ca ea să priceapă ce se întîmpla, mintea îi fu supusă, muşchii i se galvanizară. Fu aruncată, în lateral, către sol, atît de brutal, încît contactul cu pămîntul îi pricinui un adevărat soc.
Rămase întinsă, năucită. Cu coada ochiului zări suliţa înfiptă în locul unde stătuse ea mai devreme, se răsuci, rostogolindu-se

din proprie voinţă de această dată, îndreptîndu-si arma în direcţia din care venise suliţa. Un al doilea centaur se îndepărta în fugă de-a lungul malului dezvelit de vegetaţie. Degetul ei apăsă butonul de comandă şi...
- Nu!
Era Maltby. Continuă cu o voce mai coborîtă:
- Era doar un cercetas trimis de ceilalţi în faţă, pentru a vedea ce se întîmpă. Şi-a făcut datoria. S-a terminat acum.
Ea coborî arma şi constată nemulţumită ca-i tremura mîna, tot corpul îi tremura. Deschise gura pentru a rosti:
- Iţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa!
Apoi se închise la loc. Pentru că vorbele i-ar fi tremurat şi ele. Şi pentru că... I-a salvat viaţa! Gîndurile i se opriră în pragul confuziei totale, şocată de această revelaţie. Era incredibil, nu fusese niciodată ameninţată direct de vreo creatură singulară. Cînd nava ei fusese obligată să treacă printre franjele unui soare; apoi venise catastrofa furtunii prin care tocmai trecuse. Dar acestea fuseseră pericole impersonale, rezolvabile prin mijloace tehnice şi îndelungata ei experinţă de serviciu. Acum fusese altceva, cu totul diferit.
Tot timpul cît dură drumul înapoi către nava încercă să-si explice în ce consta diferenţa. I se păru că descoperi într-un tîrziu.
Maltby transmise datele obţinute.
- Lipsit de spectru. Nu există linii întunecate; două benzi galbene sînt atît de puternice încît mi-au
rănit ochii. După cum aţi sugerat, aparent avem de-a face cu un soare albastru, a cărui puternică radiaţie ultravioletă este oprită de atmosferă. Oricum, acest efect nemaiîntîlnit, este generat de densitatea atmosferică mare a planetei. Alte întrebări?
- Nu... Astrofizicianul părea îngîndurat. Şi nici nu mai am alte instrucţiuni să-ti dau. Trebuie să
examinez acest material. Vrei s-o rogi pe Lady Laurr să preia legătura? As vrea să-i spun ceva personal, dacă nu ai nimic împotrivă.
- Bineînţeles.
Cînd se apropie femeia, Maltby ieşi din navă. Privea răsăritul lunii. Intunericul, remarcase el noaptea trecută, împrăştia pretutindeni o ceată vagă, violetă. Acum se explica!
Dacă ar fi fost reală culoarea aparentă a soarelui, temperatura

pe această planetă, corespunzătoare înclinaţiei axiale, ar fi fost -118 C şi nu 27 C cît avea în realitate. Un soare albastru, unul din cinci sute de mii... Interesant, dar... Maltby zîmbi sarcastic. Se explicau si cuvintele căpitanului Planston: "Nu mai am alte instrucţiuni!"...
Involuntar se cutremură, încercă să se închipuie peste un an, stînd în aceeaşi poziţie, privind către o lună ce nu se schimba. Zece ani, douăzeci...
Işi dădu seama că Lady Laurr ieşise în prag şi-1 privea lung. Maltby se uită în sus, către ea. Dîra de lumină ce venea din interiorul navei imprima pe chipul ei o expresie stranie, îi dădea o înfăţişare lividă, ciudată, după galbenul ce păruse culoarea ei naturală în cursul zilei.
- Nu vom mai primi nici un apel astro-radio, spuse ea, se răsuci si intră în navă.
Maltby dădu din cap, ca pentru el, parcă nepăsător. Era dură şi brutală această întrerupere bruscă a comunicaţiei.Dar prevederile regulamentului pentru astfel de cazuri erau foarte drastice. Naufragiaţii trebuiau să înţeleagă cu cea mai deplină claritate, fără false iluzii sau iluzii stimulate de comunicaţiile radio, că erau pierduţi pentru totdeauna. Singuri pentru totdeauna.
Ei bine, fie! Aceasta era realitatea, trebuia intîmpinată cu hotărîre. Găsise un capitol ce se referea la naufragiaţi, în cărţile citite în biblioteca navei. Se afirma acolo că nouă sute de milioane de fiinţe omeneşti fuseseră declarate pierdute pe parcursul întregii istorii cosmice, pe planete pină atunci nedescoperite. Majoritatea acestor planete au fost găsite apoi din întîmplare. Nu mai puţin de zece mii dintre ele adăposteau mari civilizaţii născute din nucleul originar al naufragiaţilor.
Legea prevedea ca un naufragiat nu se putea sustrage participării la creşterea demografică, indiferent de rangul deţinui anterior.
Era obligat să lase deoparte consideraţiile sentimentale şi individualismul, si să se privească drept un instrument de expansiune al rasei sale. Erau prevăzute chiar şi penalizări, bineînţeles inoperabile dacă indivizii respectivi nu erau găsiţi, dar fără mila în cazul în care recalcitranţii erau descoperiţi.
Era de imaginat că judecătorii puteau considera cazul lor - o fiinţă omenească si... un "robot" - un caz special. Trecuse

probabil o jumătate de oră de cînd şedea acolo. Se ridică, în sfîrşit, conştient că i se făcuse foame. Uitase cu totul de cină. Avu mustrări de conştiinţă. Fir-ar să fie, nu părea să fie momentul potrivit s-o preseze pe Lady Laurr. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia ca ea să înţeleagă să-si ia în primire sarcinile bucătăriei.

Dar nu în noaptea asta.

Intră grăbit, îndreptîndu-se direct către bucătăria compactă cu care era echipat fiecare segment al marii nave. Pe coridor se opri. O dungă de lumină ieşea pe sub uşa bucătăriei. Cineva fluiera uşor, în surdină, dar bine dispus. Se simţea miros de legume gătite şi de friptură proaspătă.

Aproape se ciocniră în uşa bucătăriei.

- Tocmai voiam să te chem, spuse ea.

Cina se desfăşură în tăcere şi o sfîrsiră destul de iute. Puseră vasele în maşina automată de spălat vesela si se aşezară apoi amîndoi pe o canapea. Maltby văzu că femeia îl studia cu o privire uşor amuzată.

- Există vreo şansă, spuse ea deodată, ca un dellhibrid şi o femeie să poată avea un copil?

- Sincer, mărturisi Maltby, mă îndoiesc.

Se lansă în descrierea procesului de presurizare rece prin care se modela protoplasma pentru obţinerea dellhibridului. Cînd îşi încheie expunerea, constată că unda de amuzament din privirea ei dispăruse. Cu un ton ciudat, îi spuse lui Maltby:

- Mi s-a întîmplat astăzi un lucru foarte curios, după ce a trecut pe lîngă mine suliţa aceea. Am înţeles..., pentru o clipă păru că nu-si găseşte cuvintele. Am înţeles că în ceea ce mă priveşte, cel puţin, am rezolvat problema "roboţilor". Bineînţeles, încheie ea liniştită, îmi cunosc datoria. Dar e agreabil să descopăr că-mi placi fără... rezerve.

CAPITOLUL XV

Un soare albastru ce părea galben. In dimineaţa următoare, Maltby, aşezat într-un scaun, încerca să înţeleagă fenomenul. Se aştepta la o vizită a băştinaşilor, aşa că se hotărîse să rămînă în preajma navei. Privirea-i urmărea crestele dezgolite, marginea văii, potecile ce duceau spre junglă, dar...

Era o lege, îşi aminti el, care explica devierea luminii către alte lungimi de undă, spre galben de exemplu. Destul de complicat

si ţinînd cont că instrumentele de la bord erau de fapt doar comenzile instrumentelor înseşi, era obligat să folosească doar matematica pentru a-şi imagina tipul soarelui ce strălucea deasupra capului său. Cea mai mare parte din căldură era degajată de ultraviolete probabil. Dar era o presupunere ce nu putea fi verificată. Aşa d o lăsă baltă.
Intră în navă. Gloria nu se vedea nicăieri, iai uşa de la dormitorul ei era încuiată. Găsi un bilet.
Se întoarse în scaunul său şi începu sa calculeze. O oră mai tîrziu se uita nedumerit la rezultat: un milion trei sute de mii de milioane de mile. Cam o cincime dintr-un an-lumină. Il pufni rîsul. Asta era culmea! Avea nevoie de mai multe date sau...
Sau ce?
Cîntărea situaţia, înţelegerea uluitorului adevăr tîşni în el ca un fulger. Cu un strigăt sări în picioare. Se repezi către uşă, în timp ce o umbră prelungă, întunecată alunecă pe deasupra lui. Umbra era atîtde mare, acoperind instantaneu întreaga vale, încît involuntar Maltby se opri si ridică ochii.
Nava de luptă Star Cluster atîrna deasupra junglei galben-maronie. Tocmai ejecta o navă de salvare ce licări galben-argintiu cînd întîlni razele soarelui. Aceasta începu să coboare, mai avea cîteva clipe pînă să ajungă la sol.
- Cînd te gîndeşti, spuse el, că tocmai acum descoperisem şi eu adevărul...
Ea nu se uită spre el. Ochii îi erau aţintiţi in gol. Maltby continuă:
- Cît despre celelalte, presupun că cea mai buna metodă este să mă bagi într-o cameră de condiţionare şi...
Continuînd să nu-1 privească, îl întrerupse:
- Nu fi ridicol. Nu trebuie să-ţi închipui că mă simt jenată că m-ai sărutat. Te voi primi mai tîrziu la comandament.
O baie, haine noi... şi într-un tîrziu Maltby pătrunse cu ajutorul teleportorului în compartimentul astrofizicienilor, înţelesese în mare parte adevărul, îi lipseau însă detaliile.
- Ah, Maltby!
Şeful departamentului îi ieşi în întîmpinare si-si strînseră mîinile.
- Ce soare v-aţi găsit şi voi! L-am bănuit din prima clipă după descrierile tale ce menţionau
culorile predominante, galben si negru. Bineînţeles că nu vă puteam lăsa să vă faceţi speranţe. E interzis, sti doar! Inclinarea axială, lungimea aparentă a unei veri pe parcursul căreia copacii

de mari dimensiuni nu formează inele de creştere, toate erau sugestive. Spectrul incomplet din care lipsea componenta întunecată era chiar concluziv. Dovada finală a fost că filmul ortosensibil era supraexpus, în timp ce filmele sensibile la albastru şi roşu erau subexpuse rău de tot. Acest tip de stea este extraordinar de cald, încît, practic, întreaga radiaţie energetică se află undeva departe către ultravizibil. O radiaţie secundară, un fel de fluorescentă, chiar în atmosfera stelei respective, produce galbenul vizibil. O minusculă fracţiune din teribila radiaţie ultravioletă este transformată într-o lungime de undă mai, mare de către atomii de heliu. O lampă fluorescentă, dacă vrei, dar de o violenţă ce depăşeşte media cosmică. Radiaţia totală ce ajunge pe planetă este enormă. După ce trece prin mii de mile de ozon absorbant, vapori de apă, dioxid de carbon şi alte gaze, radiaţia ajunge la suprafaţa planetei, alterată.

Nu-i de mirare că băştinaşii spun că a fost întotdeauna cald. Vara durează patru mii de ani.

Radiaţia normală a acestui tip îngrozitor de soare - rata de radiaţie fiind infinită - este aproape echivalentă cu cea a unei supernove în momentul catastrofic de maxim al violenţei. Radiaţia are o perioadă de cîteva ore şi este egală cu cea a o sută de milioane de sori normali. Noi numim această stea, cea mai luminoasă dintre toate, Nova 0; iar în Marele Nor Magellan există numai una singură, uriaşa S. Doradus. Cînd ţi-am cerut s-o chemi pe Lady Laurr şi i-am spus că dintr-o sută de milioane de stele ea a ales...

In acest moment Maltby îi tăie vorba.

- Un moment, spui că ai vorbit cu Lady Laurr noaptea trecută?

- Era noapte acolo jos? se interesă căpitanul Planston.

- Bine, bine... continuă el, era să uit. Căsătoria nu este un lucru important pentru mine, avînd in vedere că sînt un om bătrîn acum. Dar felicitări.

Conversaţia era prea rapidă pentru Maltby.

Creierele sale mai analizau încă prima afirmaţie. Aceea că ea ştiuse tot timpul, începea să înţeleaga, mai bîjbîia încă puţin, cînd percepu cuvintele care urmaseră.

- Felicitări? îngînă el.

- Era timpul să-şi găsească un soţ, bubui căpitanul. A fost o comandantă deosebita

conştiincioasă, să ştii. Şi în plus, va avea un efect încurajator asupra celorlalţi "roboţi"... scuză-ma
Fi convins că pentru mine denumirea nu înseamni nimic.
Oricum, Lady Laurr însăşi a făcut anuntul
acum cîteva minute, aşa că te mai aştept pe aici.
Se întoarse făcîndu-i un semn de salut cu mina lui groasă.
Maltby se îndreptă către teleportorul cel apropiat.
Ea-1 aştepta probabil. Nu voia s-o dezamăgească...

CAPITOLUL XVI

Globul împrăştia o lumină palidă. Avea cam un metru în diametru. Stătea atîrnat în aer, aproximativ în centrul camerei, iar arcul inferior era la nivelul bărbiei lui Maltby. Incruntîndu-se, acesta îşi încorda cele două creiere, se ridică din pat, îşi puse papucii si păşi încet în jurul formei luminoase. Cînd trecu de obiect, acesta se evaporă. Se întoarse repede si... obiectul apăru din nou.
Maltby zîmbi. Era exact ce-si imaginase: proiecţie prin sub-spaţiu, fixată deasupra monitorului,
neavînd o existenţă materială în cameră. De aceea nu puteau fi văzut si din spate. Se încruntă şi mai mult, nedumerit. Dacă n-ar fi ştiut că **ei** nu posedau un astfel de sistem de transmisiuni, ar fi putut crede că un avertisment pentru el să treacă la acţiune. Spera din tot sufletul să nu fie aşa. Era mai hotărît ca niciodată. Şi totuşi cine altcineva ar fi incercat să-1 contacteze? Avu impulsul să atingă butonul, ce ar fi conectat centrul de control al marii nave de război la cele ce se întîmplau în camera lui.
N-ar fi vrut ca Gloria să-şi închipuie că se afla in contact secret cu cei dinafară. Dacă ar deveni teodată bănuitoare, nici măcar faptul că era soţia lui nu i-ar putea salva cele două creiere de la o investigaţie profundă din partea psihologului şef al navei. Locotenent Neslor.
Si totuşi mai avea şi alte îndatoriri decît căsnicia. Se aseză pe marginea patului, uitîndu-se bănuitor către piectul acela ciudat si spuse:
- Sînt pe cale să ghicesc cine sînteţi. Ce vreţi.
O voce foarte puternică, plină de încredere in sine, vorbi prin

glob:
-	Crezi că ştii cine te caută, în pofida mijlocului neobişnuit de abordare?
Maltby recunoscu vocea. Ochii i se îngustară; înghiţi cu ereu. Işi recapătă autocontrolul. Isi aminti a ar mai fi putut exista şi alţi ascultători, care ar fi tas concluzii din recunoaşterea imediată a vocii. Pentru aceşti posibili ascultători continuă iorbească:
-	Logica este relativ simplă. Sînt un dellhibnd la bordul navei pămîntene de război Star-Cluster, care câlătoreste prin zona Fifty Suns a Marelui Nor Magellan. Cine ar vrea să intre în contact cu mine,
dacă nu cei hăituiţi, apartinînd propriei mele rase?
-	Ştiind acestea, îl zgîrtdări vocea, nu ai facut oare nici o încercare să ne trădezi?
Maltby rămase tăcut. Nu era prea incintat de această remarcă. Asemeni propriilor cuvinte, **înţelese** că si acestea erau adresate urechilor indiscrete. Dar nu era un act prietenesc să atragă atenţia ascultătorilor din umbră asupra faptului că păstra această legătură în secret. Il izbi mult mai acut ca înainte, constatarea că trebuia să ţină seama de situaţia sa politică, atît la bordul acestei nave, cît şi in afară, îşi cîntări fiecare cuvînt înainte de a-1 rosti. Se uită fix la obiectul luminos şi ajunse la concluzia ca cel mai bun lucru ar fi să dezvăluie identitatea bărbatului aflat la capătul celălalt al canalului de comunicaţii. Spuse tăios:
- Cine eşti?
- Hunston.
- Oh!
Surpriza lui Maltby nu era simulată. Era o diferenţă între recunoaşterea intimă a unei voci si confirmarea verbală a acestei recunoaşteri. Hunston fusese eliberat după ce Star Cluster localizase Fift Suns. De atunci, Maltby, din cauza situaţiei sale speciale, nu mai intrase în legătură cu lumea de afară Repetă cu glas scăzut, întrebarea pusă mai devreme
- Ce doreşti?
- Sprijinul tău diplomatic.
- Ce?
Vocea deveni mai puternică şi mai trufaşă.
-	Potrivit convingerii noastre, pe care desigur o împărtăşeşti, că dellhibrizii sînt îndreptăţiţi să faca

parte în proporţie egală din guvernul din Fifty Sun neţinînd cont de numărul lor redus, am ordonat
astăzi preluarea controlului pe fiecare planetă a sistemului, în acest moment armata noastră dotată cu
cele mai puternice super-arme din galaxie desfăsoa operaţiunile de debarcare si în scurt timp vor obţi
controlul asupra acestor planete. Mă..., vocea făcu scurtă pauză, mă urmăreşti căpitane Maltby?
Intrebarea avu un efect apăsător, ca linistea survenită după o bubuitură puternică a tunetul. Incet, Maltby îşi revenea din şocul puternic al acest vesti. Se trezi la realitate, deşi lumea se schimba camera rămăsese în continuare aceeaşi.
Camera, el însuşi si... globul luminos. Furia creştea în el ca o flacără puternică. Izbucni brutal:
- Tu ai dat acest ordin...
Se stăpîni. Mintea începu să-i lucreze, încercînd să priceapă. Examina implicaţiile acestei informaţii. In cele din urmă, înţelese că poziţia pe care se afla el nu-i dădea şanse să discute acest subiect cu cîstig de cauză.
- Te bazezi pe acceptarea faptului împlinit. Din cîte cunosc eu despre politica Imperiului Pămîntului, sînt convins că visurile tale sînt zadarnice.
- Dimpotrivă, sosi imediat replica. Trebuie convinsă doar Lady Laurr. Are puteri depline în
luarea deciziilor, după cum consideră ea necesar. Iar ea este soţia ta.
Maltby ezită. Era interesant, Hunston acţionase pe cont propriu iar acum îi cerea sprijinul. Nu era însă foarte de mirare. Maltby rămase tăcut multă vreme, înţelegînd că el **ştiuse** de fapt că urma să se întîmple ceva. Ştiuse chiar din clipa în care aflase că nava pămînteană descoperise civilizaţia din Fifty Suns, cu cîteva luni în urmă. In zece ani, în cinci ani, chiar într-un singur an, Pămîntul va consfinţi pentru totdeauna în Fifty Suns un sistem democratic după structura sa prezentă. Iar legile acestui sistem excludeau în mod clar dellhibrizii de la orice participare la guvernare, în acea clipă, pentru o lună cel mult, o schimbare era teoretic posibilă. După aceea...
Era evident că el unul acţionase prea încet pentru luarea unei decizii. Pasiunile celorlalţi născuseră din idei, valuri de acţiune. Ar fi trebuit să părăsească nava cumva, să afle ce se întîmplă.

Deocamdată trebuia să fie prevăzător.
Nu am nimic împotrivă să prezint argumentele tale soţiei mele, spuse Maltby. Dar anumite afirmaţii nu prea m-au convins. Ai spus "cele mai puternice super-arme din galaxie". Recunosc că această metodă de folosire a sub-spaţiului radio este nouă pentru mine, dar afirmaţia respectivă, luată în ansamblu este un nonsens. Nu poţi cunoaşte armamentul de care dispune această navă de luptă pentru că, în pofida ocaziilor care le am, nu ştiu nici eu. Mai mult chiar, poţi să-ţi închipui că navă solitară pornită să cartografîeze universul nu cară cu ea armele cele mai sofisticate pe care le-a putut inventa Pămîntul. Izolaţi cum am fost pînă acum, nu poţi decît să ghiceşti care sînt aceste arme şi să declari singur că ale tale sînt cu certitudine mai tari. Deci întrebarea mea este: de ce e nevoie să pomeneşti de o asemenea ameninţare? Din toate argumentele tale, acesta este cel mai puţin în măsură să stîrnească entuziasm pentru cauza ta. Ce zici?
Pe puntea principală a marii nave, Amiralul se întoarse cu spatele către ecranul pe care urmărea camera lui Maltby. Faţa ei era crispată. Spuse rar către femeia de lîngă ea:
- Ce e de făcut, Locotenent Neslor?
Psihologul şef răspunse imediat:
- Cred, nobilă doamne, că se întîmplă ceea ce am prevăzut, cînd am discutat despre efectele ,
psihologice ale căsătoriei tale cu Peter Maltby.
Amiralul se holbă uimită la subordonata sa:
- Ai înnebunit? Reacţia lui a fost cît se poate de corectă. Imi spusese în linii mari părerea lui despre
situaţia din Fifty Suns; şi fiecare cuvînt de-acum se potriveşte cu...
Se auzi un bîzîit de la staţia de comunicaţii ale navei.
Chipul unui bărbat se ivi pe ecran.
-Draydon, spuse el, comandant la comunicaţii vă vorbeşte, în legătură cu întrebarea despre ultra-
undele radio focalizate asupra camerei soţului dumneavoastră: un dispozitiv similar a fost inventat
în galaxia principală în urmă cu o sută nouăzeci de ani. Se intenţiona să fie dotate cu astfel de aparate
toate navele de luptă noi, şi de asemenea navele mai vechi peste clasa croazieră. Noi am plecat în misiune

înainte de a fi începută producţia de serie, în acest domeniu, cel puţin, dellhibrizii au egalat invenţiile
geniului creator al omului, deşi e dificil de spus cum atît de puţini au realizat atît de mult. Faptul că dellhibrizii sînt în număr atît de mic face foarte probabil ca aceştia să nu-si dea seama că detectoarele noastre pot raporta imediat prezenţa manifestărilor lor energetice. E imposibil ca ei să fi descoperit toate efectele secundare ale invenţiilor lor. Alte întrebări, nobilă doamnă?
- Da, cum funcţionează?
- Energie. Energie veritabilă, nealterată. Ultra-undele sînt direcţionale către un con larg, către o amplă porţiune din spaţiu, în care se presupune că se afă nava receptoare. Fiecare motor al navei este pus în mişcare pe bază de radiaţii. Părerea mea este că acest contact a fost stabilit de la o distanţă mai marede trei mii cinci sute de ani-lumină.
- Da, Lady Laurr era nerăbdătoare, dar care e principiul? Cum, de exemplu, a ales Star Cluster
dintr-o sută de alte nave?
- După cum ştiţi, nava noastră emite constant radiaţii de identificare pe o anumită frecvenţă. Ultra-
undele sînt acordate pe această frecvenţă si cînd îşi ating ţinta, reacţionează instantaneu. Imediat toate razele focalizează pe centrul sursei undelor de identificare si rămîn focalizate, necondiţionate de viteză sau schimbări de direcţie. Normal, odată focalizată unda purtătoare, devine foarte simplă trimiterea unei imagini sau a unei voci pe acest suport.
- Inţeleg. Mulţumesc.
Părea îngîndurată. întrerupse comunicaţia şi se întoarse din nou către imaginea camerei lui Maltby.
- Foarte bine, spunea soţul ei, îi voi prezenta propunerile tale.
Răspunsul globului de lumină fu dispariţia sa bruscă. Lady Gloria era liniştită, întregul dialog fusese înregistrat, astfel că partea pe care n-o auzise putea fi reluată. Se întoarse încet către Locotenentul Neslor si dădu glas gîndurilor care n-o părăsiseră nici un moment.
- Ce motiv ai pentru ceea ce spuneai înainte de a fi întrerupte?
- Ce s-a întîmplat acum este de fapt în întregime problema locuitorilor din Fifty Suns, spuse cu răceală femeia mai în vîrstă. E prea importantă pentru ei pentru a-ţi permite vreo ingerinţă. Soţul tău trebuie

să plece de pe navă, iar tu trebuie să accepţi să fii condiţionată împotriva iubirii pentru el, pînă se rezolvă situaţia, înţelegi, nu-i aşa?
- Nu, spuse Lady Laurr cu încăpăţînare. Nu înţeleg. Pe ce se bazează această opinie?
- Sînt mai multe motive. Unul ar fi faptul că eşti căsătorită cu el. Doamnă, nu ai fi luat niciodată de
soţ un om obişnuit.
- Bineînţeles, zise mîndră Gloria. Chiar tu ai afirmat că ambele coeficiente I.Q. ale sale sînt mai
mari ca ale mele.
Locotenent Neslor rîse caustic.
- De cînd te interesează pe tine I.Q.? Daca acesta ar fi un motiv pentru alegerea cuiva, atunci
familiile regale si nobiliare ale galaxiei ar fi fost demult saturate de profesori şi oameni de ştiinţă. Nu,
nu, căpitane, există într-o persoană de rang înalt un sentiment instinctiv al măreţiei care n-are nimic de-a
face cu inteligenţa sau îndemînarea. Nouă, muritorilor de rînd, ni se poate părea nedrept, dar nu
avem-încotro. Cînd domnia sa intră într-o încăpere, ne poate displace, îl putem urî, îl putem ignora sau
îl putem lua peste picior. Dar niciodată nu vom fi indiferenţi faţă de el. Căpitanul Maltby are acest aer.
S-ar putea să nu-ţi fi dat seama cînd te-ai măritat cu el, dar în subconştientul tău ai simţit cu siguranţă.
- Dar nu-i decît un căpitan în armata din Fifty Suns si pe deasupra si un orfan, crescut pe
cheltuielile statului, protestă Amiralul.
Locotenent Neslor vorbi mai departe cu răceală:
- El ştie cine este, nu te îndoi de asta. Singurul meu regret este că te-ai măritat cu el atît de repede,
impiedicîndu-mă să fac o examinare detaliată a celor louă minţi ale sale. Mă interesează foarte mult acest
caz.
- Mi-a spus tot.
- Nobilă doamnă, răspunse acid psihologul, fii atentă la ce spui. Avem de-a face cu un individ al
tărui I.Q. este peste o sută şaptezeci. Fiecare cuvînt rostit aici exprimă încrederea femeii în iubitul ei. Eu

nu pun problema credibilităţii sale în faţa ta. In măsura în care am putut să-l observ, pot spune că este un om priceput si cinstit. Deciziile tale finale insă, privitoare la Fi'fty Suns, nu trebuie să fie influenţate de viaţa ta emoţională. Pricepi acum?
Urmă o tăcere prelungită si apoi o înclinare aproape imperceptibilă a capului, de încuviinţare.
- Abandonează-1 pe planeta Atmion, spuse ea cu voce fără vlagă. Trebuie să ne întoarcem pe Cassidor.

CAPITOLUL XVII

Maltby privea de la sol cum pălea imaginea lui Star Cluster în ceaţa albăstruie a norilor. Se întoarse apoi, se urcă într-o maşină de teren şi se îndreptă către hotelul cel mai apropiat. De acolo făcu primul apel. Peste o oră sosi o tînără care-1 salută la repezeală. Avea un aer uşor ostil cînd îl privi. Se apropie de el, îngenunchie uşor si-i sărută mîna.

- Ridică-te, spuse Maltby.

Ea se ridică şi se retrase un pas, privindu-1 cu o căutătură uşor amuzată, uşor neîncrezătoare. Maltby se gîndea sardonic la situaţia lui. Cînd Peter Maltby, ultimului lider ereditar în funcţie, fusese capturat de dellieni, în aceeaşi bătălie în care tatăl său fusese ucis, ambiţiile multor dellhibrizi capabili erupseră violent. Decizia luată de generaţiile anterioare ca puterea să se transmită prin moştenire ereditară era singura soluţie practică, de a conduce. In urma unor lungi dezbateri, conducătorii mai mici si-au dat consimţămîntul să reafirme drepturile lui Maltby. Incepuseră chiar să creadă că e în avantajul dellhibrizilor ca liderul lor să fie educat de autorităţile din Fifty Suns. Mai ales cînd buna purtare a lui Peter si a celorlalţi prizonieri, crescuţi si ei printre dellieni si non-dellieni, putea fi o cale de a recîstiga simpatia populaţiei locale. Cîţiva lideri mai bătrîni aveau impresia că de fapt el era singura sansa de supravieţuire a rasei lor.

- Situaţia e următoarea, vorbi Maltby. Sînt convins că în costumul pe care îl port am un emiţător recepţionat de un detector de pe Star Cluster. Am nevoie de cineva să poarte costumul cînd mă duc în oraşul ascuns.

- Sînt sigură că se poate aranja. Nava va sosi mîine la miezul nopţii în punctul de întîlnire. Va puteţi descurca?
- Voi fi acolo.
Ea ezită.
- Mai e ceva?
- Da. Cine-1 susţine pe Hunston?
- Tinerii, spuse ea fară şovăială.
- Dar tinerele?
La această întrebare ea zîmbi.
- Sînt aici, nu-i aşa?
- Da, dar numai cu jumătate de inimă.
- Cealaltă jumătate, spuse ea fără să mai zîmbească, este cu un tînăr care luptă într-una din
unităţile lui Hunston.
- De ce nu ţi-e întreaga inimă acolo?
- Fiindcă nu cred că trebuie să-i părăseşti pe cei care te conduc, la primul semn de criză. Ne-am ales un sistem ereditar de multă vreme. Noi, femeile, nu aprobăm aceste acţiuni aventuriste, conduse de un aventurier ca Hunston, deşi ne dăm seama că trecem printr-o perioadă de criză.

- Vor muri mulţi pînă se va sfirsi povestea asta, spuse grav Maltby. Sper ca tînărul tău să nu se afle printre ei.

- Mulţumesc, spuse ea si ieşi.

Erau nouă planete fără nume, nouă oraşe ascunse, în care trăiau dellhibrizii. Ca şi planetele, oraşele n-aveau nici ele nume. Se refereau la ele folosind un accent subtil în felul cum pronunţau în frază "oraşul", în toate cazurile, oraşele se afiau în subteran, trei dintre ele sub imense şi veşnic agitate oceane, două sub nivelul munţilor si celelalte patru... nimeni nu ştia.

Maltby descoperise în timpul călătoriei sale anterioare că nu ştia nimeni. Ieşirile se aflau departe de oraşe, tunelele ce duceau către ele se încolăceau sinuos, astfel încît marile nave spaţiale erau obligate sa înainteze cu viteze foarte scăzute. Nava care veni după Maltby întîrzie zece minute. Era condusă aproape numai de femei, dar avea la bord şi cîţiva bărbaţi mai în vîrstă, inclusiv trei dintre foştii sfetnici ai tatălui său, Johnson, Saunders, Coolings. Cel din urmă se făcu purtătorul de cuvînt al celorlalţi.

- Nu sînt sigur domnule, că e indicat să vii în oraş. Există o anumită ostilitate acolo, chiar si printre femei. Se tem pentru

fii, soţii şi iubiţii lor şi le rămîn credincioase. Toate acţiunile lui Hunston si al acoliţilor săi s-au făcut în secret. N-avem idee despre ce se întîmplă. Nu ai ce informaţii să afli în oraşul ascuns.

- Nici n-am sperat să aflu ceva. Vreau să ţin un discurs în care să prezint situaţia generală aşa cum o vad eu.

Mai tîrziu, cînd Maltby se văzu în faţa auditoriului său, nu se auziră aplauze. Cei douăzeci de mii de oameni din imensa sală îi ascultară cuvintele în tăcere, tăcere ce devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce descria cîteva din armele pe care le poseda Star Cluster.

Cînd prezentă politica Imperiului Pămîntului faţă de coloniile îndepărtate, ca Fifty Suns,
dezaprobarea lor deveni din ce în ce mai evidentă. El încheie cu o amară convingere:

- Dacă dellhibrizii nu pot ajunge la o înţelegere cu pămîntenii, sau nu descoperă alte metode de a învinge puterea Pămîntului, atunci toate victoriile preliminare sînt inutile, fără sens şi ne vor conduce cu siguranţă către un dezastru. Nu există în Fifty Suns o armă atît de puternică încît să înfrîngă nava de război Star Cluster, ca să nu mai vorbim de celelalte nave pe care le-ar putea trimite Pămîntul aici de urgenţă. Astfel...

Fu întrerupt. De-a lungul întregii săli, difuzoare puternice urlau la unison:

-*E* spionul nevesti-si pămîntene. N-a fost niciodată de-ai noştri.

Maltby zîmbi sumbru. Deci prietenii lui Hunston hotărîseră că argumentele sale ar putea da rezultate şi iată răspunsul lor. Aşteptă ca întreruperea organizată să ia sfîrsit. Dar minutele se scurgeau si debandada sporea în loc să scadă. Audienţa nu era de părere că urletele ar putea fi o formă logică de argumentare. Sub privirile lui Maltby, cîteva femei furioase smulseră boxele la care putuseră ajunge, dar foarte multe difuzoare se aflau montate în tavan. Confuzia creştea.

Hunston si oamenii lui ştiau desigur că astfel îşi iritau suporterii, gîndi Maltby încordat. Cum de-au îndrăznit să-şi asume acest risc? Un singur răspuns se impunea: trăgeau de timp.
Aveau ceva ascuns în mîneca lor colectivă, cev mare, care va domina iritaţia şi opoziţia.

O mînă se aşeză pe braţul său. Se întoarse si văzu pe Coolings. Bătrînul părea neliniştit.

- Nu-mi place asta, strigă el acoperind zarva. Dacă au mers atît de departe, ar avea îndrăzneala sa încerce să te asasineze. Ar fi poate mai bine să te întorci imediat pe Atmion sau Cassidor, sau oriunde ai chef să te duci.

Maltby arăta îngîndurat. Zise în sfîrsit:

- Trebuie să mă întorc pe Atmion. Nu vreau ca cei de pe Star Clustcr să bănuiască cumva că am hoinărit. Intr-un fel, se pare că nu mai am nimic de făcut aici, dar cred că ar trebui să păstrăm totuşi legătura, ne-ar fi folositor.

Zîmbi trist.

Era adevărat că Gloria fusese condiţionată să nu-1 mai iubească, dar el rămăsese condiţionat îndrăgostit de ea. Oricît s-ar fi străduit, nu putea respinge realitatea acestui fapt.

- Dacă se întîmplă ceva, spuse el, ştiţi cum să mă găsiţi.

Situaţia de aici nu avea darul să-i doboare amărăciunea. Era aproape sigur că Hunston se va da peste cap pentru ca nici o ştire să nu sosească în oraşul ascuns de pe planeta fără nume. Cum va obţine el vesti, era altă problemă.

Se simţi brusc abandonat. Ca un paria, părăsi podiumul. Zgomotul se stinse în urma lui.

Zilele trecură în linişte. Cel mai derutant lucru pentru Maltby era că nu mai auzise nimic despre Star C1uster. Ore în şir, o lună întreagă, bîntui fără ţintă dintr-un oraş în altul. Singurele ştiri care soseau se refereau la succesele dellhibrizilor. Se vedea de departe că erau vopsite. Pretutindeni Hunston cucerise, după cum se părea, controlul asupra staţiilor de radio; iar rapoartele însufleţite vorbeau despre cum i-au aclamat furtunos locuitorii din Fifty Suns pe noii lor stăpîni, lideri în lupta împotriva navei imperiale. Impotriva oamenilor, ai căror strămoşi, în urmă cu cincisprezece mii de ani au masacrat toţi "roboţii" care le picaseră în mînă, fortîndu-i pe supravieţuitori să zboare înspre acest îndepărtat nor de stele. Iar şi iar, tema se repeta. Nici un "robot" -acesta era cuvîntul folosit - nu putea avea încredere ntr-o fiinţă omenească după cîte înduraseră în trecut. Delhibrizii urmau să salveze lumea "roboţilor" de mincinoşii reprezentanţi ai Pămîntului si nava lor de război.

De cîte ori era menţionat numele navei pămîntene, răzbătea o notă neliniştitoare de triumf din declaraţiile lui

Hunston. Maltby tresări, nu pentru prima oară, în timp ce-şi lua prînzul pe terasa unui restauram. Era a treizeci si una zi. O muzică discretă, deşi destul de răsunătoare, picura deasupra capului său dintr-un difuzor ce făcea parte din reţeaua de informare a publicului. Era literalmente deasupra capului său, deoarece era mult prea preocupat ca să mai perceapă vag şi sunetele din jurul lui.

Il obseda o întrebare: ce s-a întîmplat cu Star Cluster? Unde putea fi?

Gloria spusese: "Vom trece la acţiune imediat, Pămîntul nu recunoaşte dictatura unei minorităţi. Delhibrizilor li se vor oferi privilegii democratice şi egalitate, nu dominaţie. E hotărît."

Era destul de rezonabil, gîndi Maltby, DACĂ fiinţele omeneşti renunţaseră la prejudecăţile împotriva aşa numiţilor "roboţi". Era un dacă foarte mare; iar faptul că fusese debarcat atît de prompt dovedea că problema nu era încă rezolvată.

Gîndul îi fugi, cînd deasupra sa muzica se încheie cu o notă stridentă. Scurtul moment de linişte fu spulberat de inconfundabila voce a lui Hunston:

- Către întreaga populaţie din Fifty Suns fac următorul anunţ: nava de război pămînteană nu mai reprezintă un pericol. A fost capturată de către dellhibrizi printr-un şiretlic abil şi se aflä pe Cassidor, unde îşi dezvăluie în momentul de fată multele sale secrete experţilor noştri. Locuitori din Fifty Suns, zilele de încordare si incertitudine s-au sfirşit. Problemele voastre vor fi administrate pe viitor de semenii şi protectorii voştri, delhibrizii. Ca lider al lor si al vostru, declar acum că vă revine, tuturor celor treizeci de bilioane de locuitori de pe cele şaptezeci de planete, datoria de a vă pregăti pentru vizitele ce vor urma, asigurîndu-vă că nici o altă navă de război nu se va mai aventura vreodată în Marele Nor Magellan, pe care-1 declarăm solemn spaţiul nostru vital, sacru şi inviolabil, pentru totdeauna.

Dar asta pentru viitor. Deocamdată, am reuşit să atragem în cursă cel mai hidos pericol din istoria noastră, în consecinţă, declarăm trei zile de sărbătoare. Se decretează muzică, ospeţe, veselie...

La prima vedere, părea că nu mai era nimic de schimbat. Maltby mergea în lungul unui bulevard mărginit de copaci, flori si case frumoase. După un timp, mintea lui încerca să-şi închipuie o imagine cu o navă de război invincibilă capturată, si

împreună cu ta tot echipajul... dacă mai era în viaţă. Cum fusese posibil? Pe tot întunericul universului, cum?

Delhibrizii, cu minţile lor duble puternice şi hipnotice, dacă ar fi fost acceptaţi la bord în număr suficient de mare, puteau lua în stăpînire voinţele tuturor ofiţerilor superiori, erau în stare de acest lucru.

Dar cine ar fi fost atît de nebun pentru a lăsa un astfel de grup să urce la bord? Pînă în urmă cu o lună, Star Cluster avusese cel puţin doi protectori împotriva unui astfel de final dezastruos al lungii sale călătorii. Primul era Locotenent Neslor, abilul psiholog al navei, care si-ar fi băgat fără ezitare nasul in conştiinţa oricărei persoane care ar fi pătruns pe navă. Al doilea paznic fusese chiar el, căpitanul Peter Maltby, al cărui creier dublu ar fi recunoscut instantaneu prezenţa unui alt dellhibrid.

Numai că Maltby nu se afla pe navă, ci se plimba pe această liniştită, minunată stradă, copleşit te uimire si consternare. Se afla acolo deoarece... Oftă, înţelegînd deodată marele si tristul adevăr. De aceea îi apăruse globul luminos si Hunston fusese atît de convingător. Cuvintele lui avuseseră rolul de a-i ascunde intenţiile reale, întreaga piesă fusese regizată pentru a-1 alunga de pe navă pe singurul om care ar fi simţit instantaneu prezenţa altui delhibrid. E greu de precizat cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi descoperit pe intruşi. Trădarea unui semen al său din dragoste pentru o femeie străină era de neconceput. Şi totuşi, n-ar fi permis nici ca ea să fie capturată. Probabil reacţia lui ar fi fost să-i avertizeze pe posibilii cuceritori să se ţină departe de navă. Opţiunea ce i s-ar fi impus în momentul unui atac, ar fi solicitat din greu capacitatea logică a creierului său. Oricum, acum nu mai conta. Evenimentele îşi urmaseră cursul lor, fără a-1 întreba pe el. Nu mai putea schimba mare lucru. Acapararea puterii politice în Fifty Suns, prinderea puternicei nave de război, erau fapte mai presus de influenţa unui om care fusese depăşit de evenimente. Oricînd putea fi ucis, fără să-1 regrete cineva, nici măcar foştii săi suporteri. Nu mai era cazul să contacteze oraşul ascuns în acest moment triumfal pentru Hunston.

Concluzia era că trebuia să facă totuşi ceva. Dacă era adevărat că Star Cluster fusese capturat, atunci şi Prea Onorabila Gloria Cecily era prizonieră. Iar Lady Laurr, pe lîngă celelalte titluri nobiliare, mai era si doamna Peter Maltby.

Aceasta era realitatea. De aici se născu pentru prima oară în viaţa solitară a lui Maltby un ţel personal.

CAPITOLUL XVIII

Curtea de parcare a navelor spaţiale se întindea larg în faţa lui. Maltby se oprise pe trotuar la cincizeci de metri de intrarea principală a ofiţerilor, şi-si aprinse o ţigară degajat. Fumatul era un obicei specific non-dellienilor iar el nu-1 practicase niciodată. Dar cineva care voia să ajungă de pe planeta a patra a soarelui Atmion pe Cassidor VII fără să folosească o cursă regulată, avea nevoie de un paravan.

Işi aprinse ţigara în timp ce privirea-i se oprea asupra ofiţerului însărcinat cu paza porţii. Porni spre intrare cu pasul uşor al omului cu conştiinţa curată. Aşteptă pufăind, în timp ce celălalt, un dellian, îi examina actele. Indiferenţa lui era o mască, în sinea sa îl treceau transpiraţiile: un dellian! Cu o astfel de ersoană hipnoza era imposibilă, cu excepţia poale a cazurilor de surpriză.

Ofiţerul rupse tăcerea:

- Intraţi pe uşa din spate, căpitane, as vrea să vă vorbesc.

Primul creier al lui Maltby fu inundat de teamă, dar cel de-al doilea deveni brusc vigilent, se tensiona aemeni oţelului supus brusc unei presiuni. Fusese descoperit? Era pe cale să-şi folosească cele două minţi ale sale, dar ezită. "Aşteaptă!" îşi spuse. Era timp suficient să acţioneze dacă celălalt ar fi încercat sa sune alarma. Trebuia să testeze pînă la capăt teoria că Hunston nu avusese vreme să închidă toate portile.

Se uită sever către faţa gardianului. Dar frumosul chip, tipic dellian, rămase impasibil.

Dacă fusese trădat, era oricum prea tîrziu pentru folosirea calităţilor lui speciale, hipnotice.

Dellianul începu cu o voce coborîtă, fără nici un fel de preambul:

- Am primit ordin să vă reţinem, căpitane.

Se opri si se uită lung si curios către Maltby, care tatonase prudent cu cele două minţi ale sale. Intilnise o barieră de netrecut si se retrase înfrînt si descumpănit. Nu sesizase nimic

ameninţător totuşi.

Maltby îl studie atent pe individ.

- Da? spuse el prudent.

- Dacă vă las înăuntru, spuse dellianul şi se întimplă ceva, să zicem, dispare o navă, eu voi fi responsabil. Dar dacă nu vă las si plecaţi în altă direcţie, nu va bănui nimeni că aţi fost pe aici...

Ridică din umeri şi zîmbi.

- Simplu, nu?

Maltby se holbă la el confuz.

- Mulţumesc, spuse el, dar nu înţeleg.

- Nu ne-am hotărît.

- In legătură cu ce?

- In legătură cu dellhibrizii. Că au pus mîna pe putere e în regulă, dar armata noastră nu-şi calcă legămintele sau jură credinţă în zece minute. Şi în plus, nu sintem siguri ca oferta Pamintului n-a fost cinstita.

- De ce-mi spuneti mie toate astea? In definitiv din punct de vedere fizic si eu sint un dellhibrid.

Celalalt zimbi.

- S-a discutat mult despre dumneavoastră prn popotele noastre. N-am uitat că sînteţi alături de noi
de cincisprezece ani. Deşi poate n-aţi observat, v-am supus la nenumărate teste în acest timp.

- Am observat, spuse Maltby cu figura întunecată de amintiri. Am avut impresia că n-an
trecut testele.

- Le-aţi trecut.

Urmă tăcerea. Dar Maltby începu să simţ tulburarea unui fir de emoţie. Fusese atît preocupat de propriile sale griji încît reactia locuitorilor din Fifty Suns la schimbarea politică, de o manieră cataclismică, abia-1 atinse. Gîndindu-se mai bine, îşi aminti că observase şi printre civili aceea: nesiguranţă exprimată mai devreme de către ofiţer,

Dellhibrizii înşfăcaseră puterea într-un moment psihologic minunat ales. Dar victoria lor nu e definitivă. Mai era loc în continuare si pentru ţelurile altora. Maltby spuse simplu:

- Vreau să ajung pe Cassidor, să aflu ce s-a întîmplat cu soţia mea. Cum sa fac?

- Comandanta lui Star Cluster este într-adevr soţia

dumneavoastră! N-a fost doar propagandă?
- Este într-adevăr soţia mea, recunoscu Malltby.
- Şi s-a căsătorit cu dumneavoastră ştiind sînteţi "robot"?
- Am petrecut săptămîni în şir în biblioteca navei, spuse Maltby, uitîndu-mă la versiunea
Pămîntului asupra masacrării "roboţilor", care a avut loc acum cincisprezece mii de ani. Explicaţia lor e
că a existat o perioadă scurtă de redeşteptare in rîndul maselor a unor prejudecăţi rasiale ancestrale care după cum ştiţi erau ancorate în frica de necunoscut şi, bineînţeles, în antipatie pur si simplu. Dellienii erau nişte indivizi superbi, iar cu puterile lor ciudate, fizice şi mentale, păreau să fie superiori oamanilor născuţi normali, si de aici, dintr-un salt, s-a trecut de la frică la o ură panicată. Au început linsajele.
- Dar non-dellienii care au făcut posibilă evadarea si despre care se ştie totuşi atît de puţin?
Maltby zîmbi cu amărăciune.
- Asta-i culmea ironiei. Ascultă...
Cînd îşi sfîrşi explicaţia, ofiţerul întrebă nehotărît:
- Oamenii de pe Star Cluster ştiu acest lucru?
- Le-am spus eu. Intenţionau să anunţe acest lucru înainte ca nava să plece înapoi spre Pămînt.
Urmă iar un moment de tăcere.
- Ce credeţi despre afacerea asta cu dellhibrizii care au luat sub control guvernul si se pregătesc de
rezboi.
- Sînt nehotărît.
- Ca noi toţi.
- Ceea ce mă îngrijorează e că vor sosi şi alte nave de pe Pămînt şi unele dintre ele, cel puţin, nu
vor putea fi capturate prin şmecherii.
- Da, spuse dellianul, ne-am gîndit la asta.
Se instala din nou tăcerea şi dură mai mult ca ta trecută, pînă ce Maltby îşi reformulă cererea:
- Există vreo cale să ajung pe Cassidor?
Dellianul rămase cu ochii închişi, ezitînd într-un tîrziu oftă.
- E o navă care va pleca peste două ore. Căpitanul Terda Laird nu se va opune, cred,
prezenţei dumneavoastră la bord. Dacă vreţi să mă urmaţi, căpitane.

Maltby trecu de poartă şi pătrunse în penumbra marilor hangare. Avu o senzaţie ciudată de relaxare cind se simţi în spaţiu; nu înţelese chiar imediat de unde i se născuse această senzaţie. Tensiunea interioară produsă de sentimentul singurătăţii într-un univers străin i se spulberase.

CAPITOLUL XIX

Intunericul de dincolo de hublouri avu un efect calmant asupra gîndurilor sale. Privirea i se pierdu in cerneala neagră presărată cu scînteile strălucitoare al stelelor. Se simţea singur.
Rememora cu nostalgie nenumăratele ore petrecute în spaţiu, cînd era meteorolog la bordul lui Atmion. Apoi fusese alungat de o suspiciune de nedepăşit.
Adevărul era, poate, că fusese crescut intenţionat separat de ceilalţi pentru ca nimănui sa nu-i treacă măcar prin minte să umple prăpastia ce-l despărţea de colegii săi. Aflase însă că suspiciunea se topise mult, aproape dispăruse. Se întîmplase ceva care făcuse ca problema întregului Fifty Suns sa devină din nou si a lui. Trebuia să se gîndească la cale de a o salva pe Gloria. Cu cîteva ore înainte de a ajunge la destinaţie, îşi trimise cartea de vizi căpitanului Laird si solicită o întrevedere.
Ofiţerul comandant era un non-dellian, sfrijii cărunt şi demn. Fu de acord cu fiecare cuvînt, fiecare detaliu din planul lui Maltby.
- Intreaga situaţie a fost cîntărită cu cîteva săptămîni în urmă, spuse el, imediat după ce dellhibrizii au pus mîna pe putere. Estimarea numărului de aparate de luptă de care dispune Imperiul a ajuns la o valoare care pare aproape făra sens. E imens. N-ar fi de mirare, continuă ofiţerul foarte serios, dacă Pămîntul ar trimite cîte o navă de luptă pentru fiecare bărbat, femeie, sau copil din Fifty Suns, fără a slăbi cîtusi de puţin capacitatea de apărare din galaxia principală. Noi, comandanţii de nave, am aşteptat nerăbdători ca Hunston să facă o declaraţie publică sau privată în legătură cu asta. Neglijenţa lui în această chestiune este alarmantă, mai ales că există o logică în presupunerea, că o
primă penetrare într-un nou sistem stelar, cum este Marele Nor Magellan, trebuie să fi fost făcută la ordinul executivului central.
- Da, spuse Maltby, este o misiune imperială, acţionînd direct sub comanda consiliului Impăratului.

- Ce nebunie! murmură căpitanul. Noii noştri stăpîni sînt nebuni.
Se îndreptă de spate, dînd din cap, de parcă încerca să scape de bezna si confuzia ce-1 copleşiseră. Continuă cu voce vibrantă:
- Căpitane Maltby, cred că vă pot garanta întregul sprijin din partea armatei în tentativa de salvare a soţiei dumneavoastră, dacă... dacă mai este în viată.
In timp ce se prăbuşea prin întuneric, cădea şi cădea, Maltby se străduia din greu să diminueze senzaţia înspăimîntătoare lăsată de ultimele cuvinte. Deodată, vechiul său sarcasm izbucni ca un foc mocnit. Se gîndi cu ironie că părea aproape incredibil că trecuseră doar cîteva luni de cînd Locotenent Neslor fusese obligată de împrejurări să-i inducă un intens sentiment de afecţiune pentru Gloria. Afecţiune care de atunci îi dominase toate pasiunile.
Pe de altă parte, ea se îndrăgostise în mod necondiţionat, natural, de el. De aceea şi era atît de preţioasă pentru el relaţia lor.
Planeta de sub el se vedea tot mai mare, tot mai luminoasă. O semilună amplasată confortabil în spaţiu, a cărei porţiune întunecată scînteia plină de luminiţele argintii ale miilor, zecilor de mii de oraşe si orăşele. Intr-acolo se-ndrepta şi el, către zona ce sclipea în întuneric. Coborî într-o pădurice, îşi îngropa costumul spaţial lîngă un copac marcat cu grijă. Bezna absolută îl învălui.
Maltby simţi că-1 părăseau puterile. Impactul cu solul fusese foarte puternic. Simţea cum începea să-şi piardă luciditatea.
Se trezi uluit. Se uită în jurul său. Era tot întuneric. Două din cele trei luni ale Cassidorului se aflau mult deasupra orizontului. Cînd căzuse pe sol nu răsăriseră încă. Lumina lor se împrăştia difuz asupra luminişului.
Se afla în acelaşi petec de pădure, îşi mişcă mîinile... şi se mişcară. Nu erau legate. Se aşeză, apoi se ridică. Era singur.
Nu se auzea nici un sunet, în afară de foşnetul vîntului printre copaci. Rămase aşa, cu ochii îngustaţi, bănuitor, multă vreme.
Apoi încet, se relaxa. Auzise cîndva, îşi aminti el deodată, de momentele de inconştienţă, ca acesta, care se manifestă la non-dellieni în urma unei căderi prelungite prin spaţiu. Dellienii nu erau afectaţi, iar pînă în acea clipă Maltby crezuse că şi dellhibrizii erau imuni. Nu erau. Nu se îndoia în această privinţă.

Ridică din umeri şi uită întîmplarea. Trecură aproape zece minute pînă ajunse la cea mai apropiată staţie de airbus. După încă zece minute se afla în centrul aerian... De aici cunoştea drumul. Se opri la una din cele patruzeci de intrări şi sondă rapid cu cele două creiere împrejur. Fu mulţumit că nu detecta prezenţa nici unui dellhibrid în acel furnicar de lume ce se scurgea în valuri de pe scările rulante. Era o satisfacţie măruntă, deoarece ştia că Hunston nu-şi putea împrăştia oamenii în complicate misiuni de patrulare. Conducătorul dellhibrizilor putea perora cît avea chef despre armatele sale, dar, - zîmbi amar Maltby - nu poseda astfel de forţe.
Lovitura de stat ce îi adusese lui Hunston controlul asupra întregului Fifty Suns era o înfăptuire mult mai îndrăzneaţă şi mai şocantă decît apărea la prima vedere. Efectivul de care dispunea Hunston era sub o sută de mii de oameni... iar debarcarea în puternicul oraş Della, capitala întregului sistem, putea fi extrem de periculoasă pentru Peter Maltby.
Tocmai îşi cumpărase biletul şi se îndrepta cu paşi mari către scara rulantă a celui de-al patrulea nivel, cînd femeia îl prinse de braţ. Dintr-o străfulgerare Maltby îi puse stăpînire pe creier apoi se relaxa iute. Se trezi în faţa Locotenentului Neslor, psiholog şef pe nava Star Cluster.
Maltby îşi lăsă jos ceaşca si se uită fix, sumbru, peste masă la femeia din faţa lui.
- Sincer, spuse el, nu sînt interesat de nici un plan pe care 1-aţi putea avea pentru recapturarea
navei. Mă aflu într-o situaţie în care nu pot aprecia dimensiunile acestei probleme.
Făcu o pauză, studiind-o curios, dar fără nici un gînd precis. Viaţa sentimentală a acestei femei de vîrstă mijlocie îl uimise dintotdeauna. Se întrebase cîndva dacă nu-si folosise maşinăriile din laborator pentru a se condiţiona singură împotriva oricărui sentiment uman. Acest gînd îi reveni din nou în minte în timp ce se afla acolo în faţa ei. Apoi amintirea lui dispăru. Ea voia informaţii, nu o analiză a comportamentului ei.
- După părerea mea, spuse el cu şi mai multă răceală, sînteţi responsabilă de capturarea
dezonorantă a lui Star Cluster, în primul rînd pentru că dumneavoastră cu înţelepciunea asta savantă, m-aţi expulzat de pe navă, deşi eram în stare să vă apăr; în al doilea rînd

pentru că era sarcina dumneavoastră să exploraţi creierele celor ce sînt primiţi la bord. Tot nu pot înţelege cum aţi dat greş.
Femeia rămase tăcută. Era o femeie slabă, cu tîmplele cărunte, de o frumuseţe matură. Continua să-şi soarbă liniştită băutura. Privirea i se încrucişa cu cea a lui Maltby cînd i se adresă:
- N-am de gînd să-ţi ofer nici-o explicaţie. Infrîngerea însăşi spune tot.
Apoi izbucni:
- Crezi că nobila noastră doamnă ţi se va arunca în braţe recunoscătoare după ce o vei salva. Uiţi însă că este condiţionată să nu te mai iubească si că acum numai nava ei contează pentru ea.
- Imi asum acest risc, şi mi-1 asum singur. Şi dacă mai sîntem în continuare supuşi legilor pămîntene, îmi voi exercita drepturile legale.
Ochii Locotenentului Neslor se îngustară:
- Oh, spuse ea, cunoşti legile. Ai petrecut multă vreme în bibliotecă, nu-i aşa?
Maltby spuse liniştit:
- Probabil cunosc legile pămîntene mai bine decît oricine de pe Star Cluster.
- Şi n-ai de gînd să asculţi măcar planul meu, să foloseşti cei o mie de supravieţuitori pentru evadare?
- V-am mai spus, nu pot lua parte la o pierdere şi mai mare.
Femeia se ridică.
- Dar ai de gînd s-o vezi pe Lady Gloria?
-Da.
Ea se întoarse fără alte cuvinte şi plecă. Maltby o urmări cu privirea pînă ce dispăru pe o uşă îndepărtată.

CAPITOLUL XX

Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, stătea pe tronul aşezat pe podiumul de primire şi asculta nepăsătoare raportul psihologului. Indiferenţa ei nu păru să se diminueze pînă cînd vorbitoarea nu-şi încheie darea de seamă.
Vocea-i sună totuşi crîncenă cînd vorbi:
- Inseamnă deci, că nu bănuieşte deloc adevărul? N-a descoperit că Star Cluster n-a fost capturat niciodată? N-a înţeles că tu 1-ai făcut să-şi piardă cunoştinţa cînd a aterizat acolo în crîng?
- Oh, era foarte bănuitor, dar cum putea oare să ghicească

adevărul ţinînd cont de tăcerea noastră, cum ar fi putut intui el că anunţul triumfător al lui Hunston făcea parte din jocul pe viaţă şi pe moarte pe care-1 jucăm cu acesta, încercînd să ne distrugem unul pe altul? Faptul că Hunston a pus într-adevăr mîna pe o navă de război a Pămîntului împiedică practic pe oricine să sesizeze adevărul.
Tînăra stăpînă dădu din cap surîzînd. Rămase o vreme cu ochii-i trufaşi îngustaţi, gînditori, cu buzele uşor deschise lăsînd să se vadă dinţii albi strălucitori. Nu fusese la fel de încîntată cînd aflase că dellhibrizii aveau si ei la dispoziţie o navă de luptă pămînteană, si încă un model nou, minunat, o navă la proiectarea căreia se lucra de foarte mulţi ani. Toate datele pe care le avea despre această nou-născută navă a tunetului, cum i se spunea, i se perindară prin minte cu iuţeală. Cele nouă sute de bilioane de părţi constituente intraseră în producţia de serie cu şaptezeci si cinci de ani în urmă, în speranţa că prima navă ar fi putut fi gata după şaptezeci de ani. Următoarele ar fi fost asamblate în serie în următorii cîţiva ani. După calculele ei, foarte puţine nave de acest tip se aflau în serviciu în acel moment; si totuşi undeva pe drum una dintre ele fusese furată.
Sentimentele sale cu privire la faptul că dellhibrizii au o astfel de navă, oscilau între uşurare si alarmă. Uşurare pentru că de fapt, super-invenţiile dellhibrizilof erau pur si simplu furate din galaxia principală, alarmă din cauza implicaţiilor pe care le putea avea o astfel de captură.
Care erau intenţiile lui Hunston? Cum avea de gînd să rezolve problema că imperiul avea mai multe nave de război decît întreaga populaţie din Fifty Suns?
Spuse încet:
-        Fără îndoială, dellhibrizii au trimis o navă în galaxia principală în momentul în care au aflat despre noi. Şi, bineînţeles, dacă au trecut în număr suficient de mare la bordul unei nave de război pămîntene, nimic nu-i mai putea opri.
Şi continuă apoi mai veselă:
-        Imi parc bine că Maltby nu a pus la îndoială explicaţia pe care i-ai dat-o, cum că tu si alţi o mie de membri ai echipajului aţi scăpat cînd Hunston a capturat Star Cluster. Nu mă surprinde că a refuzat să aibă dc-a face cu planul tău nesăbuit de recucerire a navei. Important este însă, că sub pretextul acestei povestioare, ai aflat ce gînduri are. Fixaţia asta pe care o are

pentru mine îl va determina să încerce să urce la bordul navei lui Hunston. Cînd senzorul pe care i 1-am implantat de cînd a fost debarcat pe Atmion, ne va arăta că se află în interiorul navei, vom trece si noi la acţiune. Va fi foarte mirat cînd va descoperi ce fel de haine poartă, rîse ea. Locotenent Neslor spuse:
- Ar putea fi omorît.
Se lăsă liniştea, pe faţa fin modelată a Gloriei rămase întipărită o urmă de surîs.
- Nu uita, zise imediat psihologul, că repulsia actuală pentru el este influenţată de faptul că acum ai înţeles cît de profund erai dominată de senlimente în trecut.
- E posibil, admise Amiralul, să fi fost cam prea plină de entuziasm cînd am fost supusă condiţionării. Oricare ar fi fost motivul, n-am chef să simt altfel decît acum. Ca atare, ia aminte, e un ordin: sub nici un pretext nu voi fi recondiţionată în starea iniţială.
Divorţul de căpitanul Mallby odată pronunţat, va fi definitiv. E limpede?
- Da, nobilă doamnă.
Erau acolo nave, pretutindeni numai nave, mult mai multe decît văzuse vreodată Maltby pe cosmodromurile de pe Cassidor. Intreaga flotă fusese demobilizată, fără îndoială, imediat ce dellhibrizii prcluaseră puterea.
Navele stăteau aşezate una lîngă alta, aliniate înspre nord, est, sud, încotro puteai privi cu ochii. Erau ancorate în hangarele lor, în şiruri dispuse geometric. Ici-colo, hangarele de suprafaţă si atelierele de reparatii rupeau ritmul egal al liniilor drepte, paralele, în cea mai mare parte, însă, adăposturile erau subterane, sau mai bine zis se aflau sub nişte foi netede din metal, ascunse în final de o mare ondulată dintr-un aliaj translucid de oţel.
Nava de război pămînteană zăcea la vreo şase kilometri de intrarea vestică în parcul de zbor. Distanţa părea că nu-i diminuează cu nimic măreţia. Se ivea uriaşă la orizont, umbrind navele din jur. Nimic de pe Cassidor, nimic din întregul Fifty Suns, nu putea încerca să concureze cu puternica navă, nici ca dimensiuni, nici ca sofisticare, nici măcar ca aparenţă de forţă. Chiar şi acum, i se părea incredibil lui Maltby că o asemenea armă, o maşinărie ce ar fi putut distruge toate planetele din jur,

căzuse intactă în mîinile dellhibrizilor, fusese capturată prin înşelătorie. Şi totuşi, metoda folosită de el pentru a elibera Atmion era dovada clară că acest lucru era cu putinţă. Cu un efort, Maltby se rupse din contemplarea inutilă si porni mai departe. Era ferm hotărît. Ofiţerul de la poartă era un non-dellian cu o figură plăcută, care-1 lăsă să treacă spunîndu-i:

- Există un teleportor focalizat dinspre navă către centrul clădirii.

Indică undeva la vreo sută de metri în lateral si continuă:

- Veţi ajunge astfel în interiorul navei. Acum luaţi acest dispozitiv de alarmă si puneţi-1 în buzunar.

Maltby acceptă minusculul obiect din curiozitate. Era un dispozitiv obişnuit de emisie-recepţie cu un buton de activare a semnalului de alarmă.

- Pentru ce-mi trebuie? întrebă el.

- Va indreptati catre puntea comandantului, nu-i asa?

Maltby aprobă cu o înclinare a capului, dar deja începuse să-i încolţească o idee; nu avu încredere în el însuşi s-o exprime. Aşteptă. Individul continuă:

- Imediat ce ajungeţi la bord, încercaţi să vă îndreptaţi către panoul de control şi anulaţi scurgerile de energie, legăturile de forţă, ecranele automate, si aşa mai departe. Apoi apăsaţi butonul.

Gîndurile lui Maltby se goliră. Avu dintr-o dată senzaţia că păşea pe muchia unui abis.

- Dar care-i scopul? întrebă el nedumerit.

Răspunsul sosi liniştit, aproape rece:

- S-a decis să se încerce capturarea navei. Avem cîteva teleportoare disponibile si sîntem gata să trimitem o sută de mii de oameni la bord, din cîteva centre de concentrare. Indiferent de rezultat, in confuzia atacului cresc şansele evadării dumneavoastră si a soţiei. Se opri nervos:

- Aţi înţeles instrucţiunile?

Instrucţiuni! Deci asta era! Era membru în rmata din Fifty Suns si se considera de la sine iţeles că el urma să execute fără

ezitare ordinele. Bineînteles că n-avea nici un gînd să asculte. Ca lider editar al dellhibrizilor jurase credinţă poporului din Fifty Suns si în plus se căsătorise cu reprezentanta Imperiului Pămîntean; loialitatea lui era o chestie de etică.
Lui Maltby îi veni ideea ciudată că numai un atac al supravieţuitorilor de pe Star Cluster ar fi putut schimba cumva lucrurile. Conduşi de Locotenent Neslor, sosirea lor ar fi fost un ajutor nepreţuit pentru un om a cărui minte se învîrtea în cerc, tot mai repede cu fiecare minut. Maltby avea nevoie de timp pentru a se putea hotărî. Şi din fericire, timpul era pe cale să devină disponibil. Această hotărîre nu trebuia luată aici si acum. Putea lua dispozitivul de alarmă... si să-1 folosească sau nu, în funcţie de cum va considera necesar în momentul respectiv.
Dădu drumul instrumentului să alunece în buzunar si spuse liniştit:
- Da, am înţeles instrucţiunile.
Două minute mai tîrziu era în interiorul navei.

CAPITOLUL XXI

Magazia în care se trezi Maltby era pustie. Constatarea îl şoca plăcut. Părea prea frumos să fie adevărat, îşi roti privirea împrejur. Nu-si amintea să fi ajuns vreodată aici cînd fusese la bordul lui Star Cluster. Dar atunci n-avusese nici un motiv să bîntuie pretutindeni prin uriaşa navă. Oricum, pentru acest lucru avea suficient timp, credea el atunci.

Se îndreptă către teleportorul de interior si întinse mîna către contactul ce i-ar fi permis să păşească pe puntea principală. Dar în ultimul moment degetele ce atinseseră deja butonul, ezitară.

Bineînţeles că cel mai înţelept ar fi fost să acţioneze rapid, cu îndrăzneală, întreaga istorie de război învăţa că temeritatea calculată, temperată de vigilenţă, cîntărea greu în balanţa victoriei. Numai că el nu-şi făcuse chiar un plan. Işi activă cel de-al doilea, creier, cel dellian. Rămase nemişcat, examinîndu-si mental acţiunile din momentul în care Hunston proiectase globul de forţă în dormitorul său, călătoria pînă la Cassidor, apoi discuţia cu Locotenent Neslor si în final atacul pregătit de armată.

Analizînd toate acestea pe rînd, îl izbi deodată senzaţia de complicaţie inutilă. Partea delliană a creierului său, cu logica sa incisivă, n-avea în mod normal dificultăţi în organizarea unor

fapte ce păreau necorelate, într-o unitate logică, indiferent de elementul de legătură ascuns în ele. Dar acum rezolva prea încet detaliile, îi trebui un moment pentru a înţelege de ce. Fiecare element se compunea din multe amănunte mici, unele rezolvabile parţial prin deducţie, altele, deşi neîndoielnic existau, refuzau să iasă din ceaţă. Nu avea timp să se mai gîndească la asta. Se decise să pătrundă în cabina comandantului navei si avea o singură modalitate s-o facă. Cu o mişcare hotărîtă apăsă butonul. Păşi într-o cameră puternic luminată. Un bărbat înalt stătea la vreo patru metri de teleportor, cu privirea aţintită asupra lui. In mînă strîngea un pistol In-no.

Abia cînd bărbatul vorbi, Maltby îl recunoscu pe Hunston. Conducătorul dellhibrizilor spuse cu o voce pătrunzătoare:

- Bine ai venit căpitane Maltby, te aşteptam.

De data aceasta îndrăzneala dăduse greş.

Maltby se gîndi să-şi smulgă şi el pistolul din toc. Se gîndi doar. Se uitase spre panoul de control, în porţiunea unde se afla apărarea automată pentru interiorul navei. Strălucea acolo o singură luminiţă. Işi mişcă încet mina. Lumina clipi, dovedind că era ţinut sub observaţie. Se hotărî să nu folosească arma. Posibilitatea ca lumina să fi fost activată fusese şi motivul pentru care nu pătrunsese pe puntea principală cu arma în mînă.

Maltby oftă si-si îndreptă întreaga atenţie către celălalt. Trecuseră trei luni de cînd nu se mai văzuseră. Ca toţi indivizii cu sînge dellian în vine, ca si Maltby de altfel, Hunston era un exemplar superb, perfect proporţional. Mama lui fusese blondă probabil, iar tatăl un brunet foarte întunecat, deoarece părul îi crescuse într-un amestec ciudat de auriu şi negru, ceea ce se întîmpla întotdeauna în astfel de cupluri. Ochii lui erau de un albastru cenuşiu. La întîlnirea lor anterioară, Hunston îi păruse mai slab, mai imatur, în pofida siguranţei si a personalităţii sale puternice. Dar asta se întîmplase demult. Acum părea puternic si semeţ, fiecare centimetru din el trăda conducătorul. Deschise gura si i se adresă lui Maltby fără nici o introducere:

- Pe scurt, faptele sînt următoarele: aceasta nu este Star Cluster. Declaraţia mea a fost o manevră politică. Am capturat această navă dintr-un hangar din galaxia principală. O a doua navă de război, pe cale de a fi capturată în prezent, va sosi aici

în curînd. Cînd va fi aici vom declanşa un atac surpriză asupra lui Star Cluster.
Schimbarea rolului lui Maltby din salvator în păcălit se făcuse rapid. Fusese un om hotărît, pregătit să înfrunte orice pericol si dintr-o dată devenise un nebun, al cărui tel era ridicol.
- Ddarr... încercă el să vorbească.
Era un sunet, nu o reacţie. Un cuvînt ce exprima confuzia, o stare fără gînduri ce preceda o furtună în creier, din care răsări triumfătoare înţelegerea situaţiei, înainte ca Maltby să mai poată spune ceva, Hunston continuă:
- Cineva ne-a avertizat că soseşti. Presupunem că soţia ta. Presupunem chiar mai mult, că în spatele fiecărui pas pe care îl face se află un scop ostil, în consecinţă, ne-am pregătit pentru starea de urgenţă. In interiorul acestei nave am zece mii de oameni. Dacă sosirea ta aici este un semnal pentru atac, atunci acesta trebuie să fie într-adevăr bine organizat pentru a ne surprinde.
Incă o dată, prea multe fapte. După un minut Mfaltby se gîndi la militarii de afară, ce aşteptau să pătrundă în navă si tresări. Deschise gura să spună ceva si apoi o închise la loc, în timp ce creierul său dellian proiectă în cel primar amintirea întîlnirii cu locotenent Neslor. Capacitatea logică a celui de-al doilea creier nu avea corespondent în echivalentul uman. O conexiune fulgerătoare se făcu între intîlnirea cu psihologul si inconştienţa în care căzuse cind se prăbuşise pe solul Cassidoruiui. Instantaneu, extraordinarul său creier secundar examina aproape o mie de posibilităţi pînă obţinu în sfîrsit răspunsul. Costumul pe care-1 purta!!! Fusese lăsat în nesimţire pentru a-i putea fi înlocuit cu altul, în orice clipă putea fi activat. Şiroind de transpiraţie, încercă sa-si imagineze ciocnirea titanilor: zece mii de dellhibrizi împotriva echipajului de pe Star Cluster, impotriva a o sută de mii de militari din armata de pe Fifty Suns.
Cel puţin acest ultim grup aştepta semnalul său, ii putea salva nedînd alarma. Deveni brusc conştient că trebuia să spună ceva, dar mai întîi...
Trebuia să afle dacă îmbrăcămintea îi fusese "tratată".
Duse un braţ la spate si apăsă cu mina prudent in spinare. Pătrunse zece centimetri, cincisprezece, şi in continuare încă mai era loc gol în jurul mîinii sale. Incet, Maltby îşi retrase braţul. Costumul era într-adevăr activat.

Hunston tocmai spunea:
- Planul nostru este să distrugem Star Cluster şi apoi chiar Pămîntul.
- Cee?! făcu Maltby.
Căscase ochii. Avea senzaţia că nu auzise bine. Ingînă si el, propria-i voce răsunîndu-i în ureche asurzitoare:
- Să distrugi Pămîntul!
Hunston dădu din cap cu răceală.
- Este singura posibilitate logică. Dacă este distrusă unica planetă pe care se ştie despre expediţia lui Star Cluster în Marele Nor Mâgellan, vom avea timp să ne extindem, să dezvoltăm această civilizaţie si, eventual, după sute de ani de înmulţire intensivă, vom avea o populaţie suficient de mare pentru a prelua controlul asupra întregii galaxii.
- Dar, protestă Maltby, Pămîntul este centrul galaxiei principale. Toată puterea se află acolo, e simbolul Imperiului. Este capul planetelor din peste trei mii de milioane de sori. Este...
Se opri. Frica ce puse stăpînire pe el era uriaşă pentru că nu se referea la persoana lui.
- De ce, nebunule? urlă el furios. Nu poţi face un lucru ca acesta. S-ar dezorganiza întreaga galaxie.
- Exact, aprobă Hunston cu satisfacţie. Categoric, vom avea timpul necesar. Chiar dacă mai ştiu si alţii despre expediţia Star Cluster, nimeni n-ar face legătura cu catastrofa si nu va mai fi trimisă o altă expediţie.
- După cum vezi, continuă Hunston după o scurtă pauză, am fost foarte sincer cu tine. Cred că nu ţi-a scăpat că întregul plan depinde în totalitate de distrugerea în primă fază a lui Star Cluster. Pentru asta aşteptăm ajutor din partea liderului ereditar al dellhibrizilor.

CAPITOLUL XXII

In imensa cameră se lăsă tăcerea. Panourile de control rămîneau impasibile, mai puţin becul solitar de pază, care strălucea palid ca o baliză. Maltby conştientiza în acel moment o idee care se cocea în
mintea sa. Avea indirect legătură cu cererea lui Hunston şi nu era nouă. Incercă să o alunge, dar ea rămase fermă si se întărea tot mai mult, era o forţă ce se dezvolta în creierul lui Maltby. Era convingerea că în această bătălie trebuie totuşi să se alăture

uneia din cele trei părţi implicate. Nu putea permite ca Pămîntul să fie distrus!
Cu un efort teribil, alungă în adîncuri gîndul şi privi din nou către Hunston. Acesta îl fixa cu ochii îngustaţi de nerăbdare, dezorientîndu-1 pe Maltby. Deschise gura să facă o remarcă sarcastică despre un uzurpator care are tupeul să ceară ajutorul celui pe care s-a luptat din greu să-1 înlocuiască. Dar Hunston îi luă vorba din gură.
- Maltby... care este pericolul? Care era planul lor cînd te-au trimis aici? Trebuie să fi aflat pînă acum...
Maltby aproape uitase de asta. Incă o dată încercă să vorbească. Dar acum se opri singur, în mintea lui se năştea un alt gînd. Zăcuse acolo de multe luni, iar conceperea lui în cele mai mici detalii reprezenta de fapt soluţia lui Maltby pentru problema întregului Fifty Suns. In trecut, ipoteza că această soluţie presupunea ca un singur om să convingă, să comande chiar, trei grupuri ostile la un moment dat si să le forţeze să se supună voinţei sale, făcea întreaga idee ridicolă si nepractică. Acum, dintr-un salt mental, înţelese cum putea realiza acest lucru. Dar repede, repede! în orice clipă costumul pe care-1 purta putea fi folosit.
- Camera! spuse el violent. Dacă pui preţ pe viaţa ta, ieşi de aici imediat!
Hunston căscă ochii la el. Părea că nu se teme. Il întrebă cu un ton curios:
- Camera aceasta este periculoasă pentru că te afli tu aici?
- Da, spuse Maltby şi ridică puţin braţele în sus,
si capul de asemenea, astfel încît energia din arma In-no a lui Hunston să nu-1 lovească în plin.
Corpul i se încorda pentru saltul înainte, în loc să tragă, Hunston se încruntă.
- Ceva nu-i în regulă. Normal, nu te-as lăsa singur în cabina de comandă a navei. Dacă înţeleg bine, îmi ceri practic să te ucid. Evident, dacă eşti un pericol, atunci trebuie să mori. Prea evident. Lumina de protecţie te urmăreşte... adaugă el caustic,...în momentul în care as trage eu, apărarea automată s-ar reseta si atunci ai putea să foloseşti tu arma. Asta aşteptai? Asta.
- Ieşi din camera asta, fu tot ce-i răspunse Maltby. Ieşi nebunule, n-auzi?

Hunston nu se mişcă, dar îi mai pieri culoarea din obraji.
- Singura ameninţare pe care mi-o pot imagina este ca cei de pe Star Cluster să fi făcut cumva să trimită un teleportor la bord.
Se uită lung la Maltby.
- N-am reuşit să descoperim cum funcţionează aceste teleportoare, ştiu doar atît: nu există legături între aparatele de pe nave diferite. Sînt acordate pe frecvenţe diferite şi fixate astfel. Odată construite nu mai pot fi modificate. Dar TU, sigur ai avut ocazia să afli secretul de operare. Spune-mi !
Spune-mi! Era clar că trebuia să atace, în pofida luminii de protecţie. Avea nevoie numai de muşchi, se baza doar pe o fracţiune de secundă de surpriză. Poate reuşea să-1 păcălească, dacă ar fi încercat să-i explice ce i se cerea.
Ironia era că Hunston şi experţii săi apreciaseră corect natura primejdiei. Hunston stătea în faţa unui om al cărui costum era înţesat cu teleportoare, atît în faţă cît şi în spate, şi nu bănuia nimic.
Maltby începu:
- Teleportoarele lucrează asemănător celor care au dus la naşterea primilor "roboţi" dellieni, numai că folosesc componentele originale. Generatoarele de "roboţi" luau o imagine electronică a unei fiinţe umane şi construiau ceea ce se presupunea a fi dublura exactă a materiei organice. Ceva era greşit, desigur, întrucît dellienii n-au fost niciodată duplicate ale fiinţelor omeneşti originale, erau deosebiţi chiar si din punct de vedere fizic. Pe baza acestor diferenţe s-a dezvoltat ura feroce care a condus la masacrarea "roboţilor" de acum cincisprezece mii de ani. Dar acum nu mai contează... Aceste teleportoare reduc corpul la un flux electronic si apoi îl reconstituie folosind un procedeu de restaurare a ţesuturilor. Procedeul a devenit la fel de simplu ca aprinderea unui bec şi...

In acest moment Maltby lansă atacul. Teama că Hunston ar fi putut ţinti către picioarele sale, către piept sau către cap, se spulberă. Pentru că în acest ultim moment celălalt ezită, şi fu pierdut. Pistolul In-no fulgeră cînd Maltby îl apucă de încheietura mîinii ce ţinea arma. Flama se lovi însă fără pagube de podeaua absorbantă, apoi arma zăngăni lovindu-se de perete, departe de locul încăierării.

- Ticălosule! şuieră Hunston. Ştiai că n-aş trage în

conducătorul ereditar al dellhibrizilor. Trădătorule...

Maltby nu ştiuse nimic. Şi nu pierdu timpul să analizeze această declaraţie. Vocea lui Hunston se stinse. Maltby îi apucase capul ca într-un cleşte şi trăgea de el către şi în interiorul pieptului său. Surpriza fusese năucitoare. Pentru o clipă, vitală, Hunston încetă să se mai zbată, în acel moment Maltby îl îndesă în teleportor, părînd că-1 înghite cu propriul său trup.

Imediat ce dispăru zbaterea ultimului picior, Maltby sfîsie fermoarul costumului, îl scoase apoi îl aşeză astfel încît suprafeţele teleportorului să se afle faţă în faţă.
Practic se căţărase ca să iasă din costum, alergînd imediat către panoul de control, ajusta lumina de protecţie să lucreze pentru el si făcu încă o duzină de alte reglaje. Un minut mai tîrziu, nava îi aparţinea.

Era necesar acum să prezinte celor trei grupuri decizia lui. Şi mai era... Gloria...

CAPITOLUL XXIII

Audierea se ţinu după zece zile, în faţa căpitanilor convocaţi la bordul lui Star Cluster. Se consumase probabil deja primul act al spectacolului, deoarece la intrarea lui Maltby, ea era deja acolo, cu figura împietrită, privind fix înainte. Maltby ghici privind-o, că făcuse un ultim efort de a încerca ţinerea acestei audieri şi dăduse greş.

Maltby se aşeză pe locul indicat de unul dintre ofiţeri şi aşteptă să fie chemat. Era puţin încordat, dar nu amarit. Ştia că trebuie să vină cu argumente foarte puternice pentru a cîştiga, dar preţul merita efortul.

Cu coada ochiului privi către premiu... şi-şi feri pripit privirea cînd căutătura femeii o întîlni pe a lui, amestecată cu scîntei si licăre de gheaţă ce ţinteau direct în ochii lui.

- Căpitane Maltby, spuse ea cu voce gravă, te implor să nu forţezi verdictul.

- Excelenţă, eşti la fel de atrăgătoare pentru mine cînd eşti furioasă ca şi atunci cînd eşti... docilă.

- E o remarcă vulgară şi n-am să ţi-o iert niciodată.

Vocea i se aprinse.

- Imi pare rău dacă ai impresia că sînt vulgar, zise el. Nu simţeai aşa mai înainte, dacă îţi aminteşti.

Obrajii ei încîntători se îmbujorară brusc.

- Nu ţin să-mi amintesc ceva ce acum nu-mi mai face plăcere, spuse ea cu asprime. Dacă ai fi un gentleman, nu ar trebui să te foloseşti de astfel de amintiri.

- Sper, răspunse Maltby, că vei continua să mă consideri un gentleman în adevăratul sens al cuvîntului. Dar nu văd ce legătură ar avea acest lucru cu sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt.

- Nici un gentleman n-ar încerca să impună cuiva dragostea cu forţa, cînd sentimentul nu este reciproc.

- Singura mea dorinţă, spuse Maltby, este să fie restabilit sentimentul natural alungat prin forţă.

Ea se uită fix la el, cu pumnii strînsi, de parcă ar fi fost gata să-1 ia la bătaie. I se adresă cu brutalitate:

- Afurisit avocat al spaţiului. Aş vrea..., as vrea să nu te fi lăsat niciodată în bibliotecile noastre.

Maltby zîmbi.

- Gloria, draga mea, vorbi el pe un ton confidenţial, am auzit că şi tu eşti un avocat al spaţiului destul de bun. Pot pune rămăşag că te poţi descurca.

- Nu pun pariuri, îi tăie vorba cu răceală.

Era o replică insultătoare, după toate cîte se întîmplaseră. Maltby rămase pentru un moment tăcut, şocat de exagerarea afirmaţiei. Zîmbi apoi din nou.

- Draga mea, ştii foarte bine că poţi cîştiga acest caz. Pariul meu era că, în fond vrei să cîstig eu şi nu-ti vei aminti argumentul special cu care poţi învinge.

- Nu există astfel de argumente. Cunoaştem amîndoi legea, iar tu mă torturezi intenţionat cu acest genele discuţie.

Deodată în ochi îi apărură lacrimi.

- Te rog Peter, îl imploră ea, abandonează. Eliberează-mă.

Maltby ezită, uluit de intensitatea apelului ei. Dar n-avea de gînd să renunţe. Femeia aceasta i se dăruise fără rezerve pe planeta din S. Doradus. Dacă după ce va fi descătuşată din lanţurile psihologice artificiale va continua să-1 respingă, atunci

va fi liberă, îi spuse foarte serios:

- Draga mea, de ce ţi-e frică... de tine însăţi? Tine minte, alegerea îţi revine ţie după aceea. In
momentul de faţă crezi că vei prefera să rămîi cu mine şi-ţi repugnă această idee. Odată eliberată de
sub apăsarea psihologică artificială, s-ar putea să-ţi doreşti să menţii această căsătorie.

- Niciodată. Nu pricepi că-mi voi aminti această perioadă, îmi voi aminti că am fost silită să simt astfel? Nu înţelegi acest lucru?

Inţelegea. Dintr-o dată înţelesese că privise toată situaţia din punctul de vedere al unui bărbat. Femeile gîndeau altfel. Ele trebuiau să simtă necesitatea unui partener de viaţă ales fără cea mai mică urmă de constrîngere. Era o viziune uimitoare pentru el, căre fusese atît de tensionat si absorbit de problemele sale. Şi totuşi nu putea rosti cuvintele care ar fi elibcrat-o.

Rememora evenimentele ultimelor zece zile. Fuseseră zile măreţe pentru el. Pentru că bilioane de oameni acceptaseră soluţia propusă de el. Primii care au fost de acord fuseseră dellienii si non-dellienii. Cînd fuseseră trimise veştile că Star Cluster nu fusese capturat si că Pămîntul îşi menţinea condiţiile iniţiale, cu uşoare modificări, guvernul din Fifty Sunsn îşi declară public acordul.

Maltby rămase puţin dezamăgit de reacţia la ceea ce lui i se părea o ştire senzaţională. Informaţia pe care el o obţinuse în biblioteca navei pămîntene că non-dellicnii NU erau "roboţi" sau umanoizi, ci descendenţi ai oamenilor care-i ajutaseră pe primii dellieni să evadeze, păru să nu aibă nici un efect. Maltby se putea consola doar că erau probabil multe alte probleme care deţineau atenţia populaţiei. Era de aşteptat o reacţie în timp. Non-dellieni vor simţi o înrudire mai puternică cu celelalte fiinţe omenesti. Dellienii, înţelegînd că oamenii pretinseseră cu mulţi ani în urmă că ar fi "roboţi" de dragul generaţiilo viitoare, ar putea accepta că fiinţele omeneşti pot fie persoane de încredere.

Fusese mai greu de rezolvat problema dellhibrizilor. Uşuraticul lor lider, Hunston, fiind prizonier, marea majoritate păru că acceptă înfrîngerea si se declară de acord cu soluţia lui Maltby. Anunţul făcut de el către oraşele ascunse suna foarte aspru. Erau norocoşi că li se acorda statutul egal în guvernarea

sistemului, după ce aleseseră calea războiului. Toate navele din galaxia principală erau avertizate cu privire la tactica folosită de dellhibrizi si pentru mulţi ani, aceştia erau obligaţi sa poarte ecusoane de identificare. Totuşi dellienilor li se permitea să se căsătorească cu non-dellienii, iar cuplurile puteau avea copii prin metoda presurizării. Copii rezultaţi din această căsătorie vor fi invariabil dellhibrizi; astfel, după o perioadă de multe generaţii, numărul dellhibrizilor va creşte simţitor. Şi dacă mutaţia conducea către o dominaţie gradată, prin nijloace normale şi legale, a dellhibrizilor, Pămîntul era gata să accepte situaţia. Legile cu privire la aceste azuri erau foarte liberale si de perspectivă indelungată. Fundamental, doar agresiunea armată era interzisă cu desăvîrşire.

Amintindu-si toate acestea, Maltby zîmbi amar. Rezolvase problemele tuturor, mai puţin problema sa personală. Stătea în continuare acolo, nehotărît, cînd intrunirea se suspendă.

Trei ore mai tîrziu, după o scurtă deliberare a juriului, căpitanul Rutgers citi hotărîrea. Fusese scrisă în pripă. Ofiţerul îi dădu citire cu un glas sonor:

- Legea cu privire la reluarea stării iniţiale în urma unei presiuni psihologice, artificial impuse, nu se aplică şi căpitanului Maltby, care în momentul în care a fost condiţionat, nu era cetăţean al Imperiului. Se aplică însă pentru Lady Gloria, născută cetăţean al Pămîntului.

Avînd în vedere că Peter Maltby a acţionat ca intermediar între Pămînt şi Fifty Suns şi că aceasta este ultima călătorie în spaţiu, pe navă de război pentru Lady Gloria, nu există bariere geografice care să împiedice menţinerea acestei căsătorii.

In concluzie, dispunem ca Lady Gloria să se supună tratamentului necesar pentru a reveni la sentimentele iniţiale de afecţiune pentru soţul ei.

Maltby îi aruncă o privire fugară Gloriei si văzu lacrimi în ochii ei, apoi se ridică.

- Excelenţele voastre, aş vrea să vă rog ceva.

Căpitanul Rutgers îi făcu semn că-i dă cuvîntul.

Maltby rămase tăcut o clipă, apoi înghiţind cu greu, spuse:

- Doresc să o scutesc pe soţia mea de obligaţia de a se supune acestui tratament... cu o condiţie.

- Care este condiţia? întrebă grăbit o femeie din juriu.

- Condiţia mea este să-mi acorde patruzeci si opt de ore

într-un loc pe care-1 voi alege eu, pentru
a o recuceri. Dacă după această perioadă va avea pentru mine aceleaşi sentimente ca acum, voi cere ca
executarea sentinţei să se amîne pe termen nelimitat.

Femeia privi către şefa ci.

- Pare destul de cinstit, Gloria.

- E ridicol, spuse Amiralul de pe Star Cluster, îmbujorîndu-se.

Maltby se îndreptă către ea. Se înclină si spuse cu voce scăzută:

- Gloria, ai în faţă a doua şansă. De fapt, nici nu ai ţinut cont de prima, după cum prevăzusem.

- N-a existat prima şansă. Decizia care s-a luat aici era inevitabilă, ştii asta.

Ii evită privirea lui directă; aşa i se păru lui Maltby.

- Există o lege de bază a căsătoriei, dinainte de călătoriile spaţiale, veche cît istoria umanităţii.

Ea nu-si mai feri privirea. Ochii i se dilatară, începea să crească în ei o lumină de înţelegere.

- De ce... bineînţeles, spuse ea. Cum am putut să uit ?

Se ridică pe jumătate din scaun, parcă voia să-si susţină argumentele, încet, se lăsă să alunece

- Ce te face să crezi că noi doi nu putem avea copii ?
- Nici o căsătorie între o fiinţă omeneasca si un dellhibrid nu a putut avea copii fără ajutoare
artificiale.
- Doar cu sistemul de presurizare rece...
- Nimeni nu poate fi constrîns să-1 folosească, spuse Maltby.

Gloria, nu poţi nega faptul că ai avut această şansă pînă la pronunţarea sentinţei. Este cel mai vechi motiv, iar pe vremuri era singurul acceptat, pentru desfacerea căsătoriei. Nimeni nu 1-ar fi comentat. Ar fi fost definitiv. Dar tu ai luptat din greu pentru acest divorţ, fără să te gîndeşti si la asta. Am considerat că e o justificare perfectă a sentimentului meu, că în fond doreşti să fim împreună. Tot ce vreau este să-mi acorzi ocazia de a fi singuri, doar noi doi, iar acum am dreptul să cer acest lucru.

- Aceste patruzeci si opt de ore pe care le soliciţi, şopti ea, unde...

Se opri, cu ochii măriţi. Respira cu greutate.

- De ce, e ridicol. Refuz să iau parte la o astfel de naivitate romantică, în plus, S. Doradus este mult prea departe, în afara teritorului nostru.

Peste umărul ei, Maltby o văzu intrînd pe Locotenent Ncslor. Ii aruncă o privire iute, întrebătoare si descoperi că ochii ei îi căutau pe ai lui. Psihologul înclină capul abia perceptibil. Ca urmare, Maltby îşi coborî privirea din nou către Gloria. Nu credea că avea de ce să se ruşineze pentru înţelegerea făcută cu şefa compartimentului psihologic de a o recondiţiona pe soţia lui după pronunţarea sentinţei. Această tînără mîndră şi dură avea nevoie de sentimentul unei afecţiuni naturale, mai mult poate decît oricine pe nava aceasta. Era o realitate pe care o înţelesese şi Locotenent Neslor la fel de bine ca el, de aceea îi si oferise acestuia o cooperare imediată. Ştiind acum că Gloria fusese deja recondiţionată - deşi era nevoie de puţin limp pentru a-si face efectul îi spuse:

- Planeta S. Doradus unde am naufragiat se află numai la optsprezece ore de aici. Putem lua un
modul de salvare si apoi ne putem întoarce pe Star Cluster fără să-i perturbăm manevrele.

Ea îi răspunse acid:

- Ce aştepţi din partea mea acolo ?... Să-ti cad în braţe?

- Da, vocea îi era fermă, da, asta aştept.
